

Giới thiệu Bảo Bối Của Hàn Thiều Gia

Cô bị ba mẹ ép kết hôn, thế rồi cô chạy trốn. Sợ bị lộ thân phận nên cô đổi họ tên mình và âm thầm làm người giúp việc tại nhà anh. Chuyện gì sẽ xảy ra ??

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiều Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chạy trốn!

"An Nhiên Di, con mau dừng xe cho ta, con mà còn chạy thì đừng trách ta độc ác." An Cử Tôn ngồi trong xe, ló đầu ra cửa kính hết, cũng không ngừng kêu tài xế tăng tốc để đuổi theo chiếc xe màu đỏ phía trước.

"Di Di, phải làm sao bây giờ, cha mi sắp đuổi kịp rồi!" Cố Tú Đình nhìn kính chiếu, rồi nhìn An Nhiên Di.

An Nhiên Di mở cửa kính, ló đầu nhìn cha mình đang dần chạy lên đây.

"Cha à, Nhiên Di biết làm thế này là sai, nhưng Nhiên Di chỉ mới 17 tuổi thôi, còn quá nhỏ không thể kết hôn gì hết, cha muốn Nhiên Di sống sao?"

An Cử Tôn nghe xong máu đã sôi lên, mặc dù ông biết ép con gái như vậy không tốt, nhưng ông đã hứa với bạn mình rằng, Nhiên Di và con bạn ông sẽ kết hôn khi Nhiên Di 17 tuổi.

Dù có thế nào thì cũng phải ép con bé cho bằng được, An Cử Tôn định ló đầu nói lại thì vợ ông - Phuong Mãn Duyệt lại kéo ông ngồi xuống.

"Em làm gì vậy, tại sao lại kéo anh xuống?" An Cử Tôn khó hiểu nhìn vợ mình.

Phuong Mãn Duyệt nhìn ông rồi lắc đầu.

"Giờ anh có nói sao thì con bé cũng có chịu về đâu, giờ chỉ còn cách chờ đợi thôi!" Cố Mãn Duyệt nói.

"Ý em là..." An Cử Tôn bỗng sáng mắt.

"Phải, giờ chúng ta cứ về, khóa thẻ con bé lại, rồi ngồi chờ. Em sẽ gọi cho ba mẹ Tú Đình không cho con bé ở lại nhà họ" Phuong Mãn Duyệt mỉm cười nói.

"Vợ anh thật sáng suốt, được chúng ta về" An Cử Tôn nói xong, xe ông liền quay về.

.....

Sau khi chạy một quãng đường dài, xe của Cố Tú Đình cũng dừng lại tại một thành phố khác.

"Cuối cùng cũng thoát" An Nhiên Di thở phào rồi nhìn ra con đường tấp nập người và xe.

"Rồi mi tính sao, mi có mang tiền không?" Cố Tú Đình nhìn An Nhiên Di

"Chắc cha mẹ khóa thẻ ta rồi, thôi thì sống tự lập vậy" An Nhiên Di vươn vai, chụp cái balô màu nâu khoát lên vai, rồi mở cửa bước xuống xe.

Giữa con đường đông đúc, một cô gái tóc tím xuất hiện, làn da trắng như tuyết, khuôn mặt vừa vặn đáng yêu, đôi môi nhỏ được đánh chút son nhẹ. Cô mặc chiếc đầm trắng, trên mặc chiếc áo khoác jean, đôi giày bata mà trắng nốt. Đáng yêu đến chết người.

"Di Di, nếu mi cần gì thì gọi ta, ta sẽ giúp mi" Cố Tú Đình nắm tay An Nhiên Di.

An Nhiên Di cười nhẹ đáp lại rồi bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiều Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Hoa hồng trắng

An Nhiên Di cứ thế đi mãi, cô nhìn xung quanh các quán cà phê xem có tìm người làm không. Nhưng rồi cũng thất bại. Cô thờ dài.

Sau đó cô dừng lại trước một ngôi biệt thự khá to lớn. Ngôi biệt thự trang nhã, màu cà phê bao xung quanh. Đặc biệt là phía cổng có cái bảng bụi chà bả là "Tìm người làm, bao ăn, ở, ngủ. 5 triệu một tháng". Mắt cô lại sáng lên. 5 triệu một tháng, như vậy không tốt sao, lại còn bao ăn ở.

Cô chỉnh lại trang phục của mình rồi mạnh dạn nhấn chuông cổng. Chờ hoài mà không thấy ai ra, An Nhiên Di lại nhấn lần nữa rồi nhấn nữa. Cô cứ nhấn mãi cho đến khi một người con trai đi ra. Người con trai đó mặc áo vest khá lịch lãm, nhìn còn rất trẻ, đẹp trai. Người con trai mở cánh cổng sắt to lớn kia ra rồi nhìn cô.

"Cho hỏi tiểu thư là ai, đến đây gặp ai?" Người con trai cúi chào, rồi nhả nhận hỏi.

"A không, em đến đây nhận việc." An Nhiên Di vừa trả lời vừa chỉ cái bảng lên cổng.

Người con trai nhìn theo phía tay chỉ của cô, sau đó lại nhìn cô.

"Tiểu thư có thể làm việc gì?" Người con trai lại hỏi.

"Em có thể nấu ăn, dọn dẹp, pha trà, thêu vá và nhiều việc khác" An Nhiên Di trả lời.

Nhìn cô giống tiểu thư như vậy chứ đừng coi thường cô. Nấu ăn là do mẹ cô dạy từ khi cô 9 tuổi. Pha trà, thêu vá là do bà cô dạy. Nói chung các thứ "Nữ công gia chánh" cô đều biết tất.

"Vậy tiểu thư tên gì?" Người con trai vừa hỏi xong Nhiên Di giật mình một phát.

Mặc dù hình cô không hay xuất hiện lên thị trường hoặc trên mạng, nhưng tên cô cũng khá nổi. Nhìn căn biệt thự lớn thế này chắc chắn ông chủ của căn biệt thự này làm rất lớn. Nếu như nói tên thật chắc chắn sẽ bị lộ ra, lúc đó chuyện lại càng rắc rối hơn.

"Tiểu thư? Sao tiểu thư không trả lời?" Người con trai nhíu mày nhìn cô, ra vẻ có chút nghi ngờ.

"A em tên Hân Nhi, đúng rồi Hân Nhi" Cô vội đại tên rồi trả lời.

"Mời cô Hân Nhi vào trong, tôi sẽ chỉ việc làm cho cô" Người con trai lại cúi chào rồi bước vào trong căn biệt thự, cô thấy thế cũng lèo đèo đi sau.

Sân trước của ngôi biệt thự rất rộng và lớn, có hai dải hoa hồng trắng bên hai phía. Nhìn khung cảnh rất mơ mộng.

"A anh ơi, cho em hỏi." A Nhiên Di nhìn người đàn ông phía trước mình.

"Có chuyện gì ạ?" Người con trai quay lại.

"Vâng tại sao ở đây chỉ trồng hoa hồng trắng thôi vậy." A Nhiên Di nhìn xung quanh.

Hoa hồng trắng là một trong những hoa cô rất thích. Năm cô 4 tuổi đã có một cậu bé tặng cô một cành hoa hồng trắng. Lúc đó còn nhỏ nên cô chả nhớ khuôn mặt cậu bé đó thế nào. Bây giờ nhìn dải hoa hồng trắng này, cô lại nhớ đến cậu bé đó.

"Là tại vì vợ tương lai của cậu chủ rất thích hoa hồng trắng cho nên cậu ấy đã trồng cả một dải hoa để sau này tặng cô ấy." Người con trai giải thích.

"Hóa ra là thế, cô gái ấy chắc rất hạnh phúc khi có một người yêu cô đến thế" A Nhiên Di bỗng mỉm cười.

"Nãy giờ tôi chưa giới thiệu, tôi tên Hoàn Trắc, là quản gia ở đây. Cô có thể gọi tôi là Trắc" Hoàn Trắc nhìn cô rồi mỉm cười lại.

Rồi Hoàn Trắc giới thiệu sơ qua ngôi biệt thự này. Ngôi biệt thự được thiết kế sang trọng, nội thất tinh xảo. Chủ của căn biệt thự này là một người đàn ông đang làm chủ tịch ở Bách thị. Theo như cha cô kể, Bách thị và An thị từng là kẻ thù "không đội trời chung" với nhau. Hai bên luôn tranh chấp đất đai. Rồi đến thời của ông cô thì hai bên kết thúc, cùng hợp tác làm ăn. Cho đến giờ hai bên vẫn rất hòa thuận hợp tác.

Hoàn Trắc đưa cô đến một căn phòng, căn phòng khá to, nội thất mặc bình thường nhưng thiết kế rất đẹp. Căn phòng có màu xanh lá, xung quanh còn nó mùi bạc hà, làm cô rất dễ chịu.

"Hân Nhi, đây là phòng của cô. Trong tủ đồ có vài bộ đồng phục, cô thay đồ xong rồi chúng ta sẽ đi gặp thiếu gia." Hoàn Trắc nói xong, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Cô còn đang thưởng thức mùi bạc hà thì nghe Hoàn Trắc nói xong cô liền tỉnh. Đi gặp thiếu gia á??

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bách bạch hàn

An Nhiên Di đi qua đi lại trong phòng. Cô mặc dù đã thay đồ xong, nhưng lại không dám bước ra ngoài. Nếu đi gặp thiếu gia có khi nào đưa thông tin cho cậu ấy không, cậu ấy có điều tra ra cô không. Nếu như bị phát hiện chắc chắn cô sẽ bị đuổi hoặc bị chủ tịch Bách đưa về cho ba mẹ. Dù sao hai bên cũng thân thiết với nhau.

Cô không muốn phải về ngôi nhà ấy rồi ngoan ngoãn đi lấy người mình không quen không biết và không yêu. An Nhiên Di vẫn suy nghĩ thì có tiếng gõ cửa.

"Hân Nhi, cô xong chưa?" Hoàn Trắc bên ngoài cửa hỏi.

"A tôi xong rồi" An Nhiên Di trả lời lại.

Thôi thì tới đâu hay tới đó, nếu anh ta bắt mình đưa thông tin thì cứ nói đại đi. Cô nghĩ xong liền mở cửa bước ra. Hoàn Trắc thấy cửa được mở ra liền chỉnh lại trang phục và tư thế (N.D: gì đây anh :))

Hoàn Trắc nhìn An Nhiên Di rồi thoáng nhận xét, mái tóc tím được xòa ra, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt to, đôi môi anh đào nhỏ nhắn. Nước da trắng đến bất ngờ, bộ đồ giúp việc ôm sát cơ thể, phần váy xòe ra. Trông cô như một con búp bê vậy.

"Cô xong rồi, giờ chúng ta đi qua gặp thiếu gia" Hoàn Trắc quay về thực tại, ánh mắt tránh né An Nhiên Di vì nếu nhìn nữa, anh chắc chắn sẽ đỏ mặt.

Hành lang trên tầng rất dài, phòng thiếu gia thì ở cuối phía dưới vì vậy An Nhiên Di rất mỏi chân. Sau khi đi đến cửa phòng của thiếu gia, Hoàn Trắc dặn cô.

"Bây giờ cô sẽ là người giúp việc việc của thiếu gia, thiếu gia đang ngủ trong đó, cô vào gọi cậu ấy dậy rồi bung đồ ăn sáng lên cho cậu ấy."

An Nhiên Di gật cái đầu nhỏ nhắn, rồi mở cửa phòng bước vào.

Căn phòng bị màu đen bao phủ, trong thật lạnh giá. Màn cửa bị buộc chặt, dường như căn phòng này chưa bao giờ có ánh sáng mặt trời chiếu vào. Nội thất tinh xảo, trong đất tiền và sang trọng. Trên chiếc giường màu đen, có một hình dáng nam nhân đang ngủ. Mái tóc màu rượu đỏ lẳng tử, da trắng như da con gái, bên tai đeo một khuyên tai chữ thập màu đen. Nhìn cũng đủ khiến bọn con gái phải la hét vì độ đẹp trai.

"Thiếu gia mau dậy đi, trời sáng rồi"

Không phản ứng.

"Thiếu gia dậy mau, đồ ăn sẽ nguội mất"

Không phản ứng

An Nhiên Di bắt đầu mất kiên nhẫn, cô vung chân lên rồi đập vào nam nhân đang ngủ say kia.

"Cô đang làm cái trò gì vậy hả ?" Bách Bạch Hàn lạnh lùng nhìn cô.

"Tôi gọi anh dậy chứ làm gì." An Nhiên Di chống nạnh nhìn lại anh. Dám thách thức sự kiên nhẫn của cô à.

"Cô là người mới ? Ai tuyển cô vào đây." Bách Bạch Hàn nhíu mày.

"Hoàn Trắc tuyển tôi vào đây, thiếu gia gì mà hơn cả con heo. Ngủ đến gần trưa kêu mà cũng chả chịu dậy." An Nhiên Di vừa trả lời vừa sắp xếp lại giường.

"Cô ra ngoài, kêu Hoàn Trắc vào đây" Bách Bạch Hàn ngồi trên sofa, vắt chéo chân như ông hoàng.

An Nhiên Di thấy thái độ như vậy chỉ muốn chạy tới đá thêm một phát nữa. Nhưng thôi, cô liền đi ra ngoài.

Thấy Hoàn Trắc đang ở cách đó không xa, An Nhiên Di liền chạy lại.

"Hân Nhi, cô gọi thiếu gia dậy chưa, sao chạy ra đây ?" Hoàn Trắc nhìn cô

"Thiếu gia kêu anh vào phòng cậu ấy." An Nhiên Di mặt hầm hầm, phòng má làm vẻ giận dữ.

Hoàn Trắc thấy thế liền mỉm cười rồi xoa đầu cô, rồi anh bước vào phòng của Bách Bạch Hàn.

An Nhiên Di thoáng ngạc nhiên, sờ sờ đầu mình rồi bỗng nhiên cô mỉm cười. Hoàn Trắc thật dịu dàng, nhìn bên ngoài tuy nghiêm khắc chút xíu nhưng bên trong lại rất quan tâm.

"Chị gì ơi" Một cậu bé chừng 5 tuổi kéo kéo tay cô.

An Nhiên Di bây giờ mới để ý hai đứa bé ở phía dưới chân cô. Một cậu bé có tóc màu trắng và một cô bé mái tóc màu đen. (N.D: Trắng đen :>) Nhìn cả hai rất giống nhau, chắc chắn là anh em.

"Hai em là...." An Nhiên Di ngồi xuống nhìn 2 đứa bé.

"Woa, chị thật xinh đẹp. Chị là người mới phải không?" Bé gái reo lên, rồi dùng bàn tay mình chà lên má cô.

"Phải chị là người mới, hai em tên gì?" An Nhiên Di cười cười

"Em là Bách Thần đây là em gái em Bách Tuệ" Bách Thần giật giật tóc cô.

"Hai em là em của Bách Bạch Hân hả?" An Nhiên Di ngạc nhiên hỏi, nhìn Bách Thần và Bách Tuệ cũng khá giống tên kia.

"Dạ vâng, chị người mới tên gì ạ ?" Bách Tuệ leo leo lên người của An Nhiên Di.

"Chị là Hân Nhi." An Nhiên Di mỉm cười rồi nắm tay Bách Thần và Bách Tuệ đi vòng vòng.

Nếu nhìn kĩ chút xíu thì Bách Thần có phần giống Bách Bạch Hân một chút, nhất là đôi mắt. Mắt của Bách Thần và Bách Bạch Hân có màu xám. Còn Bách Tuệ thì lại màu đen.

.....

Bên trong phòng Bách Bạch Hân.

"Sao cô ấy lại ở đây?" Bách Bạch Hân vừa nhấm nháp rượu vừa liếc nhìn Hoàn Trắc.

"Ý cậu chủ là sao, tôi không hiểu?" Hoàn Trắc bình thản trả lời.

"Tôi hỏi, tại sao An Nhiên Di lại ở đây?" Bách Bạch Hân nắm chặt ly thủy tinh.

"An Nhiên Di? Cô ấy tên Hân Nhi, không phải An Nhiên Di" Hoàn Trắc có chút khó hiểu. An Nhiên Di là tiểu thư của An thị, làm gì có ở đây.

"A thì ra là vậy" Bách Bạch Hân cười rồi tiếp tục nhấm nháp rượu.

An Nhiên Di, hóa ra em lẫn trốn vào đây để nhìn trộm chồng tương lai của em. Tốt, anh thích (N.D: Chị ấy còn không biết chồng mình là ai nữa là....)

Bách Bạch Hân đứng dậy, mở cửa đi ra khỏi phòng rồi đi xuống ăn sáng. Để Hoàn Trắc ở đó với nhiều câu hỏi trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hân Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Làm khó

Bách Bạch Hân ngồi trên bàn ăn, nhả nhấm cắt thịt bò rồi bỏ vào miệng. Hoàn Trắc đứng cạnh anh vẫn không khỏi thắc mắc về An Nhiên Di. Rồi cửa phòng ăn mở ra, bóng dáng màu tím cùng hai bóng dáng nhỏ xinh bước vào. An Nhiên Di vui vẻ nắm tay Bách Thần và Bách Tuệ đi lại gần Bách Bạch Hân.

"Anh hai, anh xem chị Nhi vừa làm nhân hoa cho Tuệ Tuệ nè, đẹp phải không ?" Bách Tuệ chạy lại ôm chân Bách Bạch Hân rồi chỉ chỉ vào ngón tay mình.

Bách Bạch Hân liếc qua rồi vẫn tiếp tục ăn, không quan tâm đến cô nhóc. Bách Tuệ thấy thế liền rung rung nước mắt, au đó lại ôm mặt khóc nức nở.

"Oa anh hai không thương Tuệ Tuệ, anh hai không quan tâm đến Tuệ Tuệ rồi"

An Nhiên Di thấy thế nắm tay Bách Thần đi tới, đỡ Bách Tuệ nín khóc.

"Bách Tuệ, là do anh hai đang buồn, Bách Tuệ đừng trách anh hai. Đi, chị Nhi đưa em đi hái hoa hồng trắng nhé." An Nhiên Di nhẹ nhàng lau nước mắt cho Bách Tuệ.

Cảnh tượng này thật làm Bạch Hàn cảm thấy vui vui trong lòng. Không biết nếu mình khóc, cô ấy có dỗ dành mình như vậy không. (N.D: Nằm mơ đi anh, anh bao nhiêu tuổi rồi ? B.H: ta đang mơ đây.)

Bách Bạch Hàn bế Bạch Tuệ lên đùi mình rồi dùng khăn lau sạch nước mắt của cô bé.

"Bạch Tuệ đừng khóc, do anh hai đang buồn. Nên không quan tâm bạch Tuệ làm Bạch Tuệ khóc, anh hai xin lỗi." Bạch Bạch Hàn nắm đôi đũa tay bé nhỏ của Bạch tuệ rồi hôn lên.

"Anh hai, có phải anh nhớ chị dâu không ?" Bạch Tuệ ngây thơ hỏi.

Bạch Hàn nghe xong liền đơ ngay. Bạch Thần thấy thế cũng nháo nhào lên nói.

"Đừng rồi, chắc chắn anh nhớ chị dâu nên anh mới buồn." Bạch Thần gian xảo nhìn anh mình.

"Anh hai đừng buồn, Bạch Tuệ sẽ tìm chị dâu cho anh. Tìm một chị dâu thật thật tốt như chị Hân Nhi vậy." Bạch Tuệ vỗ ngực mình. Ra vẻ như hãy tin tưởng cô bé.

Bạch Hàn nghe xong liền phì cười, Hoàn Trắc kể bên lại nhìn An Nhiên Di, An Nhiên Di thì mếu máo.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, đáng lẽ Bạch Bạch Hàn đã phải tới công ty nhưng hôm nay anh lại ở nhà. Bởi vì anh chỉ muốn ngồi ngắm người vợ tương lai của mình. Làm khó và chọc cô cho vui.

Tội cho An Nhiên Di, bị Bạch Bạch Hàn sai vặt đủ thứ, nào là quét dọn từ phòng anh ra đến phòng khách, nếu sót một hạt bụi. Cô chắc chắn sẽ được tặng một cây roi. Rồi lại chạy lên chạy xuống lấy những thứ anh yêu cầu. Hoàn Trắc và những người làm khác thấy thế, chỉ biết lắc đầu tội nghiệp cho cô gái xấu số này.

Rồi cứ thế hai ba ngày. Sáng cô phải đi gọi anh thức dậy rồi bung đồ ăn sáng lên. Trong lúc anh đánh răng rửa mặt thì phải sắp xếp lại giường. Sau đó dọn dẹp tất tần tạt phòng anh. Nếu như anh tới công ty, cô có thể đi chơi với Bạch Thần và Bạch Tuệ. Còn nếu anh ở nhà, thì cô phải làm những gì anh yêu cầu. Một muốn tất thờ.

"Hân Nhi, em mệt lắm phải không ?" Hoàn Trắc đưa cho cô một chai nước lạnh rồi dùng khăn lau mồ hôi cho cô.

"Cũng không mệt lắm, chỉ là gần tắt thở chết thôi." An Nhiên Di nhận chai nước rồi mỉm cười.

Đúng lúc ấy, Bạch Bạch Hàn vừa đi xuống lầu, thấy được cảnh tượng đó máu anh lại sôi lên. Bạch Bạch Hàn đi thật nhanh lại gần, chop chai nước trên tay An Nhiên Nhi rồi quăng xuống sàn.

"Cô làm gì vậy hả, sao còn ngồi đây. Đi lên dọn dẹp phòng cho tôi." Giọng nói đáng sợ của Bạch Bạch Hàn vang lên.

"Nhưng tôi vừa dọn lúc sáng mà." An Nhiên Di ngơ ngác

"Cô còn cãi, muốn ăn roi phải không? " Bạch Bạch Hàn nghiêng răng.

"A không, tôi đi liền." An Nhiên Di hoảng sợ, phóng tốc độ chạy lên phòng của anh.

Bách Bạch Hàn lạnh lùng liếc Hoàn Trắc rồi gờ nụ cười khinh bỉ.

"Hoàn Trắc, từ lúc nào mà anh đã quan tâm đến người làm như vậy rồi, hay là... anh thích cô ấy ?"

"Tôi không có thưa cậu chủ, xin cậu chủ đừng nói vậy." Hoàn Trắc bình thản trả lời.

"Hừ, tôi mong anh bỏ cái thứ quan tâm đó giùm tôi." Nói xong Bạch Bạch Hàn đi lên lầu.

Hoàn Trắc liếc nhìn theo, hai bàn tay nắm chặt vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lý lịch về bách bạch hàn

Sau khi lên được phòng của Bạch Bạch Hàn, An Nhiên Di thở dốc, ngồi xuống đất (hành lang rất dài !!!! :))). Hình như Bạch Bạch Hàn không thích Hoàn Trắc thì phải. Tội Hoàn Trắc, chắc đang bị la mắng ở dưới. Như nhớ điều gì đó, An Nhiên Di lấy điện thoại ra rồi bấm dãy số.

"Alo" giọng gái ngủ vang lên.

"Đình Đình, là ta đây"

"Di Di? Mi còn sống à? " Đình Đình đang ôm gối ngủ liền bật dậy, ngạc nhiên hỏi.

"Bậy bạ, ta có chết đâu. Ta có việc cần nhờ mi." An Nhiên Di kìm nén tức giận của mình xuống.

"Mượn tiền hả ? Bao nhiêu, mấy giờ, địa điểm ở đâu."

".... không cần mi nữa, dẹp luôn đi" Con người tức giận đã bùng phát. (N.D: dễ sợ chưa :)))

"À thôi đừng giận mà, ta chỉ đùa thôi, mi nhờ ta chuyện gì ?"

"Hừ, tìm thông Bách Bạch Hàn hộ ta."

"Hề ?"

.....

" Bách Bạch Hàn, một cái tên huyền thoại của Bách thị. Mặc dù chỉ mới 18 tuổi nhưng hắn đã điều hành rất tốt Bách thị. Học lực xuất sắc, thể thao cực giỏi. Hắn một băng đảng trong trường, nhưng băng đảng đó ít gây sự lắm. Hắn rất lạnh lùng và tàn nhẫn. Mọi công ty tranh chấp với hắn đều bị hắn thu mua hết. Ta nghe nói hắn có hôn ước với một tiểu thư nào đó, vì báo chí không nói tên nên ta cũng không biết chính xác. Nhưng dù sao cũng nên cẩn thận với hắn thì hơn."

An Nhiên Di nhớ lại lời Cố Tú Đình nói. Hắn thật sự tài giỏi đến vậy sao, cũng thật rắc rối về cô tiểu thư đó. An Nhiên Di đang suy nghĩ vẫn vơ thì cửa phòng mở ra.

Bách Bạch Hàn lạnh lùng nhìn cô, rồi đi đến bàn, mở máy tính rồi bấm tài liệu.

"Cậu chủ, cậu chủ không đi học sao? " An Nhiên Di đứng dậy, phui phui quần áo.

"Tôi không thích." Bách Bạch Hàn vẫn không rời mắt khỏi máy tính.

Im lặng một hồi....

"Cô có đi học không ?" Vẫn không rời mắt khỏi máy tính.

"A tôi chỉ học tại nhà thôi." An Nhiên Di nhớ lại khoảnh khắc cô giáo cầm cây roi đánh cô vì làm bài sai.

"Cô có muốn đi học không, tôi sẽ đăng kí cho cô. Sẵn để cô phục vụ tôi trong trường luôn"

"Thật sao, nhưng cậu chủ nói không thích...." An Nhiên Di mừng rỡ.

"Tôi nghĩ lại rồi."

"Cảm ơn cậu chủ, cảm ơn." An Nhiên Di như muốn bay vào ôm Bách Bạch Hàn, nhưng thôi.... (N.D: sao không ôm luôn đi "khóc")

"Balo, đồng phục, sách vở tôi sẽ lo hết. Ngày mai dậy sớm, cùng tôi đi học." Bách Bạch Hàn hơi thất vọng vì cô không ôm anh.

"Vâng, vậy tôi xin phép đi ngủ trước." Nói xong, An Nhiên Di liền phóng cái vèo về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Trường triệt lam

Sáng hôm sau, trên chiếc giường màu trắng kia. An Nhiên Di đang ôm gối ngủ ngon lành thì tiếng đồng hồ vang lên. Cô bật dậy, vươn vai rồi mơ màng nhìn đồng hồ.

"Ồi mẹ ơi, 6:40 rồi." An Nhiên Di hốt hoảng. (Lưu ý: Nữ 9 hay dậy lúc 7 giờ nhé.)

Cô lật đặt nhảy xuống giường , chộp bộ đồng phục treo trên tủ rồi phóng cái vèo vào nhà vệ sinh. Sau 5 phút, cô bước ra với áo sơ mi trắng dài tay, bên ngoài là chiếc áo khác màu đen. Đặc biệt là cái áo hơi bị ngắn nên để lộ vòng eo thon của cô. Chiếc váy sọc ca rô đỏ được thiết kế tinh xảo, xoè ra y như váy công chúa, ngắn hơn đầu gối cô một chút. Quần áo thơm mát rồi, nhưng tóc tai thì như ổ quạ vậy. (Nữ 9: Tà gì kì vậy con kia. N.D: Em chỉ nói sự thật thôi mà “khóc”)

An Nhiên Di chạy đến bàn của mình rồi dùng lược, nhẹ nhàng chải lại tóc của mình. (N.D: Ổ quạ ổ quạ. Nữ 9: Lo viết đi) Một hồi sau, mái tóc ổ quạ đã trở lên gọn gàng. Cô quai balo mới rồi xồng xệ chạy qua phòng Bách Bạch Hàn.

“Cậu chủ, mau dậy đi, chúng ta phải tới...” An Nhiên Di mở cửa phòng ra rồi la hét. Thế mà chả có ai ở trong phòng cả.

“Hân Nhi, em tìm cậu chủ à?” Hoàn Trắc lại gần hỏi. Rồi anh khẽ đỏ mặt khi nhìn bộ đồng phục trên người An Nhiên Di.

Là anh đang ở dưới phòng khách, bỗng nhiên nghe tiếng chạy rần rần tưởng giấc tới, ai dè lại là An Nhiên Di.

“Anh Trắc, cậu chủ đâu rồi?” An Nhiên Di nhìn Hoàn Trắc.

“Cậu chủ đến trường rồi. Do em ngủ say quá, gọi mãi chẳng chịu dậy nên cậu ấy đến trước rồi.”

“A sao hán ta dám bỏ em đi trước chứ, anh Trắc anh chờ em đến trường đi. Đi đi anh đi mau, không trễ mất” An Nhiên Di nắm cổ áo Hoàn Trắc rồi lắc qua lắc lại.

“Được rồi được rồi, nếu em cứ lắc như thế anh không chờ nữa đâu. Nhưng em cũng nên ăn sáng một chút.”

“Không cần đâu ạ, em có thể nhịn được. Chúng ta đi thôi.” Nói xong, An Nhiên Di nắm tay Hoàn Trắc chạy xuống dưới.

Tìm anh bỗng nhiên lệch một nhịp. Không lẽ cậu chủ nói đúng, anh thích cô rồi sao...

An Nhiên Di đẩy Hoàn Trắc vào xe, rồi lật đặt vào xe luôn. Hoàn Trắc cũng nhanh nhanh lái xe đến trường.

Rồi chiếc xe dừng lại trước một ngôi trường to chà bá (N.D: chà bá :))). Có tên là trường Triệt Lam.

“Trường được chia 4 khu nhà lớn. Một khu dành cho cấp 1, một khu dành cho cấp 2, một khu dành cho cấp 3 khu còn lại là dành cho phòng hiệu trưởng, giáo viên, các phòng họp,... Trường được thành lập đã được 12 năm. Các học sinh ở trường này đều phải thuộc dạng giỏi hoặc xuất sắc.” Hoàn Trắc ôn tồn giới thiệu.

“Sao anh biết thế?” An Nhiên Di thắc mắc.

“Trường này là do chủ tịch Bách xây dựng nên anh cũng biết sơ. Thôi trễ rồi, em mau vào đi. Đây là bản đồ trường mà cậu chủ gửi cho em để tránh em bị lạc.” Hoàn Trắc xoa đầu cô rồi mỉm cười.

An Nhiên Di gật gù đầu, cầm lấy bản đồ rồi mở cửa xe bước xuống. Xung quanh các học sinh đang vui vẻ chuyện trò cùng nhau phải dừng lại mà nhìn con người màu tím bí ẩn trước cổng trường mình.

An Nhiên Di nhìn xung quanh. Học sinh ở đây chắc là rất giàu. Con trai thì xăm hình tùa lùa, con gái thì hột xoàn kim cương tím lùm. Không như cô, giản dị từng chi tiết. (N.D: Tóc chị ít có giản dị lắm ạ. Nữ 9: Cái này tím bẩm sinh rồi). Cô mở bản đồ ra và trở mắt. Nhìn trên bản đồ cũng thấy cái trường đủ to rồi nhìn bên ngoài chắc to hơn nữa. Để xem phòng hiệu trưởng ở đâu...

Cô dùng ngón tay, mò lên mò xuống bản đồ (N.D: giống dò vé số á nhì :))) Rồi cô mò qua khu thứ 4, mò lên thì thấy phòng hiệu trưởng nằm lâu 5. Trường này xây cao để hại học sinh mới không nhí... An Nhiên Di khẽ thở dài và bắt đầu cuộc hành trình đi tìm phòng hiệu trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cấm cô xúc phạm cha mẹ tôi

An Nhiên Di lê từng bước chân mệt mỏi lên tầng 5. Chuông đã reo lúc nào không hay và bây giờ cô chính thức trễ học. Về sau nên để nghị hiệu trưởng lắp thang máy. An Nhiên Di nhìn dây hành lang còn dài hơn cả biệt thự của cậu chủ lại thấy mệt hơn. Muốn choáng cả đầu óc. Nhưng rồi cô cũng phải “lết” đến phòng hiệu trưởng. (Nữ 9: Gì mà lết luôn rồi. N.D: Thế em viết chị “bò” đến nhà “cười gian”. Nữ 9: À thôi vậy được rồi)

Cốc cốc... "Mời vào" bên trong phòng vang lên tiếng nói khàn khàn.

An Nhiên Di mở cửa ra, nhẹ nhàng bước vào. Trên chiếc ghế hiệu trưởng là một người đàn ông. Nhìn cũng đã có tuổi, đang liếc nhìn những tài liệu trên bàn. Rồi hiệu trưởng khẽ nhìn cô.

"Em là... Hân Nhi phải không?"

"Dạ vâng, em đến nhận lớp ạ." An Nhiên Di cúi đầu chào.

"Em học lớp 12A." Hiệu trưởng nhìn hồ sơ của cô. Rồi nói.

"Khoan đã thưa thầy, em mới 17 tuổi đáng lẽ phải học lớp 11 chứ, sao lại là 12?" An Nhiên Di khó hiểu nhìn ông.

"Vì tôi được lệnh của thiếu gia rằng xếp cho em học lớp 12A."

Ừa vậy không lẽ cô phải học chung với tên đó à. Ác mộng rồi

"Vâng..." An Nhiên Di lại cúi đầu rồi đi tới cửa. "A thầy ơi, cho em hỏi lớp 12A ở đâu ạ?" Cô quay lại hỏi.

"Khu 3 tầng 3." Thầy hiệu trưởng vừa nói xong là một tiếng xét đánh ngang qua cô. Lại leo nữa. Sao trường này ác dữ vậy. (N.D: yê, chúc mừng chị :))

An Nhiên Di ủ rũ đi ra khỏi phòng hiệu trưởng và tiếp tục leo thêm 3 tầng nữa...

.....

20 phút sau...

"Trời ơi... chắc tôi chết mất..." An Nhiên Di ngồi xuống sàn. Cô vừa than vừa thở. Trách trường tại sao xây cho to lên mà ko xây luôn cái thang máy hay gì cho đỡ đi. Cũng may lớp 12A ở ngay phòng đầu tiên, chứ còn đi nữa là cô "bò" thiệt luôn.

"A em... sao em ngồi đây?" Một cô giáo xinh đẹp từ lớp 12A bước ra. Nhìn An Nhiên Di hỏi.

"Em chào cô, em là... học sinh mới." An Nhiên Di đứng lên, cúi đầu chào.

"A ra em là Hân Nhi. Sao em đến trễ vậy?"

"Dạ, tại em phải leo lên 8 tầng lâu nên trễ ạ." An Nhiên Di cười cười trả lời.

"À, được rồi coi như là lần đầu em đi học. Thôi bây giờ vào lớp nhé." Cô giáo mỉm cười hiền rồi quay lại, bước vào phòng. An Nhiên Di cũng đi theo sau.

Nói là 12A thì nhiều người nghĩ đây là lớp học rất nghiêm túc và An Nhiên Di cũng nghĩ thế. Nhưng khi vừa đặt chân bước vào thì lớp học nghiêm túc đã không còn. Rác ở khắp nơi, bảng đen bị vẽ lung tung, lớp ồn ỏi là ồ.

"Các em trật tự, hôm nay lớp ta có học sinh mới. Bạn ấy tên là Hân Nhi." Cô giáo đập bàn vài cái rồi nói.

"Xin chào mọi người, mình là Hân Nhi. Rất vui được..." An Nhiên Di chưa kịp nói hết câu thì

"A là cái bạn ở trước cổng trường mình sáng nay kia." học sinh 1

"Da trắng, người nhỏ nhắn nhìn y chang búp bê." học sinh 2

"Cũng bình thường thôi mà, lớn tiếng thế." học sinh 3 vuốt vuốt mái tóc của mình.

"Nhìn như thường dân, được cái mái tóc là đẹp thôi. Còn nhiều toàn xấu hơn tôi." học sinh 4 (ai cho Di mượn gạch ném bạn này đi.)

"Sáng còn thấy chạy xe hơi tới đằng hoàng, thường dân cái gì" học sinh 1.

"Xe mướn đó ông ơi" học sinh 4.

Bách Bạch Hân ngồi cuối lớp, đang ngủ ngon thì nghe lớp xôn xao. Xe hơi chở tới đằng hoàng? Hóa ra Hoàn Trắc vẫn coi anh như lời gió thổi qua. Hừ, quan tâm giả tạo.

"Mấy em im lặng, mấy em nói vậy không sợ bạn buồn sao?" Cô giáo lại một lần nữa đập bàn.

"A không sao đâu cô. Đó là xe của người ta không phải xe của em. Em vào đây nhờ có người giúp." An Nhiên Di cười nhẹ.

"Đó thấy chưa, tôi nói có sai đâu. Vào được đây thì phải là con quý tộc, nhìn từ trên xuống dưới như mấy đứa ăn xin. Cha mẹ chắc cũng làm ăn xin nên đầu đủ tiền phải nhờ người khác đưa vào đây," học sinh 4 lại lên tiếng.

Lúc này có 2 người đã sôi máu lên và....

An Nhiên Di cúi mặt xuống, đi lại gần học sinh đó. Cô liếc nhìn rồi giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Cô thử nói lại xem?"

"Tôi nói, cô như một con ăn xin, cha mẹ nghèo đến nỗi không đủ tiền cho cô đi học phải nhờ người khác." học sinh đó vẫn ngoan cố gân cổ nói.

"A" An Nhiên Di khẽ cười rồi một cái tát vào thẳng mặt ả đó.

"Tôi không quan tâm cô nói tôi là cái gì, nhưng tôi cấm cô xúc phạm cha mẹ tôi nếu không tôi sẵn sàng cho cô thêm vài cái tát." Con người đáng sợ...

Bạn ấy cũng không dám lên tiếng gì. Cả lớp được một hồi im ắng rồi An Nhiên Di liếc nhìn quanh lớp. Thấy còn một chỗ trống, kế bên là một người đang ngủ. Cô quải balo, bước xuống đó ngồi.

P/S: cái bạn học sinh 4 t/g sẽ gọi là Linh Linh nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Fan nữ

An Nhiên Di nhìn xung quanh lớp rồi thờ dãi. Cô chống cằm nhìn ngoài cửa sổ.

"Linh Linh, em mau làm bản kiểm điểm cho tôi, tội dám xúc phạm danh giá của người khác, nhanh." Cô giáo định thần lại rồi quát lên.

"Nhưng... nó tát em trước mà." Linh Linh đập bàn đứng lên rồi chỉ thẳng vào mặt An Nhiên Di.

"Em còn cãi, làm một bản kiểm điểm tội xúc phạm và cãi lời giáo viên, sau đó dọn vệ sinh 2 tháng."

Linh Linh cắn môi rồi ậm ục ngồi xuống, không dám lên tiếng nữa. Con nhỏ nghèo chết tiệt đó, dám tát cô còn dám ngồi kế Hàn của cô. Cô tuyệt đối không tha.

"Quây thế đủ rồi, giờ sách trang 32 chép phần ghi nhớ cho cô rồi làm phần bài tập." Cô giáo cảm thấy đồ bôi báng xóa sạch nhưng hình dị dóm trên bảng đen

"Trường danh giá gì mà học sinh chảnh thấy bà cố" An Nhiên Di nói nhỏ.

"Heo khét giờ mới dậy sao?" Bách Bạch Hàn chăm chú nhìn cô

"Heo đầu anh, tôi phải leo lên 8 tầng lầu một muốn chết." An Nhiên Di ngoan ngoan chép bài, lâu lâu lại liếc nhìn Bách Bạch Hàn.

Thế rồi hết tiết 1, tiết 2 thì reng Cuối cùng cũng ra chơi. An Nhiên Di đóng sách lại rồi bỏ vào cặp cẩn thận. Rồi nhìn qua Bách Bạch Hàn. Cả 2 tiết anh đều ngủ hết, thế mà nói cô là heo. Thịch... An Nhiên Di ôm tim, cảm giác gì đây. Tại sao khi nhìn anh, tim cô lại đập thế này.

"Không được không được, chỉ là phản ứng tự nhiên hay gì thôi." An Nhiên Di lắc lắc cái đầu nhỏ.

"Này bị sao thế, đau đầu à?" Bách Bạch Hàn vươn vai rồi đứng dậy.

"À không có gì mà anh đi đâu thế?" An Nhiên Di cứng đờ đứng dậy.

"Đi xuống can tin. Cô muốn tôi chết đói sao?" Bách Bạch Hàn liếc cô.

"A tôi cũng chưa ăn sáng." Cô xoa bụng mình.

"Kệ cô"

"Ồ...."

.....

Can tin...

"Đại vương xuống kia"

"Đại vương tới đại vương tới."

"Cái con nhỏ bên cạnh là ai vậy?"

"Ồi chời ôi, đại vương có bạn gái mấy bây ôi."

Can tin lại một lần nữa xôn xao y như trong lớp học. Tội Bách Bạch Hàn và An Nhiên Di, Bạch Hàn đi đâu gái bu tới đó. An Nhiên Di thì bị fan nữ xô ra không thương tiếc. Mông chạm đất cả chục lần. Gặp thêm đàn em của Bạch Hàn bu vào cô, hòi tùm lum khiến cô đau đầu. Khổ sợ lắm mới tới được can tin. Mà Bạch Hàn ngồi xuống bàn một cái là fan nữ mang "lũ" đồ ăn đến trước mặt anh kêu anh nhận. Rồi cũng không ít bạn cứ liếc liếc cô rồi nói này nói nọ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Mạc minh khiêm

"Di Di..." một giọng nói âm áp từ xa vang đến tai An Nhiên Di. Cô khẽ rung mình, nghe sền dừ vậy trời.

Cô chưa kịp quay lại xem ai đang gọi cô thì như cơn gió, một hình bóng đã chạy lại rồi ôm cổ cô. Cơ mà ôm mạnh quá nên Nhiên Di lại một lần nữa mông chạm đất (N.D: ăn ở :))

"Di Di của ta, ta nhớ mi quá trời luôn đó hà." Cố Tú Đình khóc lên khóc xuống, tay đang ôm An Nhiên Di lại còn siết chặt hơn

"Khó...khó thở...khụ" An Nhiên Di cố đẩy Tú Đình ra.

"Này, ôm nhau đủ chưa?" Bách Bạch Hàn lạnh giọng nhìn hai người. Ừ anh đang ghen đó, cho dù trai hay gái mà ôm vợ tương lai của anh là anh đập chết luôn chứ đùa.

"Chưa." Tú Đình trả lời, tay vẫn siết chặt Nhiên Di.

"Tôi đếm đến ba mà cô không buông người làm tôi ra thì đừng trách tôi đấy." Bách Bạch Hàn nổi gân xanh, trên mặt hiện rõ sự tức giận. Fan nữ cũng biết điều mà lui ra xa một chút.

Cố Tú Đình liếc anh, đứng dậy rồi nắm tay An Nhiên Di bước ra khỏi cantin. Bách Bạch Hàn cùng fan nữ ngạc nhiên nhìn hai bóng dáng xinh đẹp kia bước đi.

"Yo Hàn, mi nhìn gì thế?" Một anh chàng tóc xanh nhảy vào, đặt lon nước trên bàn rồi ngồi đối diện với Bách Bạch Hàn. Anh chàng nhìn theo hướng mặt của anh.

"Hàn, mi nhìn gái đấy à?" Mạc Minh Khiêm sừng sốt. Rồi nắm vai Bách Bạch Hàn lắc qua lắc lại.

"Làm quái gì vậy?" Bạch Hàn liếc Minh Khiêm

"Hàn, từ khi nào mi đã đi nhìn con gái người ta rồi hả? Trúng tà, hay bị lây nhìn gái đẹp bởi ta. Ta đẹp nè, sao mi không bao giờ nhìn ta hết vậy, bắt công?" Minh Khiêm uất ức, không ngừng trách móc Bách Bạch Hàn.

Cantin phá lên cười vì câu nói cuối của Minh Khiêm. Người khác nhìn vào thì tưởng Minh Khiêm là... thế giới thứ ba nhưng đừng hiểu lầm. Tội ảnh lấm :)). Mạc Minh Khiêm là người duy nhất trên đời này được Bách Bạch Hàn coi là "BẠN". Tính tình Minh Khiêm thì sáng nắng chiều mưa, thay đổi thất thường. Lúc thì tỏ ra đào hoa, lúc thì như con nít hoặc là con gái, lúc thì lạnh lùng, tàn nhẫn. Điều quan trọng là anh chàng này miễn bạn Cố Tú Đình, mặc dù đã bị từ chối (t/g: anh rất tốt nhưng em rất tiếc "vỗ vai")

"Không phải, chỉ là người mi thích đang bắt cóc người làm của ta." Bách Bàn Hàn mạnh bạo bóp lon nước chưa kịp khai.

"Mồ ?"

.....

Phía sau vườn trường.

"Hóa ra là thế, mi cũng biết chọn chỗ làm ghê nhỉ. Ta đã nói là phải cẩn thận với tên Hàn đó rồi mà." Tú Đình khoanh tay, tức giận nói.

"Lương 5 triệu một tháng, mi nghĩ ta bỏ được không. Còn bao cả ăn ở, ông trời cho cơ hội lớn như vậy thì không thể bỏ được." An Nhiên Di biện minh.

“Cho dù thế thì cũng còn chỗ cho mi làm mà. Sáng ta đọc báo, nghe nói chủ tịch và phu nhân Bách Thị từ Châu Âu sẽ về vào ngày mai. Lỡ họ thấy mi thì biết làm sao đây.”

“Ta suốt ngày cứ ru rú trong nhà, nên họ chưa từng gặp ta, chắc chắn sẽ không biết ta đâu” An Nhiên Di phui ý nghĩ mơ tưởng đó.

“Thế mi quên ba mi với chủ tịch Bách thị là “bạn bè” làm ăn à. Ba mi rồi cũng gì cũng nhờ họ giúp đỡ.” Tú Đình cốc đầu Nhiên Di.

“Tối đó rồi tính thôi.” Nhiên Di ôm đầu, chu môi uất ức. Rồi bỗng tiếng bụng cô sôi lên...

“Mi chưa ăn sáng à?” Tú Đình nghe được liền quay qua nhìn Nhiên Di.

“Sáng vội quá ta chưa ăn...”

“Hazz, ta dẫn mi đi ăn ok?”

“Nhưng sắp tới giờ...” Nhiên Di nghe ăn liền khoai chí, nhưng nhìn đồng hồ đã gần vào học.

“Học gì mà học, ta không thể để bạn ta nhịn đói được. Đi thôi”

Cố Tú Đình nói xong lại dắt tay Nhiên Di ra bãi xe của trường. Cô nhét Nhiên Di vào xe rồi lái xe thật nhanh ra khỏi trường, (bác bảo vệ đâu rồi nhỉ...)

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Anh hai trở về

Xe của Tú Đình dừng lại trước một nhà hàng mà Nhiên Di rất thích. An Nhiên Di không chùng chừ mà chạy thẳng vào luôn. Để Tú Đình một mình đi gửi xe.

"Mi là đồ ham ăn bỏ bạn cái đồ....." Sau khi gửi xe xong, Cố Tú Đình bực tức đi tới bàn của An Nhiên Di. Cảnh tượng hùng vĩ trước mắt cô là, bàn tràn đầy đồ ăn. Mà đồ ăn thì đã được chị Di ăn gần hết.

AN Nhiên Di thì vui vẻ cầm đũa gà ăn ngon lành, không biết có người đằng trước mình đang bốc khói nghi ngút. Cô ngược mặt lại thì thấy Cố Tú Đình đứng đằng trước mình đang ngơ ngác.

"Mi lại đây ăn với ta nè, đứng đó làm gì?" An Nhiên Di vui vẻ vẫy tay.

"Mình mi ăn luôn đi, gần hết luôn rồi kêu ta vào ăn làm gì nữa hử? Ăn gì mà ăn lắm thế trời." Cố Tú Đình suy sụp.

Sau khi bị ba mẹ mình phát hiện rằng cô giúp Nhiên Di bỏ trốn, thì lượng tiền trong tài khoản bỗng dưng xuống đến trầm trọng. Mấy ngày nay cô cố nhịn lắm mới không đi shopping. Chỉ biết gín giữ tiền mình thật cẩn thận để không tốn một cách lãng phí. Thế mà....

Sau khi tính tiền hết xong, tài sản của Tú Đình chỉ còn đúng một nửa. Và cô thề rằng, không bao giờ dắt An Nhiên Di đi ăn nữa.

"Bây giờ làm gì? Về trường hả?" An Nhiên Di ngồi trong xe, chán nản nhìn ra ngoài cửa kính.

"Giờ là tan học mất tiêu rồi, mi có muốn đi đâu không?" Tú Đình nhìn đồng hồ đeo tay của mình. Cũng đã 1 giờ trưa rồi, tan học 30 phút trước.

"Áy chết, ta để balo của mình trong trường mất rồi." Nhiên Di chợt giật mình, khuôn mặt lo lắng nhìn Tú Đình.

"Để trong trường không sao đâu. Không ai thèm ăn cắp đâu mà sợ."

"Ừ nhỉ..." An Nhiên Di lại chán nản, rồi bỗng điện thoại cô reo lên.

"Alo..."

"Dạ? Anh đang ở sân bay sao?"

"Dạ rành, em chạy ra liền."

"Ai thế, người yêu mi hả?" Cố Tú Đình cười châm chọc cô.

"Người yêu gì, anh ta đang ở sân bay. Mi chờ ta ra đó đi." An Nhiên Di liếc Tú Đình rồi nói.

"OK"

Chiếc xe màu đỏ nhanh chóng tăng tốc, thẳng tiến đến sân bay.

.....

Ở sân bay, một chàng trai có mái tóc màu nâu nổi bật, đeo kính râm, mặc chiếc áo sơ mi màu xanh dương nhạt cùng chiếc quần jean màu đen. Cao ráo, đẹp trai khiến nhiều chị em phụ nữ phải trầm trồ khen ngợi. Anh chàng ấy cứ nhìn qua nhìn lại như tìm một hình bóng nào đó thì từ xa, một cô gái tóc tím chạy lại phía anh.

"Anh Đạt Y." An Nhiên Di vui vẻ ôm chầm anh .

"Tiểu Di, lâu rồi không gặp em" An Đạt Y xoa đầu cô.

"Sao anh lại về sớm thế, em tưởng chừng 2 tuần nữa anh mới về" An Nhiên Di phồng má nhìn anh, Đạt Y thấy thế liền dùng tay bóp hai má cô.

"Là tại anh được ba mẹ báo là em bỏ nhà đi nên mới gấp rút chạy về đây đây. Giờ thì theo anh về nhà."

"Không không về, vào quán cafe nào đó đi rồi em kể hết mọi chuyện cho anh nghe." An Nhiên Di lấy điện thoại gọi cho Tú Đình rồi đẩy An Đạt Y vào một quán cà phê gần đó.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tức giận

Vài đôi lời của t/g:

Chào xin :)) Mình thật sự cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện của mình. A ri ga tô (không biết viết đúng không nhĩ...) :)). Vì mình lười đăng từng chương nên lưu nháp rồi viết 2 3 chương đăng một lượt luôn nên hơi lâu tí ahihi :)) . Thì bà con cũng biết rồi đó, còn 1 tuần nữa vào học rồi nên truyện của mình có thể sẽ lâu hơn nữa. Nhưng mình sẽ cố gắng 1 tuần đăng 2 chương cho bà con đọc thỏa thích :))). Một lần nữa xin cảm ơn rất nhiều "cúi đầu".

.....

"Chuyện là thế đó, giờ anh đã hiểu nỗi khổ của em chưa ?" An Nhiên Di uống một ngụm cà phê rồi chống cằm nhìn An Đạt Y.

"Anh hiểu nhưng cho dù thế em cũng không nên bỏ nhà đi như vậy. Cha mẹ rất lo lắng cho em"

"Vậy anh bảo cha mẹ làm ơn hủy cái hôn ước gì đó hộ em đi. Em không muốn lấy chồng sớm" An Nhiên Di buồn bã cúi đầu.

"Cha mẹ làm vậy chỉ là muốn em thật hạnh phúc với người đàn ông tốt. Em nên hiểu họ một chút." An Đạt Y xoa đầu. từ từ giải thích.

"Vậy sao lúc anh bằng tuổi em bây giờ này, cha mẹ không ép hôn anh nhĩ" An Nhiên Di liếc Đạt Y. Cha mẹ thật không công bằng, tại sao chỉ có mình cô là bị ép hôn chứ...

"Cái đó thì em hỏi cha mẹ là tốt nhất. Thôi được rồi, anh tôn trọng quyết định của em, anh sẽ không báo chỗ em đang ở được chưa?" An Đạt Y cười rồi nói.

"Được. Em thương anh hai nhất trên đời." An Nhiên Di chu chu môi nhỏ của mình. An Đạt Y lại xoa đầu cô.

"Anh phải về nhà rồi, em có cần anh đưa về không ?" An Đạt Y đứng dậy, đặt tiền lên bàn rồi quay lại hỏi cô.

"Anh có mang xe sao ?" An Nhiên Di cũng kéo ghế đứng dậy.

"Anh có dặn bác Trình mang xe đến rồi. Đi thôi." Một tay anh kéo vali, tay còn lại anh nắm tay An Nhiên Di rồi dẫn đi.

Hai người nhanh chóng leo lên xe rồi phóng vèo về biệt thự của Bách Bạch Hàn

Có ai thắc mắc anh Hàn ở nhà đang làm gì không ạ :)))

.....

"Cậu chủ, chúng tôi tìm thấy cô Hân Nhi ở trong một quán cà phê gần sân bay với một anh chàng tóc nâu này." Anh vệ sĩ đặt tấm hình chụp lên bàn, rồi lui ra xa. Không ngừng chây mò hồi nhìn Bách Bạch Hân.

Bách Bạch Hân lạnh lùng liếc tấm ảnh trên bàn, tay đang cầm ly rượu đỏ bỗng bị anh quăng đi. Suýt trúng Mạc Minh Khiêm đang nằm trên sofa chơi game.

"Này tên kia, mi định ám sát bạn mi đấy à." Mạc Minh Khiêm tức giận đứng dậy rồi đi lại nhìn tấm ảnh trên bàn.

"Mó ? Thế Tiểu Đình của tôi đâu. Sao có mỗi Hân Nhi với tên này thôi vậy."

"Đình tiểu thư lái xe trở về nhà rồi ạ" Anh vệ sĩ lễ phép trả lời.

Bách Bạch Hân hừ nhẹ rồi quay qua nhìn cửa sổ, sắc mặt bỗng tối sầm. Ở phía dưới cổng, bóng dáng của An Nhiên Di bước ra từ chiếc xe màu đen kìa. Rồi tên tóc nâu cũng từ trong xe bước ra, nhìn hai người nói chuyện rất vui vẻ. Tên tóc nâu đó còn xoa đầu cả vợ anh rồi hai người còn ôm nhau nữa. Cảnh tượng ấy làm Bách Bạch Hân chỉ muốn xông ra giết chết 2 người tình tứ dưới kia.

Mạc Minh Khiêm thấy sắc mặt bạn mình có gì đó là lạ. Liên nhìn theo hướng nhìn của Bạch Hân thì anh chàng thốt lên.

"Ồi chà chà, người làm mi bỏ cậu chủ của mình đi hẹn với trai hả."

"Hoàn Trắc !" Bách Bạch Hân hét lớn.

"Dạ thưa thiếu gia." Hoàn Trắc từ bên ngoài mở cửa bước vào.

"Gọi Hân Nhi lên cho tôi" Anh lạnh giọng ra lệnh. Hoàn Trắc gật đầu rồi nhanh chóng bước xuống lầu. Bách Bạch Hân vẫn không rời mắt khỏi An Nhiên Di. Cho đến khi cô bước vào nhà thì anh quay đi. Mở cái tủ kính to lớn rồi lấy ra một cây roi thật dài.

"Hân, mi không nên vậy đâu. Có gì thì từ từ nói." Mạc Minh Khiêm cùng anh vệ sĩ sốt ruột nhìn cây roi trên tay Bạch Hân.

"Hai người ra ngoài trước đi." Anh đặt cây roi trên bàn rồi mạnh bạo ngồi xuống ghế.

Mạc Minh Khiêm và anh vệ sĩ nhìn nhau rồi cũng nhún vai đi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hân Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Đau

Hoàn Trắc nhanh chóng đi xuống dưới lầu. Khi thấy Nhiên Di đang ở phòng khách chơi với Bách Thần và Bách Tuệ, anh liền chạy lại

"Hân Nhi, cuối cùng em cũng về, Cậu chủ ở trên phòng đang chờ em đấy."

"Chờ em ? Có chuyện gì sao ?" Nhiên Di đang cồng Bách Thần thì ngạc nhiên hỏi.

"Anh không biết, nhưng nhìn cậu ấy rất tức giận. Em mau lên đi."

"Không cho, chị Nhi bận chơi với tụi em rồi." Bách Thần ôm cổ Nhiên Di, Bách Tuệ thì ôm chặt váy đồng phục của cô.

"Thần với Tuệ ngoan, chị đi một chút rồi sẽ xuống chơi với 2 em tiếp." Nhiên Di cười nhẹ, đặt Bách Thần xuống đất rồi đi lên phòng của Bạch Hân.

"A tại anh hết đó, Tuệ Tuệ chưa được chị Nhi cồng nữa huhu" Bách Tuệ vừa khóc vừa chạy lại đánh vào chân của Hoàn Trắc. Bách Thần cũng chạy lại đánh chân còn lại của anh. Hoàn Trắc thở dài rồi đưa hai nhóc ra sau vườn chơi.

Quay trở lại với Di nào :)))

Đứng trước cửa phòng nhưng cô lại không dám vào. Tức giận việc gì, có phải vì cô bỏ anh ở trường một mình không, có khi nào bị trừ tiền lương không, có khi nào đuổi việc luôn không. Nghĩ tới việc phải xách thân về xin tiền cha mẹ cô lại không dám nghĩ tới. Cô lắc đầu nhỏ của mình rồi nắm chặt hai tay với nhau. Hít thật sâu rồi mở cửa bước vào.

Ồi mẹ ơi, cái không khí u ám này làm Nhiên Di phải run cầm cập lên. Cô nhìn thấy Bách Bạch Hân đang nhìn ngoài cửa sổ, trên bàn có một.... cây roi ! A đùa à.

"Về rồi à ?" Bách Bạch Hân chợt hỏi, Nhiên Di giật mình lên rồi cũng trả lời.

"Vâng...tôi vừa về"

"Tốt, tôi có quà cho cô đây." Bách Bạch Hàn nhếch môi cười. "Nằm lên sô pha mau"

"Hà ? Sô pha?"

"Hay cô muốn tôi treo cô lên ?" Anh lạnh lùng liếc cô.

"A tôi nằm tôi nằm" Không chờ đợi phút giây nào, An Nhiên Di phóng nhanh đến sô pha rồi yên vị nằm trên đó.

Bách Bạch Hàn nhìn cô rồi lấy cây roi, từ từ bước gần. Nhiên Di nuốt nước bọt, mắt không rời khỏi cây roi trên tay của anh.

"Cô nằm thế là muốn tôi đánh ngay bụng cô ?" Bạch Hàn cầm roi quơ lên quơ xuống.

"Đâu.... có" Nhiên Di sợ sệt trả lời rồi từ từ nằm lật lại.

"Hôm nay tôi đánh cô 3. Tội thứ nhất là thức dậy trễ" Vừa nói xong, Bách Bạch Hàn quơ roi, quát mạnh xuống hông của cô. An Nhiên Di ứa nước mắt, kêu lên một tiếng.

"Tội thứ hai là dám bỏ tôi ở trường" Cây roi này anh quát mạnh hơn.

"Tội thứ ba là cô dám đi hẹn với trai, không lo về nhà làm việc. Tội này là nặng nhất." Anh mạnh tay hơn nữa, cây roi cuối này làm Nhiên Di đau cực kì. Cô không ngừng khóc nức lên, một phần của ghế sô pha đã bị nước mắt của cô làm ướt đi.

Bách Bạch Hàn cũng không ngừng đau xót, nhưng cô đáng bị như vậy. Cô chỉ là của riêng anh và mãi là vậy. Đã 30 phút trôi qua, An Nhiên Di vẫn cứ úp mặt xuống sô pha khóc mãi. Bạch Hàn ngồi ở bàn làm việc vẫn nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Tránh mặt

An Nhiên Di cứ thế, úp mặt xuống sô pha không ngừng khóc, lâu lâu còn có tiếng sụt sịt. Bách Bạch Hàn có kêu cỡ nào cô cũng không ngẩng mặt lên. Cho đến khi Bách Bạch Hàn đi ra ngoài vì nhận được cuộc gọi khẩn của công ty cô mới khẽ ngồi dậy. Khuôn mặt ửng đỏ, đôi mắt tràn đầy nước mắt. Cô khẽ dụi mắt mình rồi chà chà mũi.

Đúng là tất cả là lỗi của cô nhưng không cần vì thế mà đánh cô mạnh đến thế. Nhiên Di thầm nghĩ.

"Cô không sao chứ ?" Mạc Minh Khiêm đứng ở cửa nhìn cô. Khuôn mặt khá thương hại. (Bạn của người mình thương trộm nhớ mà :))).

"Anh là...."

"Tôi là Mạc Minh Khiêm bạn của Hàn, nãy tôi thấy Hàn đi ra phòng là tôi chạy qua đây xem cô như thế nào. Đau lắm phải không ?" Minh Khiêm ngồi trên sô pha đối diện cô rồi hỏi.

"Ừm đau lắm. Nhưng sao anh lại biết anh ta đánh tôi ?" Cô nhủ mày hỏi.

"À chuyện đó... không quan trọng đâu" Minh Khiêm gãi đầu.

.....

30 phút trước .Ở một phòng khác...

"Chắc, Hàn mạnh tay quá. Đánh tới nổi mà làm con người ta phải la lớn lên luôn." Tay của Mạc Minh Khiêm cầm cái ly thủy tinh để lên tường. Anh áp sát tai mình vào ly rồi chăm chú nghe.

"Cậu Mạc, nghe lên như vậy không tốt đâu ạ." Anh vệ sĩ lúc nãy đứng kế bên anh nói.

"Xi." Minh Khiêm vẫn tiếp tục nghe, cho đến khi nghe tiếng mở cửa của phòng bên. Anh mới vội vàng chạy qua.

Quay lại nào :))

.....

"Tôi không hiểu, đúng là tôi sai nhưng tại sao anh ta lại đánh tôi đau như vậy chứ... Ai anh ta cũng đánh vậy sao?" An Nhiên Di buồn bã.

"Cô không hiểu tính cậu ta thôi. Là vì cậu ấy... ghen đó" Hừ tên Hàn đó coi anh là gì ? Bạn thân với hắn mấy năm nay sao anh không hiểu hắn được. Người làm gì chứ, hẳn chắc chắn là thích cô gái này. Thích thì nói đại đi, giấu nhau làm gì.

"Ghen ?"

"À không có gì đâu, cô về phòng mình đi. Định ngồi đây chờ cậu ấy về nhà" Mạc Minh Khiêm cười rồi đi ra khỏi phòng.

Ghen sao. Không lẽ anh ta thích mình, nhưng anh ta đã có hôn thê rồi. Chắc Minh Khiêm chỉ nói đùa thôi. Nhưng tại sao trong lòng cô lại thích anh ta như thế này....

.....

Buổi tối ấy, An Nhiên Di cứ ru rú trong phòng mình. Bất cứ ai gọi cô đều trả lời rằng "Em mệt". Bữa tối cô cũng không ăn với Bách Thần và Bách Tuệ. Làm hai anh em khóc ngập nhà. Bách Bạch Hàn từ công ty về sau khi nghe chuyện cũng mặc kệ. Nhưng rồi anh cũng phải lết thân qua mà gọi cô. (Rồi gì cũng qua :)))

"Này Hân Nhi, cô mau mở cửa ra."

"Tôi mệt lắm."

"Anh hai, chị Nhi sao không ra chơi với tụi em" Bách Tuệ và Bách Thần kéo kéo quần của anh. Khuôn mặt đã ứa nước mắt.

"Chị Nhi mệt rồi, không muốn chơi nữa. Hai đứa về phòng nghỉ sớm đi, mai gặp ba mẹ được không ?" Bạch Hàn xoa đầu hai nhóc. Bách Tuệ và Bách Thần gật đầu rồi ngoan ngoãn về phòng của mình.

Bách Bạch Hàn nhìn cửa phòng cô rồi cũng lặng lẽ đi về phòng mình

Sáng hôm sau....

"Cô đang làm gì ở đây vậy hả" Bách Bạch Hàn nhíu mày, nhìn cô giúp việc trước mặt mình.

"Hân Nhi nhờ tôi gọi cậu chủ dậy ạ." Cô giúp việc sợ hãi trả lời.

"Cô ấy đâu ?"

"Cô ấy đang phụ làm tiệc ở dưới nhà ạ"

"Cô ấy không đi học ?"

"Cô ấy xin nghỉ hôm nay."

"Đi ra ngoài" Bách Bạch Hàn vừa dứt câu liền đi vào nhà vệ sinh. Cô giúp việc thở phào rồi cũng đi ra ngoài.

Sau khi thay đồ xong, Bạch Hàn đi xuống dưới lầu. Nhìn mọi người đang hối hả chuẩn bị tiệc chào mừng chủ tịch và phu nhân. Anh cố tìm An Nhiên Di nhưng không thấy. Hồi Hoàn Trắc thì mới biết cô đang hái hoa hồng trắng ở sân. Thế là anh Hàn chạy ra ngoài sân tìm chị Di :))). Nhưng đáng buồn thay, gọi cô đến cỡ nào cô đều lơ anh. Cô đi đâu anh cũng đi theo đó, nhưng cô không nhìn mặt anh dù chỉ một lần. (Tội nghiệp anh :().

"Này cô đang tránh mặt tôi đấy à ?" Bách Bạch Hàn kéo tay cô lại hỏi.

"Phải, tôi tránh anh vì tôi ghét anh" An Nhiên Di thẳng thắn trả lời. Bách Bạch Hàn nghe như tiếng sét ngang tai....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Váy hoa hồng trắng

"Tôi ghét anh... tôi ghét anh..." Aizz cái từ đó cứ xuất hiện trong đầu anh. Tức chết đi được, chỉ vì giận quá hóa điên tức thời mà ra tay đánh cô, bây giờ thì bị cô ghét. Anh đúng là chỉ làm mọi chuyện trở nên rối rắm, khoảng cách của cô và anh giờ lại xa hơn nữa. Bách Bạch Hàn trách bản thân, tay không ngừng đập vào tường. (Tường sắp nát rồi...)

“Cậu chủ, quần áo của cậu xong rồi ạ” Hoàn Trắc mở cửa, bước vào phòng. Trên tay là bộ vest màu xám, may tỉ mỉ và rất thủ công.

“Đề đây, lát tôi thay. Chùng nào bắt đầu bữa tiệc ?” Anh phúi tay rồi nhìn Hoàn Trắc,

“Chùng 2 tiếng nữa ạ.”

“Bữa tiệc này tất cả người giúp việc đều được tham gia. Tôi đã chuẩn bị phòng trang phục cho má người.”

“Nhưng còn khách sao ạ ? Chúng tôi còn phải phục vụ thức uống...” Hoàn Trắc chưa nói xong thì Bách Bạch Hân nhảy vào.

“Họ cũng là con người, có chân và tay. Có thể tự lấy đồ uống cho mình. Hôm nay các mọi người vất vả rồi, tôi muốn mọi người thoải mái hôm nay.”

“A vâng, cảm ơn cậu chủ.” Hoàn Trắc cười cười rồi đóng cửa đi ra.

Bách Bạch Hân nham hiểm cười. Coi như lần nào thoải mái chút xíu. Lúc đầu thì anh chả muốn cho người làm tham gia đâu. Nhưng một hồi chắc chắn ba mẹ vợ sẽ tới, anh muốn xem cô sẽ phản ứng như thế nào. Nhiễm Di, rồi em cũng sẽ thuộc về anh. Một mình anh thôi...

(Nữ chính: Ất xì ! “sờ mũi”)

.....

“Hân Nhi, cô còn đứng đây làm gì ? Sao không đi thay trang phục.” Một chị giúp việc mang chiếc váy đỏ chót chạy lại.

An Nhiễm Di đang hái hoa hồng trắng thì ngơ ngác nhìn chị. Thay trang phục ? Làm gì ? Bộ trong lúc phục vụ khách cũng phải mặc trang phục lộng lẫy nữa à.

“Hân Nhi, cô có nghe tôi nói không vậy ?” Chị đỏ chót (biệt danh mới :))) quơ tay qua lại trước mặt cô. Nhiễm Di lúc này mới tỉnh lại.

“Sao lại phải thay trang phục vậy ạ ? Em không thích mấy đồ nổi như vậy đâu...” Cô nhìn cái váy đỏ chót trên người chị.

“Trời ạ, cô không biết sao. Nãy Trắc quản gia đã thông báo rằng tất cả người giúp việc đều có thể tham gia bữa tiệc. Mọi người đã thay đồ hết rồi, cô chưa nghe sao ?”

“Dạ chưa... Nhưng chắc em không tham gia đâu.” An Nhiễm Di cười cười rồi tiếp tục hái hoa.

“Đó là lệnh của tôi, cô không được phản.” Bách Bạch Hân từ đâu bước tới.

Anh mặc chiếc vest màu xám nhìn cực kì lịch lãm. Tóc vẫn như thường ngày, chỉ chải qua loa nhưng rất lãng tử. Chị đỏ chót như muốn ngất xỉu vì chảy quá nhiều máu mũi. Nhưng may là chị Di đỡ lại :))

“Tôi không thích tham gia tiệc đông người nên mong cậu chủ...”

“Mong ? Lệnh của tôi thì không được ai phản đối. Kể cả cô. Mau lên thay trang phục.” Bách Bạch Hân nhếch mép cười.

An Nhiễm Di hừ một cái. Cầm bó hoa hồng, tức giận bước đi.

.....

Lên tới phòng của mình, An Nhiễm Di thấy một chiếc hộp được để ở trên giường của cô. Cô tò mò mở ra thì bên trong là một chiếc váy xòe màu trắng, quanh eo có gắn những hoa hồng trắng. Chiếc váy được làm bằng lụa nên khi chạm vào thấy thật mềm mịn. Kế bên chiếc váy là một đôi giày búp bê màu trắng nốt, cũng có đính hoa hồng trắng. (Hoa thật hay hoa giả thì t/g không biết a :))). Còn có cả trang sức nữa.

Đây chắc là do hân ta chuẩn bị, hừ màu mè hoa lá hẹ. Ta cóc thèm mấy thứ này. An Nhiễm Di quăng bộ váy lên ghế, mình thì nhảy xuống nằm trên giường.

Nói cóc thèm thôi chứ vừa thấy bộ váy là cô muốn thử liền. Có hoa hồng trắng là thử hết :)) Lúc này An Nhiễm Di lại bật dậy, chộp váy thay luôn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hân Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Lần đầu tiên gặp nhau

13 năm về trước... "Hàn, con có thấy cô bé kia không ?" Vị phu nhân chỉ tay về phía một cô bé đối diện, đang ngồi hái hoa bắt bướm nhưng mặt buồn rười rượi.

"Cô bé tóc tím kia ư ? Nhìn cô bé đó thật đáng yêu." Bách Bạch Hàn cười cười nhìn mẹ mình.

"Đúng vậy, cô bé đó sẽ là vợ của con đó."

"Thật sao ?" Bách Hàn ngạc nhiên.

"Phải, nhưng nếu con muốn lấy cô bé đó. Con phải giữ bí mật, không được nói cho cô bé đó nghe nhé." Phu nhân xoa đầu anh. Nghe xong câu cuối, Bách Bạch Hàn gật đầu liên hồi.

"Mẹ ơi, tại sao cô bé đó lại khóc ?" Anh u sầu nhìn cô bé tóc tím kia.

"Mẹ không biết, hừm... tại sao con không tặng bông hoa này để an ủi vợ con nhỉ ?" Vị phu nhân hái một bông hồng trắng rồi đưa cho anh.

"Bông hoa này sẽ làm vợ con vui sao ?" Anh cầm lấy bông hoa rồi lại nhìn cô bé. (Lúc này anh còn nhỏ nên rất hiền :))).

"Phải, ra đó tặng vợ con đi" Phu nhân đẩy anh lên phía trước.

Không ngại ngần gì, Bách Bạch Hàn liền chạy qua bên cô bé tóc tím (Nhiên Di cho lệ :))). Đến gần, anh mới thấy được vẻ đẹp thật sự của cô bé. Khuôn mặt bụ bẫm, đôi mắt to tròn, miệng anh đào nhỏ nhắn làm người khác chỉ muốn hun vào đó, da trắng mềm mại. Nhìn cô như cục bông gòn vậy.

"Này, sao em lại khóc thế ?"

"Oa... anh của em... anh của em đi qua nơi gì tên là nước ngoài rồi. Em không còn được gặp anh nữa." An Nhiên Di khuôn mặt đầy nước mắt. Tay cô cầm bức ảnh chụp chung với An Dật Y.

"Đừng khóc nữa, anh chắc chắn anh em sẽ về thăm em thôi. Tặng em này, đừng khóc nữa nha." Bách Bạch Hàn đưa bông hoa cho An Nhiên Di. Rồi xoa đầu cô

"Wa đẹp quá." Nhiên Di nhận bông hoa rồi cười toe toét.

"Em là Nhiên Di. Còn anh ?"

"Anh là...."

"Này cô kia, ngủ gì như heo vậy. Dậy làm bữa sáng cho tôi." Bách Bạch Hàn đập cô xuống giường.

"Tên khốn nhà anh...." Nhiên Di mơ màng, nắm gối rồi quăng vào mặt Bạch Hàn. Cô sẽ không bao giờ nhớ lại được tên cậu bé đó....

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bữa tiệc (1)

Cuối cùng bữa tiệc cũng bắt đầu. Hàng ngàn con người tụ tập lại, có một số là thương nhân và một số là người làm. Trang phục lộng lẫy, trang sức hàng hiệu chói mắt. Hoàn Trắc hôm nay trở lại làm người dẫn chương trình bữa tiệc. Trong khi anh gần cổ họng lên để đọc mục đích bữa tiệc thì mọi ánh mắt chỉ tập trung vào người đứng kế Hoàn Trắc. Đó là Bách Bạch Hàn. Không ít mấy chị tiểu thư phải hù hét lên để gây sự chú ý với anh Hàn nha ta. Nhưng tiếc là chỉ bị anh lơ :))

An Nhiên Di đã thay trang phục xong nhưng không dám bước xuống. Cô chỉ đứng ở cầu thang rồi nhìn đám đông ở dưới. Hồi đó là chỉ ru rú trong nhà. Cô chưa bao giờ tham gia một bữa tiệc nào cả, là cha không cho. Cha không muốn mọi người nhìn thấy mặt cô, còn lý do vì sao thì cô vẫn không biết.

Cô chống cằm nhìn phía dưới rồi lại chuyển mắt nhìn Hoàn Trắc. Hôm nay Hoàn Trắc mặc vest đen, có thể không đẹp như Bách Bạch Hàn nhưng anh vẫn rất khôi ngô. Lúc này Nhiên Di lại đỏ mặt, không nhìn anh nữa. (Tĩnh tay ba ~)

"Và giờ, tôi xin mời chủ tịch và phu nhân Bách Thị bước vào" (giống đám cưới ghê :)))

Từ cửa, một người đàn ông cao to mặc vest đen, khuôn mặt điển trai, da rám nắng, nhìn một phần giống Bách Bạch Hàn, là chủ tịch của Bách thị - Bách Quang Mặc. Bên cạnh là một người phụ nữ xinh đẹp, mái tóc đen huyền được búi lên, mặc chiếc váy đỏ sang trọng cùng sang sức đá pha lê hàng hiệu. Hai người họ thật nổi bật.

Bách Quang Mặc ôm eo vợ mình rồi bước lên sân khấu. Khuôn mặt tươi cười nhìn Bách Bạch Hàn. Tay nhận micro từ Hoàn Trắc.

“Bách Quang Mặc tôi thực sự cảm ơn mọi người đã tham gia buổi tiệc ngày hôm qua. Mong mọi người sẽ có một buổi tối vui vẻ và thú vị.”

Bách Quang Mặc trả micro lại cho Hoàn Trắc. Rồi bước xuống dưới mời rượu mọi người.

Bữa tiệc ồn ào, bàn tràn đầy thức ăn làm bụng Nhiên Di “đánh trống”. Nhưng thấy đông người thế này, cô lại không dám xuống. Lúc này, cô chuyển mắt nhìn Bách Bạch Hàn. Anh đang trò chuyện cùng hai ba thương nhân gì đó. Rồi cô lại chuyển qua Hoàn Trắc. An Nhiên Di như chết đứng khi thấy có một người con gái đang khoát tay anh, hai người nói chuyện cười đùa vui vẻ lắm.

Hóa ra Hoàn Trắc đã có bạn gái rồi. Nhìn chị ấy xinh đẹp như thế lại cặp với Hoàn Trắc thì thật là một cặp đôi đẹp. Lúc này, tim Nhiên Di như vỡ tan một nửa. Cơ mà khoan đã, tại sao cô lại buồn vì Hoàn Trắc chứ ? Kì lạ ?

“Di Di” Tú Đình từ đâu nhảy đến ôm cô. Nhưng đáp lại chỉ là sự yên lặng.

Tú Đình nhú mồm rồi đánh vào đầu Nhiên Di một phát

“A đứa nào dám đánh bổn cung...” Nhiên Di ôm đầu.

“Đứa này này.” Tú Đình chỉ tay vào mình.

“Sao mi đánh ta...” Cô chu mỏ uất ức.

Hôm nay Tú Đình cũng đẹp lắm a. Tóc màu bạch kim được búi lên gọn gàng, có cái nơ màu hồng phớt trên đầu nữa. Cô mặc chiếc váy đuôi cá màu hồng, quanh eo được khắc rất nhiều đá kim cương. Trang sức cùng đôi giày đều là hàng hiệu cả. Như một tiểu công chúa vậy

“Đánh để hồn mi bay về. Mà sao mi không xuống dưới mà đứng đây làm gì ?”

“Ta không thích nơi đông người.” Nhiên Di chống cằm

“Tại sao? Ở dưới đó có rất nhiều đồ ăn nha.”

“Hừ, mi suốt ngày chỉ có đồ ăn.”

“Ăn để sống chứ, mà thôi ta xuống trước đây. Ăn vài món đã, bụng ta reo này giờ. Ăn xong ta lên với mi nha.”

“Ừ.” Nhiên Di nhìn bóng Tú Đình chạy đi, cô thở dài rồi tiếp tục nhìn Hoàn Trắc.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bữa tiệc (2)

A cô sắp chết vì đói mất rồi. Phải liều xuống dưới đó thôi. An Nhiên Di thầm nghĩ rồi vội vàng chen vào đám đông. Cô vừa nhìn xung quanh vừa lò mò đi tìm bàn thức ăn. Nhìn chả khác nào là một tên trộm :))

“A...” Mông An Nhiên Di chạm sàn nhà, cô định vừa chuẩn bị ngẩng đầu lên chửi thì trước mặt cô là một cô gái rất xinh đẹp.

“Thật xin lỗi, bạn không sao chứ.” Cô gái vội vàng kéo An Nhiên Di đứng dậy. “Xin lỗi bạn, mình không cố ý.”

“Không sao, tại mình không biết nhìn đường ấy mà.” Nhiên Di gãi đầu.

“Hi, mình là Triều La Duệ. Bạn cứ gọi mình là Tiểu Duệ. Nice to meet you.”

“Mình là Hàn Nhi, rất vui được làm quen với bạn. Cơ mà bạn là người nước ngoài sao ?” Cô hỏi.

“Hi mình từng sống ở Mỹ hồi nhỏ. Mình vừa về đây 1 tuần trước.” Triều La Duệ đáp.

Đang vui vẻ trò chuyện cũng Triều La Duệ, An Nhiên Di chợt phát hiện... ba mẹ của cô đang đứng cách đó không xa và họ đang nói chuyện cùng Bách Bạch Hàn và ba mẹ của anh ấy. Ôi toi rồi.

“Tiểu Duệ, bạn che mình một chút được không ?” An Nhiên Di nhanh chóng đứng núp đằng sau lưng Triều La Duệ.

“Ồ, sao thế Hân Nhi ? Có chuyện gì à ?”

“Nơi này không an toàn, mình và bạn lên sân thượng nói chuyện nhé.”

“À được thôi...” Vừa dứt câu, Triều La Duệ đã bị An Nhiên Di kéo tay, chạy vọt lên sân thượng.

.....

“Con rể, ta thật sự xin lỗi. Ta không quản được con Di nhà ta để nó chạy mất. Nhưng con đừng lo, ta sẽ sớm bắt nó về.” An Cử Tôn khuôn mặt u buồn nói.

“Không sao ạ, con có thể chờ được.” Khuôn mặt Bách Bạch Hân cười tươi.

“Anh chị đừng lo, chúng tôi có thể chờ con bé. Miễn con bé và Hân nhà tôi yêu thương nhau và sống hạnh phúc là được.” Bách Quang Mặc vui vẻ, an ủi bạn mình.

“Nếu vậy thì trong khi chờ, em và Mãn Duyệt sẽ chọn áo cưới và lên kế hoạch trang trí tiệc.” Lữ Mập Dạ khoát tay Phương Mãn Duyệt hào hứng nói. (Chị đã 37 tuổi nhưng vẫn rất sung :))

“Cơ mà tôi nghe nói cháu Đạt Y vừa về nước phải không ? Sao tôi không thấy cháu ?” Bách Quang Mặc hỏi.

“À, xin lỗi anh xui, thằng bé đó không thích tiệc tùng cho lắm vì thế nó đang ở công ty thay tôi hoàn thành một vài việc.” An Cử Tôn trả lời.

(Đạt Y: Cái gì !!! Là ba không cho con đi rồi ép con tới công ty làm việc thay ba mà !!!)

“Cháu thật chăm chỉ, sau này anh dẫn cháu qua đây ăn cơm với gia đình chúng tôi nhé.”

“Sau này làm gì, ngày mai nếu rảnh thì gia đình anh chị qua ăn cơm cùng chúng tôi được không.” Lữ Mập Dạ.

“Tất nhiên là được chị xui.” An Cử Tôn.

Bách Bạch Hân nhếch môi cười. Ngày mai là tận số của em rồi vợ à. Anh rất muốn nhìn thấy em bị ba mẹ lôi cổ về rồi đứng trên bục cưới cùng anh.

.....

Ở sân thượng...

“Ất xì... Haizz đây là lần thứ 4 rồi đấy. Không biết ai cứ nhắc mình thế nhỉ ?” An Nhiên Di sờ mũi.

“Hân Nhi, mình không ngờ bạn lại là người phục vụ riêng của Hân thiếu gia nha. Bạn thật sướng đó.” Triều La Duệ.

“Không sướng như bạn nghĩ đâu, một ngày mình bị sai vặt mấy chục lần. Không còn hơi nào để thở luôn đấy.”

“Hi, cũng tội cậu nhí. Ấy chết, trễ rồi. Mình phải về rồi Hân Nhi. Gặp cậu sau nhé.” Triều La Duệ vội vã đi.

Sao hôm nay ai cũng bỏ mình đi hết vậy nhỉ ? Nhắc mới nhớ, cũng trễ rồi. Cô nên quay về phòng ngủ một giấc để mai có sức đi học mới được. An Nhiên Di lê bước chân mệt mỏi về phòng.

.....

“Alo chị Linh ? Kế hoạch thành công được một nửa rồi. Con mời của chị thật dễ kết bạn a.” Triều La Duệ nói.

“Em làm tốt lắm Tiểu Duệ, không uống công chị tin tưởng em. Cứ tiếp tục kế hoạch. Con nhỏ tầm thường đó rồi sẽ buông Hân yêu của chị ra và nó sẽ phải quỳ lạy xin chị.” Đầu dây bên kia.

“Chị đừng lo, con đó sẽ sớm quỳ lạy chị và chết trong tay em” Triều La Duệ vuốt ve cây súng bạc của mình.

“Được, miễn em giết Hân lại cho chị thì em muốn xử con đó như thế nào thì tùy em thôi.” Linh Linh nở nụ cười ma quái.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hân Thiếu Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bị bệnh

Buổi tiệc kết thúc là gần 10 giờ. Mọi người nhanh chóng ra về, để lại là một bãi chiến trường :)). Trước khi đi ngủ, Bách Bạch Hàn truyền lệnh cho người làm dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ. Ấy thế mà chị Di nhà ta lại được ôm gối ngủ mà không cần làm việc. Tội cho những người phải thức cả đêm để dọn dẹp.

An Nhiên Di đã nhanh chóng thay quần áo ngủ rồi chìm đắm trong giấc ngủ. Bỗng nhiên cô giật mình khi có tiếng mở cửa. An Nhiên Di định quay đầu lại thì nghe tiếng bước chân đang bước lại gần giường mình. Cô nhắm chặt đôi mắt mình giả vờ ngủ. Sau đó thì một cái gì đó rất ấm đặt xuống má cô rồi cả thân thể bé nhỏ của cô được ôm gọn trong lòng của người nào đó. (Ai đoán được không :))).

An Nhiên Di khẽ quay đầu lại thì sững sốt khi thấy người ôm mình là... Bách Bạch Hàn. Cô cự quậy muốn thoát ra thì lại bị Bách Bạch Hàn ôm chặt hơn.

“Chắc là uống nhiều rượu quá nên không biết đâu là phòng của mình rồi.” An Nhiên Di thờ dãi.

Hay là cứ để như vậy, dù sao người của anh cũng rất ấm áp. Nhưng nếu như vậy thì làm sao cô ngủ được chứ. Lỡ ai thấy thì cô sẽ bị gán tội dụ dỗ chủ nhân. Lúc đó coi như toi việc.

“Di Di, Di Di của anh.”

An Nhiên Di nghe anh nói mớ xong liền sốc. Một sự thật phũ phàng... hôn thê của Bách Bạch Hàn cũng tên Di như cô. (t/g: ‘ngất xiu’) Một khám phá mới tinh. Sáng mai đến trường cô sẽ nói cho Tú Đình nghe chuyện này. Suy nghĩ lung tung xong, An Nhiên Di cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm tỉnh mơ...

Người của An Nhiên Di uest oái. Sao lại mệt thế này. Cô cảm thấy mình rất lạnh, trán lại rất nóng, bụng thì đói cồn cào. Không lẽ bệnh rồi sao.

An Nhiên Di mệt mỏi sờ sờ kế bên mình, anh ta vẫn còn nằm kế bên mình. Sao bây giờ? Anh ấy sẽ trễ học mất. Cô chống tay, cố gắng ngồi dậy. Lạnh quá !!! Cô đứng không nổi nữa rồi.

“Cậu chủ... dậy...” Chỉ vừa nói được 3 từ, An Nhiên Di đã ngã xuống sàn lạnh rồi bất tỉnh nhân sự.

Bách Bạch Hàn nghe tiếng có người ngã, liền vội vàng tỉnh dậy. Điều anh thấy đầu tiên là cô đang nằm dưới sàn. Không ngừng thở gấp.

“Hân Nhi...Hân Nhi, cô làm sao thế này?” Anh vội vàng nhảy xuống rồi bế cô vào người. Sao lạnh thế này.

“Hoàn Trắc mau gọi bác sỹ cho tôi mau.” Anh không ngừng la hét rồi bế An Nhiên Di lên giường.

.....

“Thưa thiếu gia, cô Hân Nhi bị sốt cao, hình như hôm qua cô ấy không ăn gì nên gây ra tình trạng mệt mỏi. Nên cho cô ấy ăn đầy đủ và chăm sóc cẩn thận. Đây là thuốc của cô ấy.” Bác sỹ đưa cho Bách Bạch Hàn một lọ thuốc.

“Được rồi, ông đi đi.” Bách Bạch Hàn vừa nói xong liền chạy vào phòng của cô.

Anh đau lòng nhìn cô nằm trên giường. Bàn tay to lớn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô. Tại sao cô lại không ăn chứ? Có phải cô sợ bị ba mẹ phát hiện mình không? Nếu như vậy là cô ấy không muốn lấy mình sao? Di Di, rốt cuộc em muốn anh phải thế nào đây.

“Thưa cậu chủ.” Hoàn Trắc bước vào phòng.

“Chuyện gì?”

“Thưa, có một cô gái tên Triều La Duệ đang ngồi chờ ở phòng khách, cô ấy nói muốn gặp Hân Nhi.”

“Đuổi cô ta về.” Bách Bạch Hàn lạnh lùng đáp.

“Cô ấy nói nếu không gặp được Hân Nhi cô ấy sẽ không về ạ.”

“Mấy người bị điên rồi sao? Tôi không cần biết cô ta nói gì, lập tức đuổi cô ta tan gáy.” Bách Bạch Hàn tức giận quát.

An Nhiên Di nằm trên giường khẽ chau mày, thấy thế anh liền nhỏ tiếng lại để tránh làm cô thức giấc. Hoàn Trắc cũng nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

“Xin lỗi cô, cậu chủ tôi không cho cô gặp cô Hân Nhi.”

“Giữ chứ, tôi chỉ muốn rũ Hân Nhi đi chơi một chút, ấy thế cậu chủ của anh cũng không cho. Thật keo kiệt.” Kế hoạch thất bại rồi. Cái tên Bách Bạch Hàn này thật phiền phức. Triều La Duệ thầm rủa.

.....

Gần chiều, An Nhiên Di mới tỉnh. Nhức đầu chết mất, bụng cô vẫn cồn cào thì đói. Nhưng điều cô thấy lạ là tại sao tay cô lại ấm ản nhi. An Nhiên Di quay đầu nhìn thì thấy một mỹ nam đang nắm tay cô và gục đầu ngủ. Nhìn là biết mỹ nam là ai rồi :))

Bách Bạch Hàn từ từ tỉnh ngủ, anh mở mắt thì thấy cô đang nhìn mình.

“Cô tỉnh rồi à ? Cô đói rồi phải không ? Muốn ăn gì, tôi sẽ sai Hoàn Trắc làm.” Anh liên tục hỏi làm cô không ngừng ngạc nhiên. Anh lo cho cô sao ?

Sau khi ăn xong tô cháo gà cho Hoàn Trắc nấu, An Nhiên Di bị Bách Bạch Hàn bắt uống thuốc mà bác sỹ đã đưa. Nó đáng đến nỗi mà cô muốn ọc ra luôn. Nhưng vì không ngừng bị Bách Bạch Hàn đe dọa trừ lương, đuổi việc nên cô phải nhắm mắt mà uống thuốc. Uống xong thì cô bị anh giục đi ngủ. Và rồi cô lại quay về giấc ngủ.

.....

“Cái thằng Hàn này, không biết ở trong phòng làm gì mà lâu thế không biết ?” Lữ Mập Dạ trách móc.

“Chắc nó mệt rồi thôi thì chúng ta dùng com trước đi.” Bách Quang mặc cảm đưa lên, gấp miếng thịt bò rồi bỏ vào miệng mình. Ông đói nãy giờ.

.....

Buổi tối lại nhốn nháo lên bởi tiếng khóc và tiếng la của an hem Bách Thần và Bách Tuệ. Lý do rất đơn giản là An Nhiên Di không chơi với hai bé. Hoàn Trắc phải dỗ và giải thích mãi thì hai an hem mới chịu nín. Sau khi biết cô bị bệnh, hai em không ngừng đập cửa phòng của cô nhưng đáng tiếc là bị Bách Bạch Hàn khóa cửa mất rồi :)).

Buổi tối ấy, cô lại một lần nữa được ngủ trong lòng của anh. Thật ấm áp...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chị ấy là chị của anh

Lời t/g: Xin cho t/g một phút để giải thích sự chậm trễ của mình T.T . Số là máy bị hư cả tháng nay, kêu người ta sửa thì người ta nói mua đĩa diệt virus gì đó. Chờ hoài chờ mãi mới chịu sửa cho t/g. Sửa xong thì mất hết dữ liệu luôn | . Rồi ngồi, móc óc nhớ lại. Xin lỗi đọc giả nha nha nha.

Sau một ngày được Bách Bạch Hàn chăm sóc chu đáo, An Nhiên Di cảm thấy mình khỏe hơn bao giờ và thật tràn đầy sức sống a. Cô ngồi dậy rồi vươn vai một cái. Lấy tay che những cái ngập đi. Rồi cô để ý có một người đang ngủ cạnh mình. Bách Bạch Hàn ngồi trên ghế, tay chống cằm ngủ say. Nhiên Di thoáng ngạc nhiên. Anh ta đã ở đây... suốt đêm sao ? Ấy thế mà cô cứ tưởng Hoàn Trắc ở đây chứ. (t/g muốn cầm gạch chọi chỉ quá...)

Nhưng tại sao hẳn lại chăm sóc mình ? Câu hỏi này vẫn vơ vẩn trong đầu cô. Chợt con người kia nhúc nhích. Bách Bạch Hàn mở mắt lên, sau đó nhìn cô. An Nhiên Di không biết phải đối mặt thế nào, liền lấy mền trùm kín người mình.

“Khỏe rồi à?” Bách Bạch Hàn đứng dậy, vừa dọn dẹp mớ thuốc trên bàn vừa hỏi.

An Nhiên Di không trả lời, cái đầu nhỏ từ từ chui ra rồi khẽ gật.

“Lo rửa mặt thay đồ rồi xuống làm bữa sáng cho tôi đi.” Sau khi dọn dẹp xong mớ thuốc trên bàn, anh lặng lẽ đi ra ngoài.

.....

Lo xong bữa sáng cho Bách Bạch Hàn , thấy anh nhận một cuộc điện thoại rồi vội vã đi đến công ty, cô vui mừng mà đi tìm Bách Tuệ và Bách Thần để chơi. Ai dè hai anh em Bách qua nhà bạn chơi rồi. Thế là cô ra sân sau của ngôi biệt thự, ngồi xuống chiếc xích đu mà nghĩ ngợi. Còn 4 ngày nữa là sinh nhật cô rồi. Thật muốn cùng ăn sinh nhật với ba mẹ và anh Dạt Y a. Nhiên Di chợt thở dài, ước gì cô có thể về nhà ăn sinh nhật cùng gia đình mà không phải trốn tránh.

Đang suy nghĩ lung tung, thì chợt một bàn tay nào đó đặt lên vai cô. Nhiên Di giật mình rồi ngược mặt lại thì một chiếc cupcake sô cô la đang được đề trước mặt cô.

“Cho em này.” Hoàn Trắc nở nụ cười tỏa nắng, tay cầm chiếc cupcake sô cô la.

“Cái này là... anh mua sao ?” Nhiên Di ngại ngần nhận chiếc cupcake trên tay Hoàn Trắc.

“Anh tự nướng đấy. Em ăn thử xem.” Anh vừa nói vừa ngồi xuống cạnh cô.

Nhiên Di ngắm nhìn chiếc bánh nhỏ trên tay, dùng tay gỡ lớp giấy ra rồi khẽ cắn một miếng.

“Ngon quá.” Cô bỗng thốt lên, sau đó cắn một miếng bánh nữa. Một dòng sô cô la ở giữa chảy ra.

“Anh biết em sẽ thích mà.” Hoàn Trắc cười rồi dùng tay chùi sô cô la trên miệng cô. Nhiên Di khẽ đỏ mặt.

“Sao lại ngồi đây buồn thế ? Em nhớ nhà hay sao à ?” Hoàn Trắc hỏi.

“Cũng hơi thôi ạ.” Nhắc đến nhà, mặt cô lại thoáng buồn. Chợt nhớ ra gì đó, cô quay sang hỏi anh.

“Anh Trắc này, cái chị mà anh nói chuyện hôm bữa tiệc ... là ai vậy ?”

“Chị nào cơ... ? À chị Nhã Huyền phải không ?”

“Chắc vậy...”

“Chị ấy là chị của anh”

“Chị anh sao ?” Nhiên Di ngạc nhiên.

“Ừm”

“Ra là vậy.” cô thờ phào. Hóa ra anh Trắc và chị ấy không phải là đôi.

“Hân Nhi này. Nếu như một ngày nào đó... anh nói anh... thích em thì sao ?” Hoàn Trắc hỏi.

“Anh nói... sao ạ ?” Tai cô như ù đi khi nghe câu cuối. Không lẽ anh ấy thích cô sao ?

“À không, không có gì. Thôi anh đi làm việc đây. Bye.” Hoàn Trắc đứng lên sau đó vẫy tay tạm biệt cô.

Nhiên Di ngồi trên xích đu ngơ ngác. Bỗng nhiên trong lòng cô cảm thấy vui vui nhí. Có phải cô... thích Hoàn Trắc thật rồi không ?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bắt cóc (1)

Nhiên Di nhìn cái cupcake còn đang ăn dở trên tay, bỗng nhớ đến câu nói lúc này của Hoàn Trắc, mặt cô thoáng ửng đỏ. Hoàn Trắc có thật là có tình cảm với cô không ? Còn cả..... cô gái mà anh nói là chị của anh ? Cô không tin đó là chị của anh, nếu là thật thì tại sao chị ấy lại ở bữa tiệc, còn ăn mặc rất sang trọng. Trong khi đó... Hoàn Trắc lại là quản gia của nhà họ Bạch. Chẳng lẽ... Hoàn Trắc có một bí mật gì đó ?

“Hân Nhi.”

Nhiên Di quay mặt là...

“A chị Thiếu Oanh. Có chuyện gì sao” Cô nhìn cô gái trước mặt mình rồi hỏi (ai còn nhớ chị mặt vảy đỏ không ?)

“Có người tìm cô, cô ấy đang chờ ở phòng khách đấy.” Thiếu Oanh nhẹ nhàng trả lời sau đó quay lưng bước đi.

Có người tìm gặp cô ? Không lẽ là Tú Đình ?

Nhiên Di nhanh chóng đi ra phòng khách, nhìn người con gái đang ngồi uống trà trên sofa. Là Triều La Duệ.

La Duệ đặt chén trà xuống ngược mặt lên nhìn thì thấy Nhiên Di đang đứng nhìn cô.

“A Hân Nhi, mình chờ cậu này giờ.” La Duệ vui mừng chạy đến bên cô. Cuối cùng cũng gặp được... La Duệ thờ phào trong lòng.

“Tiểu Duệ, sao cậu lại ở đây ?” Nhiên Di ngạc nhiên.

“Tất nhiên là tìm cậu, mình đang muốn dẫn cậu đi chơi một chút.” La Duệ cười

“Xin lỗi Tiểu Duệ, nhưng mình... còn phải chờ cậu chủ về nữa.”

“Thôi nào, mình đã cất công tới đây rủ cậu, cậu nỡ từ chối sao ?” La Duệ bĩu môi. “Vội lại chúng ta chỉ đi chơi một chút rồi về. Sẽ không lâu đâu. Đi mà

Hân Nhi.” La Duệ vừa nài nỉ vừa kéo tay cô.

“Hum... thôi được. Nhưng chỉ một chút thôi đấy. Nếu cậu chủ về mà không thấy mình thì...” Nhiên Di chưa kịp nói hết câu La Duệ đã chặn lời của cô.

“Rồi rồi, cậu lên thay đồ nhanh đi rồi còn đi. Nhanh lên nhanh lên” La Duệ hối hả.

10 phút sau... cô từ phòng xuống. Trên người mặc bộ đầm màu xanh biển cùng đôi giày búp bê màu trắng. Mái tóc màu tím được cô cột thành đuôi ngựa.

“Chà, bạn tôi sao mà dễ thương thế này?” La Duệ trở mặt nhìn cô. Sau đó nắm tay cô rồi đi ra khỏi biệt thự thật nhanh.

.....

La Duệ đưa cô đi khắp nơi, nào là khu vui chơi, trung tâm mua sắm, đi ăn này nọ. Nói chung là những nơi cô chưa từng đi. Rồi thời gian trôi nhanh, mặt trời cũng đã gần chiều. Lúc này cô và La Duệ đang trên đường về biệt thự Bách thì...

“Hân Nhi này, cậu qua nhà mình chơi nhé?” La Duệ quay qua hỏi cô.

“Bây giờ sao? Nhưng mà trời gần chiều rồi... mình nên về thì hơn...”

“Thôi mà, chỉ là ghé qua xem chút thôi.”

“Cũng được...”

La Duệ vui mừng ra mặt, cổ tay của Nhiên Di bị cô nắm chặt như sợ con mồi sẽ trốn thoát. La Duệ dắt cô đi thêm một đoạn đường nữa rồi chỉ vào con hẻm kia.

“Nhà mình ở trong đó đấy. Cậu cứ đi thẳng rồi quẹo phải sau đó nhìn sang bên trái có địa chỉ XXX là nhà của mình.”

“Cậu không vào sao?” Nhiên Di thắc mắc hỏi cô.

“À, cậu vào trước đi. Mình gọi điện thoại cho bạn một lát rồi sẽ vào liền. Cứ vào trước đi, không sao đâu.” La Duệ vỗ vai cô rồi đẩy cô vào con hẻm.

Nhiên Di đi theo con đường mà La Duệ nói. Cô đi thẳng rồi quẹo trái. Bỗng nhiên một bàn tay lạ nào đó dùng khăn bịt chặt mũi cô. Sau đó thì cô thiếp đi...

.....

9 giờ tối...

Trong căn phòng làm việc của Bách Bạch Hàn, những tiếng đập, tiếng kính vỡ lần lượt vang dội lên.

“Rốt cuộc là cô ta đã đi đâu hả?” Bách Bạch Hàn chống tay lên bàn. Đôi mắt tràn đầy tức giận.

Tủ sách bị anh đập đổ xuống, chiếc tủ kính cũng bị anh đập cho tan nát, các tập tài liệu thì tứ tung trên sàn. Có thể thấy anh đã tức giận như thế nào.

“Thiếu gia, xin thiếu gia hãy bình tĩnh. Cô ấy...” Hoàn Trắc có một chút lo lắng nói. Rốt cuộc là em đã đi đâu rồi?

Mấy người vệ sĩ đứng đó cũng chịu bị la lối.

“* Rầm* Cô ấy làm sao? Cô ấy như thế nào? Thật đúng là lũ vô dụng, sao có thể để cô ta tự tiện đi ra ngoài như vậy chứ? Tôi muốn mấy người để làm gì hả?” Bạch Hàn đập bàn thật mạnh sau đó quát mắng.

“Cô ấy chắc là... đi mua đồ ạ?” Hoàn Trắc trả lời.

“Đi mua đồ mà giờ này vẫn chưa về? Đi tìm cô ấy nhanh lên. Không tìm được thì đừng mong mấy người còn sống.” Bách Bạch Hàn mệt mỏi ngồi xuống ghế. Tay lau đi những giọt mồ hôi trên khuôn mặt tuấn tú của anh.

Những người vệ sĩ nghe xong liền chạy ra ngoài đi tìm cô trong đêm tối...

Hoàn Trắc cúi đầu hơi thấp, rồi đi ra ngoài phòng. Lúc này, Mập Dạ phu nhân đi đến liền hỏi cậu.

“Hoàn Trắc, Hàn nó bị làm sao mà hét lớn trong phòng thế?”

“A phu nhân, thật ra... người phục vụ riêng của ngài ấy giờ này vẫn chưa về, nên ngài ấy mới bực tức.” Hoàn Trắc trả lời.

“Phục vụ riêng? Là ai?” Bà lại hỏi.

“Cô ấy là Hân Nhi ạ. Cô ấy chỉ vừa vào đây làm vài tuần.”

“Ừ.” Vì một cô phục vụ mà Hân lại bức tức như vậy, cô ấy chắc là rất đặc biệt với nó...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hân Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Bắt cóc (2)

Đã 4 tiếng đồng hồ trôi qua, mà chưa ai tìm được Nhiên Di...

Cả đêm hôm qua, Bách Bạch Hân thức trắng. Anh thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, mong chờ cô sẽ quay về nhưng...

Hoàn Trắc mở cửa phòng làm việc bước vào, nhìn thiếu gia một hồi rồi nói:

“Thiếu gia, ngài nên nghỉ ngơi một chút.”

Bách Bạch Hân quay lại nhìn anh rồi im lặng. Làm sao có thể ngủ khi vợ mình bị mất tích chứ...

“*Cốc cốc* Thưa thiếu gia, tôi là Thiếu Oanh, tôi có chuyện cần nói với ngài.” Tiếng một cô gái vang lên.

“Vào đi.”

Thiếu Oanh mở cửa bước vào, đi đến gần bàn làm việc của Bách Bạch Hân.

“Tôi có một vài thông tin về vụ mất tích của Hân Nhi.” Thiếu Oanh nhẹ nhàng nói.

Nghe xong, Bách Bạch Hân liền quay lại nhìn cô. Ánh mắt có chút vui mừng nhưng bị anh che giấu.

“Nói.”

“Vâng, vào trưa hôm qua, có một cô gái đến tìm Hân Nhi. Tôi nghĩ là họ đi cùng nhau.”

“Vậy... nghĩa là Hân Nhi đi cùng cô ấy?” Anh nhíu mày hỏi.

“Tôi nghĩ là vậy ạ.” Thiếu Oanh trả lời.

“Hoàn Trắc. Mau mở camera cho tôi xem” Bách Bạch Hân lạnh lùng ra lệnh.

Hoàn Trắc gật đầu rồi đi ra ngoài, một lúc sau trên tay anh cầm một chiếc laptop đi đến, rồi anh đặt nó lên bàn làm việc. Bách Bạch Hân nhìn một màn hình. Trên màn hình video xuất hiện một cô gái mái tóc nâu hạt dẻ, cô ta vừa nghe điện thoại vừa cười ma quái. Một lúc sau thì Nhiên Di đi ra, rồi cả hai người cùng đi ra khỏi biệt thự.

Khi video kết thúc, Bách Bạch Hân liền trầm ngâm suy nghĩ. Khi đi Nhiên Di không hề mang vali hoặc balo gì đi. Như vậy là không phải cô bỏ trốn. Vậy không lẽ cô gái này dụ dỗ Nhiên Di đi cùng cô ta rồi bắt cóc?

“Bảo người điều tra cô gái này và địa điểm của cô ta cho tôi. Tôi muốn phải có kết quả sớm nhất.” Bách Bạch Hân nói xong rồi quay lưng lại, tiếp tục nhìn ra cửa sổ.

Hoàn Trắc cầm laptop trên tay rồi thật nhanh đi ra khỏi phòng... Thiếu Oanh cũng đi theo sau.

.....

Lúc này ở một nhà kho bỏ hoang, Nhiên Di bị trói tay và bịt mắt. Lưng cô dựa vào vách tường lạnh giá. Mọi thứ thật tối và lạnh. Bỗng dưng cô nghe thấy tiếng bước chân đang đến gần mình. Sau đó thì nước lạnh tạt vào người cô.

“Là ai? Tại sao... lại... bắt tôi?” Nhiên Di vừa run rẩy vừa cố gắng hỏi.

Không ai trả lời cô, một lúc sau thì một tiếng cười hừ vang lên. Sau đó thì chân phải cô bị ai đó đạp xuống thật mạnh. Nhiên Di hét đau đớn.

“Mấy ngày không được gặp cậu, tôi nhớ cậu lắm đấy, bạn học của tôi.” Linh Linh ngồi xuống trước mặt Nhiên Di, móng tay vuốt vào chỗ cô vừa đạp.

“Bạn học?” Nhiên Di ngạc nhiên.

“Chắc, cậu quên tôi rồi sao ? Tôi là người bị cậu cho ăn tát này.” Vừa nói xong, Linh Linh tát thật mạnh vào mặt của cô.

Trên má của Nhiên Di liền xuất hiện 5 dấu tay, đỏ ửng trên làn da trắng.

“Là cô ...” Lúc này, Nhiên Di mới chợt nhớ ra. Là cô gái đã xúc phạm cha mẹ của cô.

“Đúng là tôi đây. Thật mừng khi cậu nhớ ra.” Linh Linh đứng lên. Sau đó thì lại tát thật mạnh vào mặt Nhiên Di.

“Tát tao này”

“Làm tao xấu hổ trước lớp này.”

“Đến gần Hàn của tao này.”

“Ngồi cạnh Hàn của tao.”

“Nói chuyện với Hàn của tao.”

Những cái tát liên tục rơi xuống mặt của Nhiên Di. Phút chốc, mặt cô đã đỏ sừng đỏ hết lên. Nước mắt trên mặt dần chảy xuống.

Như vẫn chưa hả cơn tức. Linh Linh thậm gì đó với cô gái bên cạnh. Cô gái khẽ cười rồi đến gần Nhiên Di đang khóc lóc kia. Cô ta nhìn xuống chân của Nhiên Di, trên tay cầm cây súng bạc, nhắm hẳn vào chân cô.

“Nhắm cho trúng xương nhé.” Linh Linh cười nói.

Nhiên Di chưa kịp hiểu câu nói thì liền nghe tiếng “Đoàng.”. Chân cô bê bết máu, cô có thể cảm nhận được xương chân của mình như bị nứt vỡ. ...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Giải cứu

Đau... đau chết đi mất. Chân của mình. Nước mắt đau đớn của Nhiên Di chảy dài xuống. Trên sàn gỗ, máu chảy lênh láng. Triều La Duệ cầm súng bạc trên tay, lòng vô cùng hả dạ. Cô ta đến gần Linh Linh, nói nhỏ:

“Chúng ta nên cầm máu cho nó.”

Lời đề nghị của La Duệ làm Linh Linh vô cùng ngạc nhiên. Linh Linh nhú mày, hỏi:

“Tại sao phải cầm máu cho nó ? Cứ để cho máu chảy thế đi, rồi hỏi nó sẽ chết vì thiếu máu thôi.”

“Nếu nó chết thì còn gì vui nhỉ ? Cứ cầm máu cho nó, sau đó chúng ta tiếp tục “chơi đùa” với nó.”

Linh Linh suy nghĩ một hồi, sau đó cô khẽ cười.

“Được, người đâu. Cầm máu cho nó.”

Một người đàn ông từ bên ngoài bước vào, trên tay cầm băng tiệt trùng. Hắn ta nhìn chân phải đang chảy máu của Nhiên Di rồi lại gần. Hắn cắt một miếng băng thật dài, sau đó cuộn thật chặt xung quanh chân cô. Nhiên Di lại càng thấy đau đớn hơn nữa. Cô cắn mạnh vào đôi môi của mình để không phát ra tiếng kêu đau.

.....

“Đã có thông tin về cô gái mà ngài cần tìm ạ.” Hoàn Trắc cầm trên tay tập tài liệu.

“Đọc.”

“Vâng. Cô gái đó tên là Triều La Duệ, là tiểu thư của Triều gia. Có cha là Triều Tuấn, giám đốc công ty Triều Gia. Mẹ là Quách Tư Diệu, đã qua đời vì tai nạn. Năm 8 tuổi cô ấy chuyển qua nước Mỹ sinh sống. Cô ấy về đây từ 1 tuần trước.”

“Toàn thông tin chả giúp ích được gì. Còn địa điểm ? Có tìm được không ?”

“Vâng, cô ấy đang ở nhà kho bỏ hoang XXX.”

“Bảo tất cả vệ sĩ chuẩn bị. 5 phút nữa chúng ta tới đó.” Nhiên Di, hãy đợi anh. Anh sẽ cứu em.

.....

Sau khi bị hành hạ và được cầm máu, Nhiên Di vì quá mệt mỏi nên đã thiếp đi từ lâu. Lúc này, Linh Linh cùng Triều La Duệ và hai người đàn ông đi đến trước mặt cô.

“Bạn học của tôi ơi. Bạn còn sống chứ.” Linh Linh tươi cười hỏi

Thấy Nhiên Di không trả lời, Linh Linh tức tối. Cầm xô nước lạnh cần đó tạt vào người cô. Nhiên Di lập tức tỉnh táo lại.

“Bạn học này, tôi có một món quà cho cậu đây.” Linh Linh cười quái.

À vừa nói xong, hai người đàn ông như hai con sói xông lên. Người thì xé quần áo của cô, người thì vuốt ve cô.

“Buông tôi ra... Linh Linh, cầu xin cô... làm ơn bảo họ dừng lại đi.” Nhiên Di hét thật lớn, khuôn mặt đầy nước mắt xin Linh Linh.

“Sao lại dừng ? Đang vui mà, tao sẽ làm cho mày không còn mặt mũi để bám theo Hàn của tao nữa.” Linh Linh cười lớn, cô ngồi xuống ghé rồi tiếp tục xem kịch vui.

Lúc này, chiếc váy xanh biển nhạt đã bị xé hơn một nửa. Trên làn da trắng của Nhiên Di xuất hiện chi chít các dấu hôn của hai người đàn ông. Trên gương mặt xinh đẹp của cô nước mắt không ngừng chảy. Cô càng chống cự, hai tên ấy lại càng mạnh tay và biến thái hơn.

“Ai đó làm ơn... CỨU TÔI VỚI.”

Rầm

“Bất hết tất cả, không được sót bất cứ ai.” Bách Bạch Hàn đập thật mạnh vào cửa, sau đó ra lệnh.

Những người vệ sĩ đứng sau lưng anh chạy ồa vào trong, lúc này Linh Linh chưa kịp hoàn hồn lại thì đã bị vệ sĩ bao vây, hai tên đàn ông kia cũng bị bắt gọn. Bách Bạch Hàn nhìn trên sàn nhà, Nhiên Di đang nằm trên sàn nhà lạnh giá ngất xỉu, trên khuôn mặt đầy nước mắt, chân được cuộn một lớp băng đã thấm đẫm máu, chiếc váy của cô cũng chẳng còn nguyên vẹn. Anh hoảng hốt chạy tới bên cô. Cởi chiếc áo vest của mình đắp lên người cô sau đó ôm chặt cô vào lòng rồi chạy thật nhanh ra xe.

“Bệnh viện, nhanh lên.” Bách Bạch Hàn hét lớn. Tay anh ôm Nhiên Di thật chặt.

“Vâng...vâng ạ.” Người tài xế hoảng hốt, chân đạp liên đạp ga. Chiếc xe hơi màu đen chạy thật nhanh trên đường đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Là lỗi của ai ?

Ở bệnh viện YYY...

Bách Bạch Hàn ngồi ở ghế chờ, cúi đầu nhìn xuống đất. Khuôn mặt lạnh lùng đầy lo lắng và sợ hãi. Anh lấy điện thoại ra, bấm một dãy số rồi dừng lại. Anh chần chừ nhìn điện thoại. Cuối cùng cũng bấm nút gọi.

“Alo, Hàn. Gọi ba có việc gì sao ?” Bách Quang Mặc bên đầu dây kia trả lời. Quái lạ, thằng con trai này rất ít khi gọi điện cho ông. Nếu có gọi thì cũng chỉ nói vài việc ở công ty.

“Con muốn ba mẹ và gia đình vợ tới bệnh viện YYY gấp.” Bách Quang Mặc còn chưa kịp hỏi chuyện gì, anh đã tắt máy.

.....

10 phút sau, mọi người đều tới đầy đủ, trong đó còn có An Dật Y. Khi gặp An Dật Y, Bách Bạch Hàn hết sức bất ngờ, nhưng cảm xúc này liền bị anh che giấu.

“Hàn, chuyện gì đã xảy ra ? Tại sao con lại bảo chúng ta đến bệnh viện ?” An Lạp Dạ nhìn con tai hỏi.

Bách Bạch Hàn đang định trả lời thì bác sĩ từ phòng khám đi ra. Vị bác sĩ đến chỗ anh đang đứng rồi nói.

“Thưa thiếu gia, bệnh nhân bị đạn bắn xuyên qua chân làm gãy xương chân. Chúng tôi đã gấp viên đạn ra và băng bó chân bệnh nhân. Chân bệnh nhân có thể sẽ lành trong 3 tháng. Trong thời gian đó thì phải tập trị liệu.” (Không rành mấy vụ y khoa này ...)

“Ừ.” Bách Bạch Hàn gật đầu.

“Bệnh nhân là sao ? Con rể...” An Cừ Tôn lo lắng nhìn anh.

Anh thờ dài rồi kể lại vụ việc đã xảy ra. Phương Mãn Duyệt nghe xong liền choáng váng ngất xỉu. Cũng may là được An Dật Y đỡ lấy. 3 người còn lại thì không nói nên lời nào.

“VẬY... vậy người ở trong đó là... Nhiên Di sao ?” An Cừ Tôn lắp bắp nói. chỉ về phía phòng khám.

Bách Bạch Hàn gật đầu.

An Dật Y một tay ôm mẹ mình đang ngất xỉu, tay còn lại nắm chặt thành nắm đấm. Anh mất bình tĩnh mà đánh thẳng vào mặt Bách Bạch Hàn.

“Tại cậu, tất cả là tại cậu mà nó mới như thế này. Ba, ba đây là muốn gả con gái của mình cho tên này sao ? Thật đúng là thằng con trai vô dụng, đến cả hôn thê của mình cũng chẳng bảo vệ được. Ba, con thay mặt Nhiên Di, liền lập tức muốn bỏ hôn ước này của nó.”

Em gái anh có tội tình gì mà phải nằm viện như thế này chứ. Tất cả cũng chỉ tại thằng này.

“Dật Y ! Hôn sự này không liên quan đến con. Con cũng không có quyền lên tiếng bác bỏ hôn sự này.” An Cừ Tôn liền đáp trả con trai mình.

“Con rể, anh chị xui. Tôi thật sự xin lỗi... đáng lẽ tôi nên nói sự thật từ đầu.”

“Sự thật gì hả anh xui ?” Bách Quang Mặc hỏi.

“Thật ra... sau khi con bé bị tai nạn, nó... bị mất trí nhớ.” An Cừ Tôn cúi đầu nhận lỗi.

Như tiếng sét đánh ngang tai Bách Bạch Hàn, anh ngẩn ngơ nhìn ba vợ. Nhiên Di bị tai nạn ? Cô bị mất trí nhớ... ? Nghĩa là Nhiên Di đã quên anh sao ? Bao kỉ niệm của hai người... cô quên sạch ư ? Tại sao anh không được nghe kể chuyện này bao giờ ?

“Ba mẹ, hai người chưa từng nói con là Nhiên Di bị tai nạn...” Bách Bạch Hàn chuyển ánh mắt sang nhìn ba mình.

“Chuyện này... về nhà rồi mẹ sẽ kể cho con nghe. Bây giờ thì chúng ta nên vào đó xem con bé có sao không ?” Lữ Mập Dạ dịu dàng nói.

An Dật Y không nói gì, mang Phương Mãn Nguyệt về nhà để bà nghỉ ngơi. Những người còn lại thì vào phòng thăm An Nhiên Di.

An Cừ Tôn nhìn con gái của mình nằm trên giường bệnh, khuôn mặt trắng của cô sưng đỏ lên, chân được băng bó. Ông còn thấy cô chảy mồ hôi hột như đang gặp ác mộng. Thật sự rất đau lòng...

Không phải tại con rể mà là tại ông. Là tại ông ép hôn con mình. Khiến cho nó bỏ nhà đi rồi trở thành thế này. Ông chỉ sợ khi con gái tỉnh lại, nó sẽ hận ông, ghét ông. Nhiên Di, ba thật sự xin lỗi con. Khi con tỉnh lại, ba sẽ bàn bạc lại để ...hủy hôn cho con. Đây là cách duy nhất để ba có thể chuộc lỗi cùng con...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Xin lỗi

Nhiên Di đi vào trong một đường hầm, cô mặc chiếc đầm trắng ren, chân không đi trên mặt đất lạnh giá. Đường hầm này... không có lối ra sao ?. Tâm tối lắm sao . Cô tiếp tục đi cho đến khi thấy phía trước có ánh sáng. Nhiên Di mừng rỡ chạy thật nhanh đến đó.

Ánh sáng của đèn ập vào mắt cô, khiến cô phải híp đôi mắt mình lại. Căn phòng này... là phòng ngủ à ? Nhiên Di nhìn chung quanh căn phòng, cách bố trí này thấy quen nhỉ, toàn là màu đen. Rất giống phòng của... Bách Bạch Hàn. Nhưng tại sao cô lại ở căn phòng này nhỉ ? Nhiên Di còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, thì đằng sau chiếc giường ngủ kia, tiếng đùa giỡn của trẻ con vang lên. Cô đi đến gần thì ngạc nhiên. Một cô bé và một cậu bé đang chơi cùng nhau. Mà cô bé lại không ai khác... chính là cô. Nhiên Di quay sang nhìn cậu bé kia, đúng rồi... là cậu bé đó. Cậu bé đã tặng hoa hồng trắng cho cô. Cơ mà cô không thể thấy rõ mặt cậu bé. Vì cậu bé bây giờ đang quay lưng lại với cô. Nhưng cô có cảm giác như... rất quen thuộc.

“Nhiên Di, em có muốn làm vợ anh không ?” Bỗng nhiên cậu bé hỏi. Nhiên Di đứng gần đó giật mình.

“Vợ là cái gì ? Em chỉ muốn làm em gái anh thôi.” Cô bé ngây thơ nói.

“Không, anh muốn em làm vợ anh cơ.”

“Vậy thì anh hứa trồng cho em cả một dãy vườn hoa hồng trắng đi rồi em sẽ làm vợ anh.”

“Được. Anh hứa.”

Sau đó cả hai đứa bé cười cùng nhau. Nhiên Di xoa xoa mi tâm của mình. Chuyện gì thế này ? Cô không nhớ là hồi đó mình hứa sẽ làm vợ của... cậu bé này ? Không nhớ một tí nào. Rốt cuộc là sao ?

Lúc này còn suy nghĩ, bỗng nhiên cô bị lực hút nào đó hút vào. Bỗng chốc xung quanh lại tối đi.

Nhiên Di nằm trên giường bệnh, lông mi khẽ động, cô từ từ mở mắt ra. Hóa ra là một giấc mơ, giấc mơ thật kỳ lạ... Bỗng nhiên cô cảm nhận được hơi ấm từ tay mình. Hình như... có người đang nắm tay cô. Nhiên Di khẽ quay đầu qua, trước mắt cô là một chàng trai với mái tóc rượu đỏ, da trắng như da con gái, khuôn mặt lãng tử, đôi mắt sắc sảo nhắm lại. Một tay nắm tay cô, tay kia được anh chống cằm ngủ say.

Tại sao lại nắm tay cô ? Nhiên Di nhìn anh sau đó thì khẽ rút tay mình ra khỏi tay anh. Cơ mà, tay cô chưa kịp rút ra hết thì đôi tay lại bị nắm chặt chẽ. Dường như không muốn cô rút tay ra. Nhiên Di thoáng giật mình, đôi mắt xinh đẹp ngược lên nhìn Bách Bạch Hàn đã dậy. Bỗng nhiên, cả thân nhỏ của cô được anh ôm trọn vào lòng.

“Xin lỗi.” Bách Bạch Hàn ghé sát tai của cô nói.

Anh xin lỗi cô vì đã đánh oan cô.

Anh xin lỗi cô vì đối xử tệ với cô.

Anh xin lỗi cô vì tại anh mà cô mới thế này.

Anh chỉ mong cô tha thứ cho mình. Cũng như mong cô... đừng rời xa mình.

Nhiên Di chỉ im lặng, này giờ biết bao nhiêu điều làm cô ngạc nhiên. Rồi tình huống này... cô biết làm gì bây giờ ?

Cô hơi dùng sức, đẩy Bách Bạch Hàn ra khỏi người mình. Cô nhìn vào ánh mắt anh. Sự vui mừng, lo lắng, ăn năn đều xuất hiện trong ánh mắt anh.

“Cậu chủ, cậu không có lỗi. Với tôi cũng không có tư cách để cậu phải xin lỗi tôi. Tôi... chỉ là một người làm.” Nhiên Di hít một hơi sâu rồi nhìn anh nói.

“Nhiên Di, em không phải là người làm... em bây giờ là... vợ của anh.” Bách Bạch Hàn nói xong, khẽ chồm người lên. Đôi môi của anh nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh đào của cô.

Cô không biết anh đã thế nào khi biết hết sự thật đâu. Sau khi được nghe hết mọi chuyện, anh như người mất hồn. Chẳng muốn ăn muốn uống gì. Chỉ suốt ngày ngồi cạnh chăm sóc cô, mong cô tỉnh lại. Tại sao cô phải quên anh chứ ? Quên đi những kỉ niệm của hai người ?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Hôn thê của em chính là anh đây

Hắn ta...hắn ta hôn cô ? Hắn ta đang hôn cô. Hắn ta dám hôn cô. Trời ơi, nụ hôn đầu của cô. Hắn ta có vấn đề rồi, hôn cô rồi còn nói cô là vợ hắn. Thần thánh ơi, tên này bị điên rồi, điên rất rất nặng.

Đôi môi lạnh của anh chạm vào môi mềm mại của cô. Anh dùng lưỡi của mình liếm môi cô rồi đưa lưỡi của mình vào miệng cô, chọc chọc cái lưỡi của cô rồi quấn quanh nó. Sau đó hút mật ngọt của cô. Môi cô thật ngọt, ngọt giống như kẹo vậy, hôn đến phát ngien.

Thôi nha, cô mệt rồi nha. Tên này còn không mau buông cô ra nữa, cô sắp chết vì thiếu không khí rồi này. Nhiên Di nhúc nhích thì anh hôn cô mãnh liệt hơn. Hắn thật tàn nhẫn vừa mới tỉnh lại thì đã hành hạ cô, cô sẽ kiện hắn ra tòa, nhất định sẽ kiện hắn tội ức hiếp bệnh nhân a. Nhiên Di muốn đẩy Bách Bạch Hàn đang mê mẩn hôn cô ra, cơ mà còn sức đâu mà đẩy.

Lúc này, cửa phòng chợt mở ra. An Dật Y mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng quần jean bước vào. Nhìn trai gái đang hôn nhau mà anh ngu ngơ đứng tại chỗ. An Nhiên Di thấy anh mình, cô ngạc nhiên sau đó vui mừng. Là anh , trời ơi ân nhân của cô. Nhiên Di dùng hết sức lực đẩy Bách Bạch Hàn rồi bay nhào tới chỗ Dật Y. Bách Bạch Hàn chỉ đẩy bắt ngờ, suýt nữa là ngã xuống đất rồi.

“A...” Nhiên Di khựng lại rồi ôm chân. Chân cô sao vừa đau mà vừa nặng ấy nhỉ ? Cô quăng chiếc chân đi rồi nhìn chân mình bị băng bó thành cục bự chẳng. Choáng váng tại chỗ.

“Nhiên Di.” Anh và Đạt Y đồng thanh lên tiếng. Sau đó thì ném cho nhau mấy cái liếc.

“Nhiên Di, em có sao không ?” Đạt Y đỡ em mình ngồi dậy rồi nhẹ nhàng đặt cô dựa vào đầu giường.

“Chân em đau, với lại môi em...” Nhiên Di nói đến đây thì ngừng, khuôn mặt đỏ hết lên.

Đạt Y sẫm soi môi sưng đỏ của cô lên, nắm chặt thành nắm đấm. Anh quay lại định cho Bách Bạch Hàn một trận thì...

“Con gái.”

An Cừ Tôn bước vào phòng, khuôn mặt rạng rỡ hơn bao giờ hết. Đằng sau lưng ông, Phương Mãn Nguyệt đã khóc nức thành tiếng. Bách Quang Mặc và Lữ Mập Dã cũng vui mừng khôn xiết. Bốn người họ nhanh chóng đi đến giường bệnh, không quan tâm rằng An Đạt Y và Bách Bạch Hàn chuẩn bị gây sự với nhau.

“Ba mẹ... sao hai người lại... ? Còn cả...” Nhiên Di ngạc nhiên, tại sao ba mẹ lại ở đây ?

Không lẽ... mình bị bắt rồi hả !! Rồi còn có ba mẹ của tên Hàn kia nữa. Ủầy, đừng nói là chơi bắt hội đồng nha. Cô trốn được có mấy tuần mà đã bị bắt là không vui rồi nhé.

“Ba mẹ, nếu hai người đến đây để bắt con về. Thì con sẽ không về đâu. Con sẽ không lấy chồng, nhất quyết không lấy chồng. Không lấy không lấy.” Nhiên Di lắc đầu nhỏ rồi lấy gối phòng vệ.

“Được, được rồi con gái. Nhưng ba muốn hỏi con một chuyện.” An Cừ Tôn nghiêm túc nói.

Ba thật đáng sợ quá, lần đầu tiên ba nghiêm túc với cô như vậy.

“Con... có thực sự muốn hủy hôn không ?”

“Anh đang nói cái gì thế hả anh xui gia ?” Bách Quang Mặc ngạc nhiên nhìn ông.

“Nhiên Di, trả lời thật lòng cho ba.” An Cừ Tôn không trả lời Bách Quang Mặc, chỉ nhìn con gái mình rồi chờ câu trả lời.

“Khoan đã, trước hết là ba phải nói cho con biết hôn thê của con là ai và tại sao... gia đình Bách lại ở đây.”

“Nhiên Di, hôn thê của em chính là anh đây.” Bách Bạch Hàn trả lời cô.

Quác, quát Qua bay ngang đầu

Thật...thật hả trời. Tên Hàn này là hôn thê của cô hả ? Nhiên Di xoa mi tâm của mình rồi liếc Bách Bạch Hàn một cái. Cô nhào tới nắm cổ áo anh rồi kéo lên kéo xuống.

“Anh đã biết chuyện ngay từ đầu phải không ?Tại sao ? Tại sao lại không nói cho tôi biết hả ?”

“Vì anh không biết em... bị mất trí nhớ.”

Hả ? Mất trí nhớ ? Ủầy, đầu óc cô bình thường mà, có bị mất trí nhớ gì đâu ? Tên này từ bị điên biến thành bị xàm rồi. Xàm quá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Đừng vì việc em mất trí nhớ mà hủy hôn có được không ?

“Haha, anh nói tôi bị mất trí nhớ ? Hoang đường thật.” Nhiên Di cười ha hả.

Bao nhiêu năm nay cô hoàn toàn bình thường. Cô còn nhớ rằng năm 4 tuổi, ba mẹ đã ra “thánh chỉ” rằng không cho phép cô ra khỏi nhà nửa bước. Vì thế, cô không cần đến trường mà đã có giáo viên dạy kèm. Quần áo cô cũng không cần ra ngoài mua, hàng tháng sẽ có người đưa quần áo đến cho cô chọn. Những bộ quần áo đó đều được may theo số đo của cô. Nếu cô muốn đi biển hoặc đi chơi thì phải có ba mẹ đi theo. Nhưng hai người đều bận cả, cho nên cô cũng không đi được. Trong những năm đó cô cũng chẳng bị ngã cầu thang hoặc đập đầu xuống đất. Thế thì mất trí nhớ bằng cách nào ?

Cô ngừng cười, sau đó nhìn Bách Bạch Hàn. Ánh mắt anh đang chăm chú nhìn cô, không còn là đôi mắt ăn năn nữa mà nó chứa sự đau lòng. Cô hơi bất ngờ. Nhiên Di nhìn mọi người, ai cũng dùng ánh mắt đau lòng nhìn cô. Không lẽ ... việc cô mất trí nhớ là thật ?

“Nhiên Di, có thể em không nhớ anh là ai, không nhớ kỷ niệm của chúng ta. Nhưng đừng vì việc em mất trí nhớ mà hủy hôn có được không ?” Bách Bạch Hàn chưa xốt nói. Anh nhẹ nhàng kéo tay cô từ trên cổ áo xuống, sau đó nắm đôi tay của cô thật chặt.

Nhiên Di im lặng, cô không biết nói gì bây giờ cả. Cô rút tay mình ra khỏi tay anh rồi quay qua An Cử Tôn nói :

“Con muốn nghỉ ngơi, còn chuyện hủy hôn...” Cô nhìn sang Bách Bạch Hàn. “Con sẽ suy nghĩ.” Sau đó cô nằm xuống giường rồi dùng chăn trùm kín đầu.

Mọi người nhìn nhau một hồi rồi từ từ đứng lên, đi ra khỏi phòng. Chỉ có Bách Bạch Hàn là ở lại. Anh lặng lẽ nhìn cô rồi khẽ hỏi.

“Có muốn anh... kể chuyện lúc nhỏ không ?”

Không có động tĩnh, một lúc sau thì cái đầu của cô lộ ra, gật lên gật xuống. Nhìn cô bây giờ rất giống như con nít.

“Lần đầu tiên anh gặp em là năm em 4 tuổi. Lúc đó em đang ngồi trên xích đu và khóc.” Anh kể đến đây rồi dừng lại rồi quan sát biểu hiện của cô.

Nhiên Di nhủ lòng mày, ý muốn hỏi như “Tại sao tôi lại khóc ?”

“Lúc đó em nói với anh rằng là vì anh của em ra nước ngoài, em không còn được gặp anh nữa. Để an ủi em, anh đã tặng hoa hồng trắng cho em. Từ đó anh và em, chúng ta trở thành bạn thân.”

Nghe anh nói xong, Nhiên Di khá bất ngờ. Cô đã từng nằm mơ, thấy có một người phụ nữ và một cậu bé. Người phụ nữ chỉ tay về phía một người nào đó rồi đưa một bông hồng trắng cho cậu bé. Kế tiếp đó thì hình ảnh một cô bé tóc tím xuất hiện, cô bé đang khóc. Trên tay cầm một bức ảnh. Cô thấy cậu bé ấy cầm hoa chạy đến chỗ cô bé rồi hỏi chuyện gì đó. Lúc ấy, cô còn nghe rất rõ lời của cô bé đó nói : “Anh của em đi qua nơi gì tên là nước ngoài rồi. Em không còn được gặp anh nữa.”. Sau đó thì cậu bé tặng hoa cho cô bé, nói lời an ủi rồi xoa đầu cô. Cô đã từng rất muốn biết tên của cậu bé ấy.

Vậy cậu bé đó – người đã tặng hoa cho cô là... anh sao ?

Lúc này, một dòng ký ức xuất hiện trong đầu Nhiên Di. Hình ảnh người phụ nữ và cậu bé, cô bé đang khóc, rồi cậu bé tặng hoa cho cô bé, đều ùa về đầu cô.

“Em là Nhiên Di. Còn anh ?”

“Anh là Hàn.”

Anh là Hàn. Anh là Hàn. Anh là Hàn.

Nhiên Di đau đầu, nhắm chặt mắt, hai bàn tay ôm đầu, khuôn mặt nhợt nhạt.

“Nhiên Di, em sao thế ? Đau đầu sao ? Gắng chịu một chút, anh đi gọi bác sĩ.” Bách Bạch Hàn thấy biểu hiện của cô, hơi hốt hoảng. Vuốt lưng an ủi cô rồi đứng dậy đi gọi bác sĩ.

“Không... không cần. Tôi suy nghĩ hơi nhiều thôi.” Cô nín áo anh, mệt mỏi nói.

“Thế thì em nên nghỉ ngơi đi, không nên suy nghĩ nhiều. Ngủ một giấc cho khỏe.” Anh đắp chăn lại cho cô, rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Nhiên Di xấu hổ, quay lưng lại phía anh, hai mắt nhắm lại, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tôi muốn hủy hôn !

Lúc Nhiên Di tỉnh dậy là đã chiều tối, nằm bên cạnh không có ai. Chắc hẳn ta về rồi. Cô nhìn lên trần nhà rồi suy nghĩ. Nếu hẳn ta thật sự là cậu bé đó, là hôn thê của cô thì cũng ... được. Cô thấy mình còn quá nhỏ để kết hôn. Với lại cô cũng không "yêu" hẳn, chỉ là cảm thấy mến một chút.

Nhưng suy cho cùng cô vẫn không muốn kết hôn.

Lúc này bỗng nhiên An Nhiên Di lại nhớ tới Hoàn Trắc, hai má cô khẽ đỏ. Cô lắc lắc đầu mình, hai tay đánh nhẹ vào má mình.

"Nhiên Di, mày không thể thích Hoàn Trắc, không thể thích anh ấy, không thể không thể a."

Cơ mà sao mình không thể thích anh ấy ? Mình có quyền mà. Cho dù anh ấy chỉ là một quân gia nhưng anh ấy lại đối xử với mình rất tốt và có vẻ như anh ấy cũng... thích mình. Nhiên Di cười hì hì trong lòng.

RẦM

Bách Bạch Hân đang đứng sát khí đứng ở cửa, khuôn mặt lạnh đến đáng sợ. Anh lạnh lùng nhìn cô rồi đi đến bên cạnh cô.

"Em thích Hoàn Trắc ?" Giọng anh khàn khàn hỏi.

"..."

"Trả lời anh." Bách Bạch Hân thực sự đã nổi giận, anh nắm vai chặt vai cô.

"Đúng, tôi thích anh ấy..." Anh vừa nghe xong, gân xanh liền nổi lên. Tay đang nắm vai cô dùng sức. Mặt Nhiên Di liền nhăn nhó, kêu đau.

"Tại sao em lại thích hắn ta, anh cấm em thích người con trai khác, em chỉ được thích một mình anh thôi, hiểu chưa hả !" Bách Bạch Hân ngồi trên giường, ôm chặt cô vào lòng, không ngừng hét lớn.

"Anh không có quyền cấm tôi, tôi không thích anh, tôi thích Hoàn...um." Nhiên Di phản ứng lại, chưa kịp nói hết câu, môi anh đào của cô đã bị chặn lại.

Hắn ta lại hôn cô nữa, môi hắn lạnh quá. Lưỡi hắn chui vào miệng cô rồi ma sát nó sau đó thì hắn hút hết mật ngọt của cô, người cô liền mềm nhũn, hô hấp ngày càng khó khăn.

Một lúc lâu sau, Bách Bạch Hân mới buông cô ra. An Nhiên Di tham lam hít thở không khí. Sau khi định thần lại, cô trợn mắt liếc anh. Tay nhỏ vùng lên định đánh anh thì đã bị anh chụp lại, sau đó thì cả thân hình bị rơi vào lồng ngực ấm áp.

"Em thích anh không ?" Bách Bạch Hân khẽ hỏi.

"Không." Cô không do dự mà trả lời. Người cô thích là Hoàn Trắc và sẽ luôn luôn là như vậy.

Anh trầm mặc, không nói thêm gì nữa. Chỉ lặng lẽ ôm cô, mặc cho Nhiên Di có vùng vẫy, anh vẫn không buông cô ra. Tại sao chứ ? Hoàn Trắc có gì mà làm cô say mê đến thế ? Hắn tốt với cô, anh cũng tốt với cô. Hắn quan tâm tới cô, anh cũng quan tâm cô. Nếu hắn thích cô thì anh là yêu cô. Yêu ngay từ lần gặp đầu. Thế mà tại sao cô lại thích hắn mà không thích anh ?

"Tôi muốn hủy hôn !"

Câu nói của Nhiên Di lập tức làm anh thoát khỏi suy nghĩ, anh trừng mắt nhìn cô.

"Em muốn hủy hôn để yêu Hoàn Trắc ? Cùng hắn hẹn hò, kết hôn rồi sống cùng một gia đình hạnh phúc ?" Bách Bạch Hân cười mỉa hỏi.

"Ừ. Tôi muốn hủy hôn, rồi cùng Hoàn Trắc trốn đi thật xa và sống hạnh phúc bên cạnh anh ấy"

"Anh nói cho em biết, cho dù em có hủy hôn rồi trốn đến chân trời góc biển nào thì anh vẫn sẽ bắt em về. Nếu em còn muốn trốn tiếp, anh liền cắt đi hai chân của em, em vĩnh viễn không thoát khỏi anh. Còn Hoàn Trắc thì hắn sẽ được làm mồi cho hổ." Anh lạnh lùng nói, sau đó thì khẽ cong khóe môi. Muốn hủy hôn để đi với người con trai khác ? Đầu dễ dàng như vậy chứ. Cô mãi mãi là của một mình anh, người nào cướp cô đi thì đừng mong còn mạng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Gả cho anh đi, anh mỗi ngày đều nấu cho em ăn

"Anh...anh..." Co tức giận nhìn anh, hai tay siết chặt thành nắm đấm. Không thể tin được, hắn là ai mà có quyền nói thế ? Hắn uy hiếp cô, hắn mang Hoàn Trắc ra uy hiếp cô ! Hèn ha, hèn hạ a !

"Nhiên Di, tốt nhất là em nên ngoan ngoãn một chút, từ nhỏ em đã nhận lời cầu hôn của anh. Em cũng đã hứa sẽ lấy anh, không lẽ em định thất hứa, đi lấy người khác ?" An gia xưa nay luôn luôn tự trọng lời nói của mình, nói là làm, hứa là thực hiện, họ không bao giờ thất hứa với bất kỳ ai. Vì lý do này mà anh cực kì yên tâm, cô khó mà hủy hôn rồi.

"Tôi hứa với anh lúc nào ? Đừng có mang lời hứa ra uy hiếp tôi. Anh đi ra ngoài, đi ra ngoài, tôi muốn nghỉ ngơi !" Nhiên Di cố gắng đẩy anh xuống giường, nhưng anh lại mảy may không nhúc nhích.

Bách Bạch Hàn mặc kệ cô đang gắng sức đẩy anh, như nhớ ra việc gì đó anh liền đứng lên . Hai tay đẩy cô nằm xuống, đắp chăn cẩn thận cho cô rồi cầm một cái bao màu xám đi ra khỏi phòng.

Nhiên Di nhìn trần nhà lúc lâu sau đó liền từ từ ngồi dậy. Ủầy, hẳn cứ thế mà đi sao ? Nếu như thường thường thì sẽ ở lại cãi nhau với cô, nhưng sao lại.. ? À mà mặc kệ, hẳn đi rồi thế giới sẽ được bình yên và mình sẽ được ngủ một giấc thật ngon. Nhiên Di vui vẻ nằm xuống, hai mắt nhắm lại ngủ, nhưng sau đó lại mở mắt ra. Cô làm sao mà ngủ được, chiều đã đánh một giấc dài rồi còn gì..

Ừc ừc ừc

"Ách..." Nhiên Di che bụng, thật đói a. Hình như từ lúc tỉnh dậy, mình chưa cho gì vào bụng thì phải. Cô buồn bực ôm bụng đói nằm xuống giường. Bỗng nhiên một mùi thơm xông vào mũi cô, Nhiên Di ngồi bật dậy, tham lam hít mùi thơm đang tỏa ra khắp phòng. Cô để ý rằng anh đang nhìn mình, trên tay cầm một hộp inox. Nhìn liền biết là mùi thơm phát ra từ nó a.

"Đói lắm sao ?" Bách Bạch Hàn đặt hộp inox lên bàn, cẩn thận lấy bàn ăn trên giường cho cô ra sau đó dọn thức ra trên bàn.

Nhiên Di nhìn những thức ăn thơm ngon kia, canh hầm xương, rau xào, thịt xào chua ngọt, oa oa toàn món cô thích a. Cô gấp một miếng thịt xào, há miệng thật to rồi bỏ vào.

"Ngon quá ~" Nhiên Di vừa nhai vừa khen. Tay liền tiếp gấp thịt xào, gấp rau, húp canh. Trên miệng cô dính toàn là nước sốt.

"Ăn từ từ thôi." Bách Bạch Hàn ngồi một bên nhìn cô ăn, chốc chốc lại dùng khăn lau nước sốt trên miệng cô.

Sau khi đánh chén no nê, Nhiên Di ợ nhẹ một cái rồi thỏa mãn ôm bụng no nằm xuống giường, mắt nhìn chăm chăm vào anh đang dọn dẹp.

"Những món đó anh mua ở đâu thế ? Ăn thật ngon a." Cô hỏi anh.

"Ăn ngon sao ? Vậy gả cho anh đi, anh mỗi ngày đều nấu cho em ăn."

"Hả ?" Nhiên Di sốc toàn tập, woa người như anh mà cũng biết nấu ăn đấy sao ? Lại còn nấu ngon đến thế ? Chắc chắn, nếu anh ta bỏ việc ở công ty mà lập ra một nhà hàng thì có khi tiền thu nhập còn cao hơn. Khó tin thật.

Bách Bạch Hàn vô cùng hài lòng nhìn biểu hiện của cô. Thật ra anh giấu nghề đã lâu rồi, anh luôn ước rằng một ngày nào đó có thể nấu thức ăn cho cô ăn và cũng chỉ có cô mới có thể ăn thức ăn của anh. Nhìn bộ dạng còn ngây ngẩn kia, Bách Bạch Hàn cười cười lắc đầu sau đó đi vào nhà vệ sinh. Tiếng nước từ từ vang lên. Một lúc sau, anh từ phòng vệ sinh bước ra. Anh cúi trần phía trên vì vậy để lộ cơ bắp cùng bụng 6 múi kia, phía 1 dưới mặc một chiếc quần dài màu đen. Tay cầm khăn trắng lau những giọt nước trên tóc. Nhìn cực kỳ quyến rũ a.

Nhiên Di lại một lần nữa ngẩn ra, ực chết người chết người a.

"Sao ... sao anh lại ..." Cô nói không nên lời, mắt vẫn chăm chú nhìn cơ thể quyến rũ kia.

"Xem em kia, nhìn anh đến đơ cả người." Đây là anh cố ý nha.

"Ai thèm nhìn anh chứ, tự ... tự nhiên đi coi trần. Mà anh ở đây làm gì nữa ? Sao không về nhà ?"

"Em nhìn thế này mà không đoán ra ? Anh tất nhiên là ngủ ở đây." Bách Bạch Hàn nói xong, liền vứt khăn sang một bên. Trục tiếp leo lên giường, nằm xuống cạnh cô rồi vươn tay ôm cô vào lòng.

"Anh dám..." Nhiên Di ngẩng đầu lên nhìn anh, nhưng hành động này lại vô tình làm môi cô đụng trúng môi anh. Bách Bạch vui vẻ trong lòng, tay nâng đầu cô lên, môi hôn thật sâu, lưỡi anh vui đùa, quấn quýt, mà sát lưỡi cô. Nhiên Di mặt đỏ bừng, sau khi thấy mình càng ngày càng mất không khí, tay cô mới khẽ đẩy anh ra. Thấy cô phản kháng, Bách Bạch Hàn liền buông cô ra. Thích thú nhìn khuôn mặt đỏ của cô.

"Ngày mai là sinh nhật của em nên nghỉ ngơi tốt một chút."

Nhiên Di sau khi điều hòa lại được không khí liền oán giận nhìn anh. Hừ, làm sao mà cô ngủ được khi cô đã ngủ suốt cả buổi chiều ? Nhất là khi có anh ở đây ?

.....

Chúc mọi người thi tốt nha :*

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Mình sẽ được gặp lại anh

“Cô em, mau lại đây anh sờ tí nào.”

“Nhìn em còn ngon hơn mấy con lần trước anh gặp nha.”

“Đừng, đừng mà, làm ơn đừng chạm vào tôi.”

“Hét lớn lên nào cục cưng, tụi anh rất thích nghe giọng của em.”

“Đừng chạm vào tôi mà, xin các anh, Linh Linh xin cô, tôi không muốn, TÔI KHÔNG MUỐN.”

.....

“KHÔNG.” Nhiên Di hét thật lớn, cả người run rẩy, đôi mắt mặt dù nhắm nghiền nhưng nước mắt từ khóe mắt lại ào ào chảy xuống.

Bách Bạch Hàn lập tức thức giấc, anh dùng hai tay ôm chặt lại người trong lòng.

“Không sao Nhiên Di, ổn rồi ổn rồi.” Bách Bạch Hàn dịu dàng an ủi cô. Hôm qua cô còn bình thường mà, sao nay lại...

Nhiên Di cứ thế nhắm mắt mà ôm chặt anh, khuôn mặt đầy nước mắt cứ thế áp vào lồng ngực của anh. Sau khi một hồi khóc mệt mỏi, cô lại tiếp tục thiếp đi. Nghe tiếng thở đều đều của cô, Bách Bạch Hàn mới thả lỏng hai tay một chút, ánh mắt trầm ngâm suy nghĩ, bỗng chốc lại lóe ra vài tia nguy hiểm.

.....

Buổi sáng thức dậy, Nhiên Di cứ thế thần thò, sắc mặt không được tốt cho lắm. Mặc cho Bách Bạch Hàn, y tá hay bác sĩ có nói hay kêu tên cô, Nhiên Di vẫn chỉ ngây người ra. Mà điều này lại làm một người thật sự rất lo lắng.

“Hôm nay sinh nhật của em sẽ tổ chức ở nhà anh, mọi người đã đến đầy đủ hết rồi.” mAn Nhiên Di mặc kệ lời anh nói, cũng mặc kệ các y tá đang giúp cô ngồi lên xe lăn.

“Em sẽ có rất nhiều quà.” Thấy cô không để ý lời mình nói, tâm trạng của anh dần giảm xuống.

Bách Bạch Hàn buồn rầu nhìn cô, ra hiệu cho y tá đi ra ngoài rồi đi vòng qua đằng sau lưng cô.

“Em đừng như thế này nữa, anh... rất đau lòng...” Anh nói khẽ bên tai cô, ngay lập tức Nhiên Di liền có chút phản ứng.

Cô quay mặt lại nhìn anh, nhưng rồi lại tiếp tục quay mặt đi và lâm vào trạng thái như cũ. Bỗng chốc cô cảm nhận được một bàn tay nào đó đang vuốt từng lọn tóc của cô ra đằng sau lưng sau đó nhẹ nhàng chải chúng.

“Anh... anh làm gì vậy?” Nhiên Di có phần hơi kinh ngạc, cô rất xuống quay mặt lại nhưng mặt nhanh chóng đi hai bàn tay to áp chế lại.

“Chải tóc cho em. Tóc em cứ sáng dậy lại như cái ổ quạ.” Sau khi thấy cô không còn lộn xộn, Bách Bạch Hàn tiếp tục chải tóc cho cô. Một tay anh cầm lọn tóc của cô, tay phải cầm lược, anh đặt cây lược từ đỉnh đầu rồi chải xuống. Cứ thế lặp đi lặp lại cho đến khi tóc của cô gọn gàng lại.

Nhiên Di chỉ ngồi im lặng, mặc anh chải tóc cho cô. Cô khá thích cảm giác này a.

“Lúc nhỏ, em rất thích anh chải tóc cho em...” Bách Bạch Hàn nói với giọng u buồn.

“Ừ.”

“...Mặc kệ anh không chịu, em vẫn bắt anh chải tóc cho em...”

“Ừ.”

Cứ như thế, anh nói em ừ. Bách Bạch Hàn cảm thấy khoảng cách hai người sao càng ngày xa quá. Cô sao lạnh nhạt với chuyện cũ như vậy chứ...?

.....

Bách Bạch Hàn đẩy xe ra ngoài, sau đó nhẹ nhàng bế Nhiên Di lên rồi đặt cô vào trong xe. Nhưng một điều làm anh buồn chính là... cô KHÔNG HỀ QUAN TÂM.

Ngồi trong xe, Nhiên Di lại tiếp tục lâm vào trạng thái ngẩn người, lâu lâu lại xoay qua như muốn nói điều gì đó nhưng thôi. Cô nhìn ngó biệt thự màu cà phê đang càng dần hiện rõ trước mắt, một tràn suy nghĩ liên ập đến bao vây đầu Nhiên Di. Phải giải thích như thế nào với ba mẹ về vụ hủy hôn? Phải làm

thế nào để Bách chủ tịch và Bách phu nhân ghét mình đây? bla bla bla...

Nhiên Di suy nghĩ rất nhiều nhưng sau đó cô nhột nhận ra rằng, nếu mình đến biệt thự của tên này, mình sẽ được gặp lại anh Hoàn Trắc...! Được gặp lại anh Hoàn Trắc đây!!

Tinh thần của Nhiên Di bỗng trở nên vui vẻ hơn, nhưng sau đó lại tiếp tục u sầu. Nếu như anh ấy biết mình có hôn ước với tên này, anh ấy sẽ... ghét mình không...?

“Thưa cậu chủ, An tiểu thư, đã đến rồi ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Hoàn Trắc bị đuổi việc

An Nhiên Di vừa nghe bác tài xế nói xong, mặc kệ cái chân đang bị thương mà mở cửa xe, định nhảy xuống. Nhưng vòng eo cô nhanh chóng một lực ôm lại, lời cô ngổ cồ định lại trên ghế.

“Gấp gấp cái gì? Còn chưa lấy xe của em xuống.” Bách Bạch Hàn liếc cô gái kế bên mình. Anh biết vì sao cô gấp gấp như vậy, là vì cô muốn gặp tên Hoàn Trắc chết tiệt kia.

Mà An Nhiên Di vẫn là không nhìn anh, chỉ đưa ánh mắt chờ mong nhìn vào ngôi nhà kia, nơi cô tin rằng là có anh Hoàn Trắc. Mà hình ảnh này lại càng làm tim Bách Hàn đau nhói. Anh thở dài, mở cửa xuống xe rồi thật chậm chạp lấy xe lăn của Nhiên Di ra. Thật chậm... thật chậm...

“Này, anh không thể nhanh hơn à? Có cái xe lăn thôi mà chậm thế?” Nhiên Di nhìn tốc độ anh lấy xe lăn xuống của cô để xuống đất rồi từ từ mở nó ra.

CHẬM, chậm đến nỗi có thể làm họ hàng với ốc sên rồi. Anh là đang chọc cho cô tức đấy mà.

“Thiếu gia, hay để tôi...” Bác tài xế xuống xe, định giúp một tay.

“Xong rồi!” Bách Bạch Hàn gầm lên thật lớn như đang trút giận vào lời nói của mình, làm An Nhiên Di với bác tài xế phải giật mình một cái.

Anh bực bội mở cửa xe, dùng tay bế An Nhiên Di lên rồi đặt cô lên xe lăn. Không còn dịu dàng giống lúc đầu nữa.

Bách Bạch Hàn đẩy xe đi qua dải hoa hồng trắng, Nhiên Di còn đang thích thú ngắm hoa thì anh liền sai chân đi thật nhanh, đẩy chiếc xe nhanh chóng đi vào nhà. Ngôi nhà đang ồn ào, khi thấy bóng dáng của Bách Bạch Hàn và An Nhiên Di liền yên lặng.

“Bách thiếu gia, người này là...?” Một vị phu nhân ăn mặc trang trọng, khuôn mặt phúc hậu đi đến hỏi.

“Cô ấy là hôn thê của tôi.” Bách Bạch Hàn trả lời, trên khuôn mặt vô cùng vui vẻ nhìn mọi người.

Vài tiếng à, ồ vang lên sau đó là một hồi hỏi thăm của các phu nhân, An Nhiên Di vì không đi dự tiệc nhiều nên khi trả lời có phần rụt rè nhưng cũng may là các vị phu nhân này khá vui tính và thông cảm cho cô. Bách Bạch Hàn vẫn đứng sau lưng cô, như một hiệp sĩ luôn đứng phấp sau để bảo vệ công chúa. Lâu lâu cũng có vài đôi tác lại chào hỏi, trò chuyện.

Nửa tiếng trôi qua, Nhiên Di vẫn bị các vị phu nhân xúm lại trò chuyện mà số người xúm lại càng ngày càng đông, cô cố tìm đường để lặng lẽ rút lui khỏi cuộc chơi nhưng khổ nỗi, chủ đề trò chuyện lại là cô mà nhân vật chính lại không thể nào nào trốn ra được. Thấy sắc mặt của cô có phần hơi lúng túng và khó chịu, Bách Bạch Hàn đẩy xe ra khỏi đám người, lễ phép nói:

“Vị hôn thê của tôi hôm nay sức khỏe không được tốt nên cô ấy hơi mệt mỏi, mong các vị phu nhân bỏ qua. Cảm ơn đã hỏi thăm sức khỏe của cô ấy.”

Anh nói xong liền đẩy xe rời đi, các vị phu nhân có hơi luyến tiếc nhưng cũng nhanh chóng tìm một chủ đề mới để tám chuyện tiếp.

“Muốn đi ăn hay cùng anh đi tìm ba mẹ?” Bách Bạch Hàn cúi đầu xuống, thì thầm vào tai An Nhiên Di, làm cô phải sồn gai óc một trận

“Tôi đói, tôi muốn đi ăn.”

“Được, vậy em ở đây ăn đi. Anh đi tìm ba mẹ, lát anh quay lại với em.” Bách Bạch Hàn đẩy xe của cô giữa một bàn dài trải đầy thức ăn. Anh còn lấy hộ cô đĩa và nĩa. Sau đó bóng dáng liền mất đi hs trong dòng người.

An Nhiên Di nhìn xung quanh sau đó đặt đĩa nĩa xuống bàn, cầm cái điều khiển xe lăn rồi lặng lẽ rời đi. Cô đi xuống sân sau thì phát hiện bóng dáng cặp sinh đôi vào đó đang chơi cùng một đám nhóc. Là Bách Thần và Bách Tuệ. Nhiên Di tăng tốc chiếc xe lăn của mình, nhanh chóng đi đến chỗ đám nhóc kia.

“Chị Hân Nhi.” Bách Tuệ thấy An Nhiên Di liền mừng quýnh lên, nhanh chân chạy đến trước mặt cô rồi nhìn cái xe lăn và chân bị bó kia một cách lạ lẫm.

“Chị Hân Nhi, chị bị thương ả?” Bách Tuệ buồn bã nhìn cô, hai mắt hơi rung rung. Bách Thần từ xa cũng chạy lại rồi y như Bách Tuệ lúc đầu, nhìn chăm chăm cái chân của cô.

“Chị không sao, hai đứa khỏe chứ?” An Nhiên Di xoa đầu hai anh em. Hm, hai em ấy gọi cô là Hân Nhi, có nghĩa là vẫn chưa biết chuyện của cô. Vậy cũng tốt...

“Không thấy chị mấy ngày, Bách Tuệ khóc suốt ả.” Bách Phong thật thà kể lại.

“Vậy sao, chị xin lỗi. Chị xảy ra chút chuyện.”

“Có phải anh hai bắt nạt chị không? Em với Thần liền đi tìm anh hai xừ lý.” Bạch Tuệ hùng dũng nói.

An Nhiên Di nghe xong cảm động muốn chết, hai em ấy bảo vệ cô ả ~~~

“Chị với anh ta không có xảy ra chuyện gì hết, ả chị muốn hỏi hai đứa...”

.....

“À, anh quản gia Hoàn Trắc ấy ả? Hôm qua em nghe mấy chị người hầu bàn tán về anh ấy nhiều lắm. Em hỏi một vài chị thì mấy chị ấy bảo anh ấy bị anh hai đuổi việc rồi. Không biết là lý do gì.” Bách Phong trả lời.

Đừng đừng... vài tiếng sét vang lên trong đầu An Nhiên Di. Bị đuổi việc, có nghĩa là không còn ở đây... mà cô thì lại không có số điện thoại của anh ấy... nghĩa là mất liên lạc ử? Vừa nghĩ xong, khuôn mặt của An Nhiên Di liền buồn bã.

“Mấy em có biết ai có số điện thoại hay thông tin gì về anh ấy không?”

“Úm ừm, mấy chị ấy bảo là anh hai đã bắt mấy chị ấy xóa số điện thoại của anh Hoàn Trắc, em nghe nói là anh hai đề phòng gì đó. Bây giờ chắc cũng chỉ có anh hai là có thông tin của anh ấy thôi.” Bạch Phong tiếp tục trả lời.

Đề phòng? Lẽ nào hân ta biết cô sau khi đến đây đề hỏi thông tin của Hoàn Trắc nên hân bắt tất cả mọi người xóa số điện thoại của anh ấy sao? Đáng chết, thật đáng chết mà. Nhiên Di cắn môi, ánh mắt tràn đầy tức giận.

“Thần, em đói.” Bách Tuệ xoa xoa cái bụng, quay mặt qua nói với Bách Thần.

“Anh cũng đói, thôi hai anh em mình đi ăn đi. Nghe nói có bánh sô cô la mà em thích đấy.”

“Yeah, bánh sô cô la, bánh sô cô la. Bái bai chị Hân Nhi, bọn em đi trước đây.” Bách Tuệ vẫy tay tạm biệt An Nhiên Di rồi đi theo Bách Thần đi ăn.

An Nhiên Di vẫn ngồi đó, bánh sô cô la... cái bánh mà Hoàn Trắc đã từng làm cho cô.... Hoàn Trắc, em muốn gặp anh.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hủy hôn

Nhiên Di vẫn ngẩn người ngồi đó, đôi mắt xa xăm nhìn cái xích đu mà cô và Hoàn Trắc từng ngồi. Bỗng nhiên hình ảnh Hoàn Trắc xuất hiện trước mặt cô, sau đó từ từ lui về phía sau. An Nhiên Di mở to đôi mắt, vươn tay ra cố gắng nắm lấy hình ảnh đó nhưng càng vươn hình ảnh đó lại càng lùi xa. Cô vẫn nhìn theo hình ảnh đó, tay điều khiển cái xe lăn đến gần.

“Anh Trắc, làm ơn đừng đi, đợi em với.” Nhiên Di vừa điều khiển xe vừa nói lớn.

Vì điều khiển quá nhanh và cô không để ý, bánh xe bị vướng vào cục đá làm xe cô ngã xuống. An Nhiên di theo đà của xe cũng ngã xuống đất, cô cố gắng ngồi dậy, ánh mắt nhìn xung quanh tìm kiếm hình ảnh kia nhưng nó đã biến mất. Đám nhóc đang chơi gần đó thấy cô ngã, liền chạy ủa đến chỗ cô hỏi thăm.

“Chị gái, chị không sao chứ?”

“Chị ngồi dậy được không? Để tớ chạy đi kêu người.”

Một đứa bé trong đám chạy ra, bé đang định mở cửa ra thì cả người bị đập vào chân của ai đó. Bé meo mào xoa xoa cái mũi đáng thương rồi ngược khuôn mặt mình lên để xem là ai.

“A là anh hai của Thần với Tuệ nè.” Bé ngạc nhiên la lớn, đám nhóc cũng quay đầu qua nhìn người đứng ở cửa.

Bách Bạch Hàn không nói gì, trực tiếp chen qua đám nhóc kia. Phát hiện người đang nằm trên mặt đất là cô liền có phản hốt hoảng và lo lắng. Anh dừng lại cái xe của cô, sau đó từ từ bế cô lên.

“Đừng chạm vào tôi!” An Nhiên Di giãy dụa, hai tay dùng sức đánh vào lồng ngực của Bách Bạch Hàn.

“Tôi ghét anh, tôi ghét anh. Tại sao lại đuổi anh ấy? Tại sao lại tìm mọi cách không cho tôi gặp anh ấy chứ? Tại sao hả?”

“Em nào đủ chưa? Em còn nói lời nào nữa anh liền bỏ mặc em ở đây đấy.” Bách Bạch Hàn không chịu đựng nữa, anh hét lên một tiếng thật lớn.

“Anh bỏ đi, tôi cầu còn không được đây này. Anh là tên đáng chết, tên xấu xa.”

Anh không nói gì, chỉ yên lặng đặt cô ngồi lại xe lăn. Sau đó đẩy xe cô đi vào trong, mặc kệ An Nhiên Di ngồi trên xe vừa la vừa giãy dụa.

.....

Phuong Mãn Duyệt và Lữ Mập Dạ đang trò chuyện cùng nhau, thấy con gái của mình và con rể đang đi tới liền đi đến.

“Hai đứa đây rồi, xảy ra chuyện gì sao? Sao con lại thành ra như vậy thế Di Di?” Phuong Mãn Duyệt nhìn những vết đất dính đầy trên váy của con gái, khuôn mặt cũng nhem nhuot thối mắc hời.

“Cô ấy không cẩn thận nên bị ngã ạ.” Thấy cô không có ý định trả lời, Bách Bạch Hàn liền trả lời hộ cô.

“Sao lại bất cẩn như thế? Con đang bị thương đấy, đừng để bị ngã chứ. Để mẹ chồng dẫn con về phòng thay bộ khác.” Lữ Mập Dạ liền lãnh nói sau đó thay vị trí đẩy xe là mình, bà cùng Phuong Mãn Duyệt đẩy xe đi về phòng.

Sau khi thay một bộ váy mới và trang điểm lại cho Nhiên Di, ba người đi ra đại sảnh liền thấy tất cả mọi người đã ngồi tập trung ở trước sân khấu. Bách Quang Mặc đứng trên bục giới thiệu về mình và lý do của bữa tiệc rồi ông công khai chuyện hôn sự của con trai mình, đứng bên cạnh còn có Bách Bạch Hàn, An Cử Tôn và An Dật Y, sau khi kết thúc trình bày của mình, một tràng pháo tay vỗ rầm rầm ở phía dưới. Sau đó An Cử Tôn nhận micro từ Bách Quang Mặc, khuôn mặt ông trầm lặng nhìn An Nhiên Di đang ngồi trên xe lăn.

“Hôm nay ngoại trừ tổ chức bữa tiệc sinh nhật con gái của tôi, tôi còn có một thông báo.”

Cả đại sảnh bỗng chốc yên lặng, chờ đợi thông báo của ông.

“Tôi xin được hủy hôn sự của con gái tôi.” Ông thẳng thắn nói.

Bách Bạch Hàn nghe xong liền nhủ mày, đôi mắt liền tìm kiếm An Nhiên Di. Bách Quang Mặc ngạc nhiên, định đi đến để hỏi lý do thì An Cử Tôn đã cúi người xuống trước mặt ông.

“Tôi xin lỗi anh, nhưng tôi nghĩ hôn nhân là chuyện cả đời của một con người, tôi không muốn tiếp tục ép buộc con gái của mình nữa.”

Bách Quang Mặc im lặng một hồi rồi dần nở nụ cười nhẹ. “Tôi hiểu rồi, bản thân là một người ba, chúng ta nên để con mình chọn hạnh phúc của chính nó. Tôi không trách anh và con bé. Dù sao cũng bạn làm ăn và từng là ân oán với nhau, tôi tôn trọng quyết định của anh.” Nói xong, ông liền đỡ An Cử Tôn lên, hai người bắt tay với nhau, phía dưới lại thêm một tràng vỗ tay lớn.

Bách Bạch Hàn đã sớm biến mất trên sân khấu, An Dật Y cũng không quan tâm đến cậu ta, anh bước xuống sân khấu, bắt đầu nhập tiệc với mọi người.

“Chị nghĩ quyết định có đúng không?” Lữ Mập Dạ hơi lo lắng hỏi Phuong Mãn Duyệt. Bà biết tính con trai của mình, nó sẽ không dễ dàng chấp nhận việc này đâu.

“Tôi cũng không biết.” Phuong Mãn Duyệt cũng không khác gì Lữ Mập Dạ, vô cùng lo lắng.

Mà Nhiên Di sau khi nghe về việc hủy hôn của mình, tâm trạng liền có chút vui mừng, nếu như đã hủy hôn rồi hẳn ta sẽ không thể xen vào chuyện của cô, sẽ không thể nào cấm cản cô đi tìm Hoàn Trắc, như vậy thì cô có thể an tâm đi tìm Hoàn Trắc rồi.

“Hàn.” Lữ Mập Dạ thấy con trai từ xa đi đến liền kêu lớn. Làm An Nhiên Di trong khi suy nghĩ liền trở về.

Bách Bạch Hàn cúi đầu chào mẹ mình và mẹ vợ rồi tự động đẩy xe của An Nhiên Di đi.

“Hàn, con đừng làm gì con bé đấy...?” Lữ Mập Dạ lo lắng khuyên nhủ.

“Con biết mình đang làm gì.” Anh trả lời mẹ mình rồi tiếp tục đẩy xe cô đi qua đám người.

.....

Tâm sự của t/g: Ta đang băn khoăn không biết cho chị Di nhà mình lớn lên nên làm nghề gì.v, cmt góp ý kiến nha:))))

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Anh không từ bỏ đâu

“Này này, anh đẩy tôi đi đâu thế hả? Đừng thấy con gái nhà người ta bị thương rồi động thủ nha.”

“Em câm miệng, đừng chọc tức anh. Là em bảo bác ấy hủy hôn phải không? Tại sao vậy hả, tình cảm của anh không đủ lớn sao? Anh đã chờ em suốt 13 năm, vậy mà em lại tuyệt tình như vậy ư?”

“Anh mới câm miệng đấy, tình cảm là phải xuất phát từ hai phía. Huống chi ba tôi đã hủy hôn sự này, hai chúng ta đã là người xa lạ, anh không có quyền ép tôi phải lấy anh.” Nói xong, An Nhiên Di điều khiển xe lăn, quay lưng chuẩn bị rời đi thì lại bị một lực kéo lại. Vì đột ngột mà cô suýt nữa ngã ra khỏi xe.

“Di Di, anh xin lỗi vì anh đã lớn tiếng, là anh sai. Đừng hủy hôn được không?” Bạch Hàn buồn bã nói. Phải, anh đây chính là đang nài nỉ cô.

Nhiên Di im lặng một hồi, sau đó nói một chữ không rồi điều khiển xe lăn đi thật nhanh. Bỏ lại phía sau lưng là một bóng dáng âm trầm mà buồn bã.

“Em chờ đó Di Di, anh không từ bỏ đâu.” Tiếng nói xa vang tới tai của Nhiên Di. Cô vẫn không quay mặt lại hoặc nói một lời gì, tiếp tục đi đến phía trước.

.....

An Nhiên Di đi ra ngoài, tình cờ gặp An Dật Y, cô đến gần, bảo anh đưa mình về nhà. An Dật Y ừm một cái rồi đẩy xe của cô đi đến chỗ ba mẹ để xin phép sau đó đưa cô về nhà. Trong xe không khí rất chỉ là yên lặng, không ai nói một câu nào. An Dật Y rất muốn hỏi về chuyện người làm em gái mình bị thương nhưng thấy sắc mặt cô không được tốt nên cũng im lặng. Chẳng lẽ con bé không vui khi đã hủy hôn sao?

Hai người nhanh chóng về đến nhà, quản gia và người hầu khi thấy Nhiên Di về thì rất ngạc nhiên, đặc biệt là cái chân bị băng bó của cô. Quản gia định đến hỏi thăm cô nhưng thấy An Dật Y ra hiệu im lặng thì thôi. Ông chỉ nở nụ cười chào đón cô về nhà.

“Em định ở nhà luôn à?” An Dật Y từ từ bế cô về phòng rồi tranh thủ hỏi.

“Ừm, em muốn ở nhà.”

“Vậy để anh đến bệnh viện làm thủ tục xuất viện cho em. Nằm nghỉ ở đây nhé, có gì thì cứ kêu quản gia. Không thì gọi cho anh.” An Dật Y đặt cô nằm xuống giường, sau đó anh dặn dò mấy người hầu đang đứng gần đó rồi đi ra phòng.

“Tiểu thư, để chúng tôi thay đồ cho cô.” Một người hầu nữ cúi đầu xuống, cung kính nói.

An Nhiên Di nằm trên giường không nói gì, ngẫm đồng ý. Đám người hầu nhìn nhau rồi bắt đầu thay đồ cho cô.

“Tiểu thư, chúc cô sinh nhật vui vẻ. Lớn lên sẽ thêm xinh đẹp và sống hạnh phúc. Quà của tiểu thư sẽ được chuyển đến vào chiều nay.”

“Ừm, ra ngoài hết đi. Tôi muốn ngủ.” Nhiên Di xoay người, hai mắt nhắm lại.

Đám người hầu đồng thanh vâng rồi lặng lẽ đi ra ngoài. An Nhiên Di cứ xoay qua xoay lại, giờ chỉ mới 1 giờ trưa, cô thì chưa có buồn ngủ. An Nhiên Di cố gắng ngồi dậy, lưng dựa vào đầu giường. Cô với tay lấy cái laptop đang đặt trên bàn kê bên giường. Mờ nguồn rồi lướt mạng một tí. Bỗng nhiên hàng loạt các bài báo xuất hiện trên màn hình máy tính. Mà chủ đề “hot” nhất là việc hủy hôn của cô và Bách Bạch Hàn. Một số bài báo còn nói, cô và Bách Bạch Hân hủy hôn vì hai người đang hẹn hò với người khác, rồi sự xuất hiện của cô con gái An gia. Chỉ mới mấy tiếng đồng hồ mà cô đã trở thành chủ đề đang “hot”. Mà cô lại đọc hết các bài báo đó, cả những lời bình luận.

Sau một lúc, vì đã mệt mỏi An Nhiên Di đóng laptop lại, từ từ trượt xuống giường, chụm mền ngủ ngon lành.

Mà ở phía bên kia thì lại không yên bình như vậy...

“Hàn, đây đã là chai thứ tư rồi đấy.” Mạch Minh Khiêm rất rất muốn cản người đang điên loạn kia, nhưng thấy tình trạng của bạn mình như thế, cậu cũng chẳng có gan nào mà xông lên can. Cậu tiếc nhìn những chai rượu kia, rượu mà cậu phải vất vả lắm mới đầu giá để lấy được...

Bách Bạch Hàn không quan tâm tới lời nói của Minh Khiêm, anh bước nhanh đến tủ kính, mở toang ra rồi lấy một chai rượu khác.

“A khoan khoan, đó là chai rượu rất quý giá đấy, ta phải trả hết 21 triệu đô la đấy. Khoan khoan...” Mạc Minh Khiêm chưa kịp nói xong thì chai rượu đã bị Bạch Hàn... đập mạnh xuống đất.

“Chời ơi, chai rượu đắt của tôi, chai rượu thứ năm của tôi!!!”

“Hừ.” Bạch Bạch Hàn hừ lạnh, sau đó tiếp tục ném thêm nhiều chai xuống dưới đất.

Mạc Minh Khiêm khóc không ra nước mắt. Thật sai lầm, sai lầm khi đã bảo hán đến nhà cậu để giải sầu, cậu có tội tình gì chứ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Hai món quà đặc biệt

Xế chiều, Nhiên Di bị đánh thức bởi một mùi hương sô cô la ngọt ngào. Cô khẽ chớp mắt, dùng hai tay cố gắng đẩy mình ngồi dậy. Trên cái bàn phía đối diện giường, những món quà đầy màu sắc khác nhau được xếp gọn gàng.

“Tiểu Di, em dậy rồi à?” An Dật Y mở cửa bước vào phòng rồi lấy ghế, ngồi xuống cạnh giường.

“Anh làm thủ tục xong chưa?”

“Xong hết rồi, anh cũng là rút hồ sơ học tập của em. Sau khi cán em hồi phục và anh sắp xếp xong việc công ty của ba, hai anh em chúng ta sẽ qua nước ngoài sống, anh cũng đã đăng ký một ngôi trường ở bên đó.”

“Tại sao anh lại tự tiện quyết định như thế, anh chưa hỏi ý kiến của em mà?” An Nhiên Di không vui, nhũn nhũn nói.

“Là ý của ba mẹ, bây giờ tin tức của em đang lan rộng, sẽ rất khó khăn khi em ra ngoài, với lại điều kiện bên đó cũng rất tốt. Em học xong trường cấp ba ở đó, khi lên đại học em có thể tự chọn ngành theo ý của em.”

“Nhưng em...” Cô còn phải đi tìm Hoàn Trắc nữa...

“Nhiên Di, anh thấy như vậy là tốt rồi.” An Dật Y xoa đầu an ủi em gái. Nhiên Di trầm mặc, nếu suy nghĩ một chút thì đúng là sẽ rất khó khăn cho cô.

“Được rồi, chúng ta mở quà sinh nhật thôi.” Dật Y xoắn tay áo lên, đi đến chỗ cái bàn rồi vác quà để lên giường Nhiên Di.

Hai anh em thay phiên nhau mở từng hộp quà, cho đến khi còn hai hộp cuối cùng. Một hộp to, một hộp cỡ trung bình. An Dật Y vì có cuộc gọi điện thoại nên đã đi ra ngoài phòng.

An Nhiên Di quyết định mở hộp trung bình trước. Hộp quà được trang trí khá đơn giản, hộp màu nâu, ở trên đầu hộp gắn một ruy băng màu nude. Mà điều đặc biệt là từ trong hộp phát ra một mùi sô cô la vô cùng thơm. Nhiên Di hồi hộp mở hộp ra, trong hộp có sáu cái cupcakes sô cô la nhỏ. Mỗi chiếc cupcake được trang trí khác nhau, còn được vẽ chữ cái ở trên đó. Sáu cái cupcakes gộp lại ra thành chữ “Hân Nhì”. Kế bên còn có một tấm thiệp chúc mừng sinh nhật. Cô mở tấm thiệp ra, những dòng chữ vừa đẹp vừa ngay ngắn hiện lên trên tấm thiệp.

“Gửi em

Chúc mừng sinh nhật em, anh xin lỗi vì đã không thể đến dự tiệc sinh nhật của em nhưng anh có nhờ người gửi em hộp bánh này. Anh làm bánh này trước ngày sinh nhật nên không kịp sửa lại tên thật của em ở trên bánh, dù sao cũng mong em thích nó.

Hoàn Trắc.”

Hai tay cô hơi run run, cô vội vàng lau nước mắt đang dần tràn ra mi. Cô ôm tấm thiệp vào lòng, nở nụ cười nhẹ trên môi.

Đến hộp quà cuối cùng, hộp quà này hơi to. Nhìn sơ qua, có thể thấy cách bọc quà không được đẹp và chuyên nghiệp lắm, có lẽ là tự bọc. Cô từ từ bóc ra, hai mắt vô cùng ngạc nhiên khi thấy món quà. Đó là một hũ thủy tinh, bên trong có rất nhiều các ngôi sao giấy tự xếp. Mà điều đặc biệt là năm cành hoa hồng trắng làm bằng giấy được cắm ở trên hũ, xung quanh còn được trang trí một số hoa nhỏ khác. Nhiên Di thích thú cầm hũ thủy tinh lên, xoay qua xoay lại để ngắm. Bỗng cô phát hiện một tờ giấy nhỏ được dán sau lưng hũ, nó ghi là hãy xem ở dưới đáy hũ. Nhiên Di ngược đầu xuống nhìn dưới đáy hũ, một cái bao nhỏ được dán ở dưới đáy. Cô lấy ra rồi mở ra xem bên trong là gì. Ở bên trong bao, một sợi dây chuyền được thiết kế vô cùng tỉ mỉ, viên kim cương màu tím hình giọt nước được bao vòng bởi các kim cương trắng nhỏ. Mà màu tím này lại giống màu của tóc cô.

Nhiên Di rất thích món quà này, nhưng tiếc là không có đề tên người tặng (khỏi nói cũng biết ai:))). Cô cầm sợi dây chuyền lên rồi cẩn thận đeo nó lên cổ, sau đó thích thú nhìn sợi dây chuyền. Nhưng điều mà Nhiên Di không để ý chính là đằng sau mặt dây chuyền đó, một cái chữ H nho nhỏ được đính đằng sau viên ki cương màu tím kia (à há:)))

Chương 34: Tiệm bánh

Nửa năm trôi qua thật nhanh, Bách Bạch Hàn đã không còn xuất hiện trong cuộc sống của An Nhiên Di nữa nhưng những tin đồn về cô và hắn ta vẫn còn lan truyền mạnh mẽ. Còn có tin tức bảo rằng hắn đang hẹn hò với một cô học sinh là con gái của thị trưởng thành phố X nhưng Bách Bạch Hàn vẫn chưa thừa nhận chuyện đó.

Chân của Nhiên Di đã tháo bột được ba tháng, ngày ngày cô đều kiên trì luyện tập trị liệu, bước đi còn hơi chập chững, ngã không biết bao nhiêu lần. Nửa năm qua, cô rất ít ra ngoài, lý do thứ nhất là chân còn đau và đi chưa vững, lý do thứ hai là ba mẹ không cho, đôi khi có ra ngoài hít thở không khí một chút nhưng một lát lại phải về nhà vì thế việc đi tìm Hoàn Trắc không thể thực hiện. Cố Tú Đình tuần nào cũng ghé chơi, tâm sự, mua này mua kia cho cô ăn, giúp cô tập trị liệu. Cô nàng cũng không phải là người tò mò nên cũng không hỏi chuyện của cô và Bách Bạch Hàn. Công việc của An Dật Y cũng đã hoàn thành, dự định tối nay hai anh em sẽ xuất phát ra nước ngoài.

Tú Đình biết chuyện, liền tức tốc chạy qua nhà cô. Vừa mở cửa phòng đã thấy An Nhiên Di đang ngồi trên giường, bỏ đồ vào vali.

“Cái con bạn đáng nguyên rủa này, sao không nói gì cho ta biết hết vậy? Định bỏ ta rồi đi trong im lặng à?”

“Định xếp đồ xong rồi gọi mi để báo, ai dè mi biết rồi à?”

“Huhu, mi đi rồi thì ai chơi với ta. Sao mi nỡ bỏ đứa bạn siêu cấp đáng yêu thế này chứ?” Tú Đình khóc bù lu bù loa, nhào đến ôm Nhiên Di, cái đầu cọ vào má của cô.

“Mi là quý thì có.” Nhiên Di đẩy đầu cô bạn ra, tiếp tục xếp đồ vào vali.

Cố Tú Đình chu môi, phồng má, bộ dáng uất ức vô cùng đáng yêu. Cô thở dài rồi xếp đồ hộ Nhiên Di. Hơn nửa tiếng sau, hai cái vali bụi chẳng xuất hiện.

“Tối nay bay rồi sao? Nếu mi nói sớm hơn ta đã qua chơi với mi nhiều hơn rồi. Chừng nào thì về?”

“Không biết, có lẽ là học xong hoặc kiếm việc xong rồi về. Mi lo gì, hai ta vẫn có thể chat webcam mà.”

“Không chịu đâu, mấy năm chứ ít gì.... Có khi lúc ngưởi về thì trên tay đã bế một đứa con và một người chồng đứng bệnh cạnh.”

Nhiên Di: “...”

“Thôi, hôm nay là ngày cuối hai chị em ta gặp nhau. Coi như hôm nay ta sẽ cao cả, đưa ngưởi đi ăn bánh ngọt. Anh họ ta mới khai trương một tiệm bánh ở thành phố này, có cho ta hai phiếu ăn miễn phí. Đi nào!” Không chừng chờ gì nữa, Cố Tú Đình nhảy xuống giường. Chạy thẳng xuống dưới nhà, bỏ quên ai đó đang cố gắng đi xuống cầu thang.

.....

Khi xe đã đến tiệm bánh, Tú Đình ân cần dìu Nhiên Di xuống xe rồi đỡ cô đi vào tiệm. Tiệm bánh được trang trí theo phong cách hoàng gia cổ điển, bàn ghế hình tròn, khăn trải bàn được thiết kế màu trắng, cánh cửa sổ to sát đất, còn có chùm đèn pha lê đặt ở giữa tiệm, trên bàn đặt một bình hoa nhỏ, thực đơn. Tú Đình chọn cái bàn cạnh cửa sổ sát đất, đỡ Nhiên Di ngồi xuống rồi bắt ghế ngồi đối diện.

“Tiểu thư Cố, thật vui khi thấy cô và vị tiểu thư này đến tiệm bánh của cậu chủ. Cậu chủ đang dạy các đầu bếp công thức mới, khi nào xong tôi sẽ gọi cậu ấy ra gặp cô.” Một người phục vụ nữ cung kính nói.

“Cảm ơn chị, cho tôi một bánh matcha, một bánh sô cô la và trà hoa cúc.”

“Tiểu thư thật khéo chọn, trà hoa cúc rất tốt cho sức khỏe, làm giảm mệt mỏi và phai đi những tâm tư lo lắng. Hai vị xin chờ một chút, tôi sẽ mang lên ngay.” Người phục vụ cúi đầu rồi đi khỏi.

Một lúc sau, một cái bánh matcha, một bánh sô cô la, một bình trà và hai chiếc tách xuất hiện trên bàn, người phục vụ cũng không quên nói câu chúc ngon miệng rồi đi. Chiếc đĩa, bình trà và tách đều được theo phong cách hoàng gia, nhưng họa tiết tuy đơn điệu nhưng không kém phần bắt mắt. Tú Đình rót trà ra tách rồi đẩy một tách qua cho người đối diện.

Nhiên Di khẽ nhắm một ngụm trà, thưởng thức vị thơm và mùi vị của trà. Mùi vị hơi ngọt nhưng rất vừa uống hương thơm lại dễ chịu, làm người đang thưởng thức chỉ suy nghĩ đến mùi thơm mà không suy nghĩ đến việc gì khác. Đến phần bánh, Nhiên Di xúc một miếng bánh nhỏ rồi bỏ vào miệng. Cô ngạc nhiên mở to hai mắt, cúi đầu nhìn chằm chằm cái bánh trên bàn. Mùi vị này...

“Em họ, hôm nay em đêna chơi sao?” Một giọng nói ầm ập vang ra, Nhiên Di sừng người, tiêos tục nhìn chăm chăm vào cái bánh, không dám ngẩng đầu lên.

“Phải phải, hôm nay em còn dắt bạn đến nữa. Thật vui khi hôm nay anh ở tiệm, em có nhiều chuyện muốn nói lắm đây. Di Di, đây là anh họ ta, tên là Dương Hoàn Trắc.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ra nước ngoài

Dương Hoàn Trắc? Anh họ Tú Đình? Chuyện gì đang xảy ra thế này. Nhiên Di cầu mong là trùng tên nhưng giọng nói này lại không thể sai. Cô ngẩng mặt lên, đối diện chính là khuôn mặt và nụ cười ầm ập quen thuộc đó.

“Anh... Trắc?” Giọng Nhiên Di hơi run run, hai mắt mở to ra, không tin vào mắt mình.

“Hân... Nhiên Di?” Hoàn Trắc cũng ngạc nhiên chẳng kém.

Hai người cứ nhìn nhau như thế, Tú Đình ngồi đối diện lại chẳng hiểu chuyện gì. Một lúc sau, Hoàn Trắc liền bùng tỉnh, miệng nở nụ cười thật rạng rỡ, đang tay rồi cúi xuống ôm Nhiên Di vào lòng. Có Tú Đình đang uống trà liền bị sặc, ho sặc sụa. Nhiên Di thì cứng người, không dám nhúc nhích.

“Khụ khụ, hai người có biết nhau từ trước hay lâu năm chưa gặp nhau thì cũng đừng có mạnh động như vậy chứ, hại em suýt chết vì sặc trà này.” Tú Đình vừa dùng khăn lau miệng vừa trêu chọc nói, chuyện này có vẻ thú vị nhĩ.

Vừa nghe em họ nói zong, Hoàn Trắc ngại ngừng buông Nhiên Di ra, hai má hơi ửng đỏ, xấu hổ vì hành động quá khích vừa rồi. Anh kéo ghế, ngồi xuống rồi bảo người phục vụ lấy cho mình một ly cafe đen.

“Được rồi, có chuyện gì thì hỏi nhau đi. Em làm quần chúng cho.” Tú Đình nở nụ cười nguy hiểm, nhấp ngụm trà rồi quan sát hai người kia.

“Anh nghe nói, em bị thương ở chân phải không?”

“Cậu ấy tháo bột rồi, còn đang tập trị liệu, bước đi còn hơi run.” Tú Đình trả lời họ. (giống đang phá đám, ủng hộ chị:)))

Nhiên Di: “...”

“Đi có bị ngã không, có đau không?”

“Một tuần ngã ít nhất hai lần. Khi bị ngã thì đương nhiên là phải đau rồi.” Tiếp tục trả lời họ.

Nhiên Di: “...”

Hoàn Trắc: “...”

“Dạo này, em có khỏe không?”

“Còn ngồi đây ăn bánh uống trà thì đương nhiên là khỏe.” Tiếp tục...

“Nhìn sắc mặt em kém quá, không ngủ đủ sao?”

“Tôi thức khuya chơi game nên thế.” Và tiếp tục...

“Sao nó biết mình thức khuya chơi game nhi...” An Nhiên Di hỏi thăm

Và cứ thế, Hoàn Trắc hỏi câu nào Tú Đình liền trả lời thay câu đó, Nhiên Di chỉ có thể ngồi đó mà nhìn hai người hỏi qua hỏi lại. (Phá đám đi, phá đám đi:))).

“Di Di, sao nãy giờ không nói câu nào hết vậy?” Tú Đình giờ mới nhớ ra nhân vật chính, liền ngẩng đầu hỏi bạn mình.

Chỉ thấy ánh mắt của Nhiên Di rất đáng sợ, trừng to nhìn cô. Tú Đình rung mình một cái, an phận yên lặng. Cô nhìn đồng hồ, thấp thoáng đã bốn giờ chiều. Bây giờ Nhiên Di phải bay rồi, nên đưa về để chuẩn bị nữa.

“Di Di, về thôi. Còn ba tiếng nữa là bay rồi.” Tú Đìnhhs cầm túi xách đứng dậy.

“A, nhanh như vậy sao...” An Nhiên Di buồn rầu nói, cô chỉ mới gặp lại Hoàn Trắc thôi mà...

“Em định đi đâu sao?” Hoàn Trắc ngơ ngẩn hỏi.

“Em... em qua nước ngoài cùng anh hai...” Cuối cùng cũng nói được một câu với anh ấy...

Hoàn Trắc yên lặng, hơi tiếc nuối nhưng vẫn nở nụ cười nhẹ.

“Em vẫn sẽ về phải không? Anh sẽ chờ em”

“Vâng...” Nhiên Di cảm động muốn chảy nước mắt, định cảm ơn về món quà sinh nhật thì đã bị Tú Đình đưa đi.

Hoàn Trắc nhìn bước đi run run kia mà lòng đau như cắt, anh nhắm mắt lại, thầm cầu nguyện những điều tốt sẽ đến với cô.

.....

Trên đường về, Tú Đình kể chuyện của Hoàn Trắc cho Nhiên Di nghe. Hóa ra anh tên thật là Dương Hoàn Trắc, mẹ anh và ba của Tú Đình là chị em. Hai năm trước anh lén trốn ra ngoài, đi theo học cách công thức làm bánh. Ba anh muốn anh quản lý công ty của mình nên ra sức phản đối, biết chuyện anh trốn ra ngoài liền bảo người bắt anh về. Cứ thế bị bắt bốn, năm lần. Hoàn Trắc quyết định dọn đồ ra khỏi nhà trong âm thầm. Sau khi đã có những công thức làm bánh, vì không muốn trở về nhà nên anh xin việc, làm quản gia ở một ngôi nhà. Mà có hỏi thế nào anh cũng không chịu nói là nhà nào, của ai. Không hiểu sao mấy tháng trước, anh đột nhiên về nhà. Cãi nhau một trận với ba mình xong, cuối cùng ba anh cũng đồng ý cho anh mở một tiệm bánh. Mà tiệm bánh của anh không chỉ có một mà còn được mở nhiều ở những nơi khác.

Nhiên Di hỏi Tú Đình rằng Hoàn Trắc có cô chị nào không thì cô bảo là có, tên là Nhã Huyền. Lúc Hoàn Trắc trốn ra ngoài, Nhã Huyền cũng giúp đỡ không ít về việc tiền bạc, thậm chí là giấu việc anh bỏ trốn. Nhiên Di thở phào, hóa ra anh ấy không nói dối cô, Nhã Huyền thật sự là chị của anh ấy.

Tối hôm đó, gia đình Nhiên Di và gia đình Tú Đình đi đến sân bay để tiễn hai anh em. An Cừ Tôn không ngừng dặn Nhiên Di cái này cái kia, rồi ôm chầm cô vào lòng. Tú Đình thì khóc lên khóc xuống, làm loạn cả sân bay. An Nhiên Di và An Dật Y cúi đầu chào mọi người rồi đi lên máy bay.

Ở bên kia...

Căn phòng của Bách Bạch Hàn phát ra âm khí vô cùng nặng, mấy tháng qua chẳng ai dám vào phòng của anh. Nhưng hôm nay, một chiến sĩ vô cùng dũng cảm đã đẩy mạnh cửa, hùng dũng bước vào. Đó chính là Mạc Minh Khiêm.

Mạc Minh Khiêm vừa bước vào phòng đã cảm thấy lạnh cả người, cậu cố gắng chịu đựng cái không khí quỷ dị này, bước thật nhanh đến người đang ngồi xoay lưng kia.

“Hàn, Nhiên Di ra nước ngoài rồi.” Mạc Minh Khiêm nuốt nước bọt, dùng hết hơi sức và sự dũng cảm mà hét lớn.

Bách Bạch Hàn nghe xong liền đứng dậy, lúc này anh nghe được chữ Nhiên Di nhưng lại không nghe được phần cuối.

“Cậu nói gì?”

“Tôi nói, Nhiên Di ra nước ngoài rồi.”

Nghe xong, Bạch Hàn vơ chiếc áo khoác của mình vừa mặc vừa đi nhanh ra khỏi cửa.

“Nhưng đã bay 20 phút trước rồi...” Mạc Minh Khiêm bổ sung câu tiếp theo, ngay lập tức bước chân của ai kia liền khựng lại.

“20 phút trước tôi gọi cho Tiểu Đình hỏi là đang làm gì, cô ấy bảo là đang ở sân bay tiễn Nhiên... Hàn, cậu đi đâu vậy?”

“Qua nhà cậu.”

“Qua nhà tôi làm gì?”

“Đập rọ.” Nói xong Bách Bạch Hàn đóng cửa cái rầm. Mạc Minh Khiêm khóc không ra nước mắt tập hai.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: Cuộc sống đại học bắt đầu

Qua nước ngoài một thời gian, An Nhiên Di thích ứng vô cùng nhanh, cũng may là tiếng anh của cô không qua tẻ, vẫn có thể hiểu nghĩa và giao tiếp. Chân cô cũng đã có thể đi vững và chạy. Ở trường bạn bè cũng rất thân thiện, giúp cô không ít, khí hậu và điều kiện rất tốt. An Dật Y vẫn tiếp tục với sở thích lâu năm của anh - thiết kế trang sức. Nhiên Di và Tú Đình vẫn giữ liên lạc, tối nào cũng thức đêm tâm sự với nhau. Tú Đình kể về việc Mạc Minh Khiêm đã tỏ tình với cô lần thứ tư và rồi cô đồng ý, hiện hai người đang hẹn hò với nhau. Lâu lâu Tú Đình cũng đề cập đến Bách Bạch Hàn nhưng chẳng dám nói nhiều. Mà Nhiên Di đôi khi cũng đọc tin tức trên mạng, một số bài báo nói rằng Bách thị đang tiến hành mở thêm một công ty mới và Bách Bạch Hàn sẽ giám đốc của công ty đó. Cuộc sống cứ thế mà trôi qua.

Chẳng mấy chốc mà hai năm năm trôi qua, Nhiên Di đã lên tới trình độ học đại học. Sau khi hỏi ý kiến của anh hai, cô quyết định đăng ký vào một trường đại học khá nổi tiếng của nước. Ngôi trường chia thành nhiều ngành khác nhau, sau khi kết thúc buổi khai giảng, sinh viên sẽ tự chọn ngành mà mình yêu thích để học. Tùy ngành mà thời gian học khác nhau, có ngành học ba năm, có ngành học bốn năm. Mà khi có bằng đại học của trường này, sinh viên cũng sẽ kiếm việc làm dễ dàng hơn.

Nhiên Di vẫn chưa biết sẽ chọn ngành nào nên cô vẫn còn hơi lo lắng vì không biết ngành nào phù hợp. Tú Đình ở bên kia đang học ngành quản lý để sau này quản lý công ty của ba, Mạc Minh Khiêm thì học ngành bác sĩ. Nói thật là khi nghe Minh Khiêm chọn ngành bác sĩ, Tú Đình và Nhiên Di suýt nữa cười té ghế. Cái tính nhoi nhoi của cậu ta mà làm bác sĩ thì thật ai mà dám khám đây?

Vì là ngày cuối gặp em gái nên An Dật Y đích thân hôm nay đưa An Nhiên Di đến trường, trước khi cô bước qua cánh cổng của trường, Dật Y không quên hôn lên trán em gái một cái, động viên và dặn dò. Như thế này này....

“Nếu thiếu thứ gì, cứ gọi cho anh.”

“Vâng:”

“Nếu gặp chuyện gì, cứ gọi cho anh.”

“Vâng.”

“Nếu buồn chuyện gì, cứ gọi cho anh.”

“Em biết rồi.”

“Phải ăn uống đầy đủ, ăn không ngon hoặc thèm ăn gì, cứ gọi cho anh.”

“Em không kén ăn.”

“Ai tán tỉnh, thả thính em, cứ gọi cho anh.”

“...”

Sau đó hai anh em chia tay nhau, Nhiên Di kéo vali, cùng đám sinh viên bước vào ngôi trường đại học.

.....

Nhiên Di nghe nói sinh viên mới sẽ có hai tuần nghỉ để tham quan và chọn ngành, còn các sinh viên lớn hơn chỉ được nghỉ một tuần, điều này sinh viên nào cũng muốn trước khi bắt đầu một năm học vất vả. Nhiên Di sau khi lấy được số phòng, cô đi đến ký túc xá nữ dành cho sinh viên năm nhất. Vì là trường có tiếng nên có thang máy, cũng đỡ vất vả khi xách hành lý. Hành lang của ký túc xá được lát gạch màu trắng, đối diện các phòng là cánh cửa sổ to, có thể nhìn ra sân vận động, bể bơi. Rất thích hợp để mấy bạn nữ ngắm trai đẹp (v).

Nhiên Di đi đến phòng số 007, hơi hồi hộp mở cửa ra. Khác với suy nghĩ của cô, căn phòng rất to, như là một căn nhà ở khu chung cư. Cô đặt vali xuống, đi tham quan một lượt căn phòng. Căn phòng được sơn màu hồng và trắng, đứng cái danh ký túc xá nữ. Có bốn phòng ngủ, mỗi phòng đều có phòng tắm riêng, vừa rộng và thoáng. Phòng bếp, phòng khách không chèn vào đâu được. Còn có phòng giải trí và thư phòng. Bên ngoài ban công để một chiếc bàn và bốn cái ghế, cây xanh được trồng mọi nơi, khiến không khí của phòng vô cùng trong lành. Không hổ danh là trường đại học có tiếng.

Nhiên Di còn đang ngắm xung quanh thì cửa phòng mở ra, một bóng dáng nhỏ nhắn bước vào. Nhiên Di quay mặt lại rồi bất ngờ người đang đứng ở phía cửa. Là một “lolita” nha, nhìn chắc cao cũng chỉ 1m55, mái tóc xoăn hạt dẻ cột thành hai chùm, khuôn mặt nhỏ nhắn, mang nét ngây thơ trong sáng, nhìn qua liền biết là con lai, da trắng hồng, vì mặc chiếc váy xòe màu đen nên càng tôn lên nước da kia. Nhìn qua thật giống học sinh cấp hai nha.

“Cậu là bạn cùng phòng?” Cô gái lên tiếng, giọng nói tuy hơi nhỏ nhưng lại rất nhẹ nhàng, làm Nhiên Di suýt nữa không kim được mà bay lên ôm.

“Tôi là người mới, rất vui được gặp cậu.” Nhiên Di nở nụ cười tươi, mắt không ngừng nhìn lên nhìn xuống cô nàng đáng yêu phía đối diện.

“Thế à? Chúng tôi được thông báo là sẽ có người mới đến ở chung phòng, ngồi chờ cậu hai ngày nay, cuối cùng cậu cũng xuất hiện.” Vẫn là giọng nói nhẹ nhàng đó.

“Hi, tôi đến có hơi trễ một tí.” Nhiên Di xấu hổ gãi đầu.

“Cậu là người Trung?”

“Phải.”

“Tôi cũng vậy. Tôi lai Trung với Mỹ.”

“Vậy sao? Thật vui quá.”

“Thật ra phòng này toàn là người Trung thôi, trường xếp phòng theo quốc tịch để sinh viên dễ kết bạn hơn. Quên chưa giới thiệu, tôi là Nora Garcia, tên Trung là Hứa Noãn Noãn. Gọi tôi là Nora hay Noãn Noãn gì cũng được.” Noãn Noãn đến gần chỗ cô, đưa bàn tay hơi nhỏ của cô ra. (Truyện của chị này sẽ xuất hiện ở phần hai.)

“Tôi là An Nhiên Di.” Nhiên Di vui vẻ bắt tay.

“Cậu không có tên tiếng Anh à?”

“À có, chỉ là tôi không quen với tên tiếng Anh cho lắm.”

“Cậu đang ở Mỹ, phải sử dụng tên tiếng Anh là chủ yếu chứ, mau khai ra đi.”

“Freya Clark.” Nhiên Di ngại ngùng nói.

“Tốt. Bây giờ thì chúng ta xếp đồ của cô vào phòng thôi.”

.....

Buổi chiều, Nhiên Di và Noãn Noãn ngồi ở ngoài ban công trò chuyện với nhau. Noãn Noãn bảo hai người còn lại đang đi tham quan trường sẵn đi đăng ký ngành. Một người tên Alice, tên Trung là Hữu Kiều, chọn ngành thiết kế thời trang, người còn lại là Lisa, tên Trung là Lý An, chọn ngành trợ lý. Hai người đều hiền như nhau và rất cởi mở nên khi nói chuyện cũng đừng ngại ngần gì. Noãn Noãn cứ nói mãi nói mãi, Nhiên Di chỉ chăm chú lắng nghe, lâu lâu lại nói hai ba câu.

“Cậu đã chọn được ngành nào chưa?” Noãn Noãn uống một ngụm trà rồi hỏi.

“Chưa, tôi chẳng biết nên chọn ngành nào hợp lý cả.” Nhiên Di chóng cảm chán nản.

“Theo tôi thì cậu nên chọn ngành nghệ thuật.”

“Cậu nghĩ tôi vẽ đẹp hả?”

“Không.”

“Hay tôi có triển vọng sáng tác nhạc?”

“Không.”

“Vậy sao cậu nghĩ tôi nên chọn ngành đó?”

“Bởi vì tôi đang chọn ngành đó.”

“...”

Cậu chọn đâu có nghĩa là tôi phải chọn theo đâu...

“Giọng nói cậu rất hay, dáng người cũng khá chuẩn. Thích hợp để trở thành một ngôi sao.”

“Ý cậu là... một ca sĩ.” Ahaha, cô đây đã từng hát cho Tú Đình nghe, kết quả là bị ăn một cái dép vào mặt đấy.

“Phải. Rất thích hợp để hát chung với tôi.” Noãn Noãn dịu dàng cười.

Tối hôm đó, hai người kia về phòng thấy người mới đang ngồi coi phim liền hí ha hí hửng bay đến làm quen. Rồi ngồi kể chuyện lùm la, kể trên trời dưới đất làm Nhiên Di tuy không hiểu gì nhưng vẫn ôm bụng cười. Cuộc sống đại học vừa mới bắt đầu đã thú vị rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cuộc sống đại học bắt đầu (2)

"Hàn, mi định qua bên đó thật à?" Mạc Minh Khiêm đang xem xét các hồ sơ của bệnh nhân, hướng mặt lên nhìn người đang ngồi bất chéo hai chân trên sa lông phía đối diện, biểu cảm có chút không tin.

"Ừ."

"Không thể tin là mi lại đồng ý cái điều kiện đó của ông chú mi đây. Ta không biết là mi muốn làm giáo viên nha."

"Thấy rất có lợi, ta qua đó thì 10% cổ phần công ty của chú liền chuyển qua cho ta, mà nghề giáo viên cũng không tệ. Lâu lâu cũng nên thử cảm giác mới mẻ." Bạch Hàn lắc nhẹ ly rượu đỏ cầm trên tay sau đó để lên miệng rồi nhắm một ngụm.

"Nghe đồn là một trường đại học nổi tiếng nhì? Bên đó chắc có nhiều gái xinh lắm." Minh Khiêm cười tủm tỉm.

Bạch Bạch Hàn chỉ im lặng rồi liếc cậu bạn. Chuyện là trường đại học của chú sắp bắt đầu năm học mới, mà số sinh viên đăng ký nghề quản trị kinh doanh lại khá đông, gấp thêm một vài giáo viên ngành đó lại về hưu. Thời gian tuyển giáo viên lại gấp trực trặc cho nên tuần trước, ông chú của anh mới gọi điện cho anh. Ngó ý muốn mời anh qua bên đó dạy một thời gian cho đến khi tìm được giáo viên mới. Mà Bạch Hàn lại không phải là người đơn giản, không phải mời là liền đồng ý. Sau một tiếng đấu tranh, cuối cùng anh cũng đồng ý qua bên đó dạy với điều kiện là chuyển 10% cổ phần của chú qua cho anh.

"À mà ta nghe Tiểu Đình nói, thanh mai của mi cũng đang sống ở bên đó. Có lẽ nào đồng ý một chuyện mà lời được hai chuyện không đây?"

"Mi biết như vậy là tốt."

"À há, ta biết ngay mà. Mi dễ dàng gì mà chấp nhận việc này chứ. Cơ mà sao mấy năm trước không đi tìm mà giờ này mới đi?"

"Ông già giao nhiều việc, không có thời gian."

"Chậc, cũng làm khó phết. Thôi thì cũng chúc mi qua bên đó mau chóng tìm được vợ ha."

Tối hôm đó, Bạch Bạch Hàn nhanh chóng thu xếp công việc còn lại rồi chuẩn bị lên máy bay để qua bên Mỹ. Mới đây mà hai năm trôi qua rồi, mọi thứ xung quanh đang dần trưởng thành và thay đổi, nhưng có một thứ mà nó vẫn luôn nguyên vẹn - đó là tình cảm của anh đối với cô. Phải, đó là thứ mà anh vẫn gìn giữ, nâng niu từng ngày. Suốt hai năm qua, hình bóng của cô vẫn chưa bao giờ nhạt trong tâm anh mà ngược lại nó càng ngày càng sâu đậm. Đôi lúc anh cũng không hiểu bản thân mình, tại sao lại thích cô đến như vậy, tại sao lại kiên nhẫn chờ hai năm như vậy, nhiều người đã khuyên anh nên buông tay nhưng anh lại không thể. Đó gọi là yêu thật sự sao?

.....

Ở bên kia, khi cả ký túc xá nữ đang chìm trong im lặng thì từ trong phòng 007, vài tiếng la hét vang lên, còn có tiếng đập đồ, chửi mắng này nọ. Ở bên trong phòng, chính là một mớ lộn xộn do bốn cô nàng gây ra và nguyên nhân lại chỉ vì một con... gián.

"Đập nó đi Kiều Kiều, mau đập nó đi a." Lý An vừa ôm Nhiên Di vừa đưa tay chỉ con gián đang chạy tùm lum trong phòng khách.

Mà Hữu Kiều trên tay cầm một chiếc dép, cố gắng dí theo đập chết con sinh vật kia. Thấy con gián chạy lại gần mình, Lý An không suy nghĩ gì, trực tiếc nhảy lên người Nhiên Di, hai chân quăn chặt đùi cô, hai tay cũng ôm chặt cổ cô. Noãn Noãn đứng bên cạnh, thấy hình ảnh này liền liền tưởng đến hình ảnh con gấu trúc đang ôm cây tre và Lý An rất giống con gấu trúc đó. Mà Nhiên Di vì bị bất ngờ nên không giữ được đà, liền bị ngã xuống ghế sofa, Lý An vẫn kiên trì ở trên người cô.

Một tiếng bẹp vang lên, cuối cùng con sinh vật kia cũng bị Hữu Kiều đập chết. Có thể là hơi ác nhưng việc phá giấc ngủ tối của cô là không thể nào tha thứ được. Tiễn sinh vật kia vào thùng rác xong, Lý An mới dám bỏ người Nhiên Di ra.

"Chỉ là một con gián mà phải náo loạn đến thế sao?" Noãn Noãn khoanh hai tay trước ngực, hơi tức giận hỏi. May là các phòng cách âm đều tốt, chứ không cả ký túc xá này cũng sẽ loạn vì tiếng hét của Lý An mất.

"Noãn tỷ à, tớ không phải là muốn loạn đâu. Tại ta sợ cái cín kia thôi mà." Lý An cười cười giải đầu.

"Mười chín tuổi rồi, to xác vậy rồi mà còn sợ gián thì tớ đây cũng 'cạn lời' với cậu." Hữu Kiều lắc đầu, bó tay cô bạn.

"Tớ có cảm giác như bị tù đề vậy..." Người đáng thương nhất trong đám - Nhiên Di rớt cuộc cũng lên tiếng. Nghe xong, Lý An phồng má tức giận rồi hét lớn.

"Chị đây chỉ có 45 kg thôi nhé, cưng nói bị tù đề là chê chị đây mập và nặng à? Hừ."

"Thôi thôi, giải tán đi ngủ hết đi. Mai bắt đầu học rồi mà còn thức khuya đập gián thế này." Nói xong Noãn Noãn xoay người lại, trở về phòng của mình.

Mọi người vì cũng đã mệt nên không ai nói một lời gì nữa, nhanh chóng trở lại phòng ngủ. Lấy sức để mai bắt đầu năm học mới.

.....

Sáng sớm hôm sau, Nhiên Di còn đang nằm ngủ thì đã bị Noãn Noãn đá một phát vào mông. Cô đánh đòn kêu lên rồi trừng mắt nhìn hung thủ. Noãn Noãn mặc chiếc đầm màu hồng phấn đơn giản, mái tóc xõa ra đằng sau lưng, để hai tay lên trước ngực trong rất oai nha.

"Đã 10 giờ trưa rồi, cậu còn định ngủ đến khi nào?" Noãn Noãn nhú mày hỏi.

"Khóa học bắt đầu lúc 11 giờ rưỡi mà. Còn sớm lắm a." Nhiên Di ngáp một cái dài rồi trả lời.

"Thế cậu không định ăn sáng? Nghe nói có món sườn xào chua ngọt mà cậu thích nhưng thiếu cậu như vậy thôi thì tôi đành đi một mình vậy." Noãn Noãn nói xong, định đi ra phòng thì người đang nằm trên giường hét lên rằng chờ 10 phút. Noãn Noãn mới hài lòng rồi đi.

Sau hai tuần suy nghĩ, Nhiên Di cuối cùng cũng chọn ngành nghệ thuật giống Noãn Noãn. Mặc dù là do hòa theo nhưng ca hát cũng là một phần sở thích của cô.

Nhà ăn của trường đại học rất lớn nhưng hôm nay lại thưa đi không ít, vì khóa học đã bắt đầu rồi. Nhiên Di và Noãn Noãn đang chọn thức ăn thì một nhóm sinh viên vừa đi vừa nói đi ngang qua. Vì họ nói rất lớn nên hai người đương nhiên là nghe rõ.

"Cậu gặp thầy giáo mới của ngành quản trị kinh doanh chưa. Max đẹp trai luôn nha."

"Gặp rồi gặp rồi, nghe nói thầy ấy là cháu của hiệu trưởng đấy."

"Thật là ngưỡng mộ quá đi, tớ đã từng gặp trai đẹp không ít nhưng thầy ấy là xuất sắc nhất a."

Bla bla và bla bla, Nhiên Di vừa chọn thức ăn vừa nghe đám sinh viên kia bàn tán. Có giáo viên mới ở ngành quản trị kinh doanh à? Giáo viên thực tập sao? Còn là cháu của hiệu trưởng nữa thì người này cũng chẳng phải dạng vừa rồi. Thấy Nhiên Di lại chìm trong suy nghĩ, Noãn Noãn lại thở dài. Cô bạn này cứ hờ hững là nghĩ với chả suy mà.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiệu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Cuộc sống đại học bắt đầu (3)

Sau khi dùng bữa sáng xong, Nhiên Di cùng Noãn Noãn đi đến phòng học ngành nhạc, bắt đầu tiết học đầu tiên. Ừm thì vì là sinh viên mới và cũng là tiết học đầu nên không căng gì nhiều. Chủ yếu là làm quen kết bạn rồi thử giọng từng người thôi.

Nhiên Di không có nhiều kinh nghiệm trong khi hát nhưng cũng có thể khen là khá tốt, ít ra cũng hát rõ chữ và điều khiển được âm cao, âm thấp, vì lần đầu hát trước mặt nhiều người nên giọng cũng còn hơi run, nói chung là cũng tạm chấp nhận đi. Noãn Noãn thì ngược lại, kinh nghiệm đầy mình, cô hát rất tốt và còn rất tự tin trước đám đông. Giọng hát chuẩn, to, rõ lại còn ngọt ngào, khỏi chê vào đâu.

Kết thúc tiết học đầu tiên, giảng viên giao bài tập cho mọi người xong liền đi ra. Mà bài tập này thì cũng quá sức với các sinh viên mới nha. Chính là mỗi người tự sáng tác ra một bài hát của riêng mình, tuần sau sẽ trình bày trước lớp. Giảng viên sẽ chọn ra ba bài xuất sắc nhất để biểu diễn cho lễ khai giảng. Nghĩa là chỉ có một tuần để làm.

(Chương trước t/g nhầm nha, chọn ngành xong mới khai giảng chứ không phải khai giảng trước =.=, bị ngu rồi à)

Noãn Noãn khá hài lòng với bài tập này, cô nàng nhốt mình trong phòng để sáng tác lời rồi chuyển qua phòng giải trí để làm phần nhạc. Chỉ trong ba ngày mà cô nàng đã làm xong, khiến người nào đó ngưỡng mộ muốn chết. Còn Nhiên Di thì vẫn chưa vào đâu cả, cô ngồi trước cây đàn piano cả một ngày trời mà không biết phải làm gì. Ngồi suy nghĩ hơn nửa ngày, bỗng một dòng hình ảnh chạy qua đầu cô.

"Di Di, mau lên đây ngồi. Anh đàn cho em nghe."

"Em cũng muốn đàn, em cũng muốn đàn."

"Được, anh dạy em đàn. Nhớ là nhìn cho kĩ rồi gắng nhớ nhé."

"Dạ."

Nhiên Di mở mắt ra, không biết từ khi nào mà tay cô đã đặt lên phím đàn rồi đàn lên một khúc nhạc. Cô nhắm mắt lại, hưởng thụ khúc nhạc mà mình đang nghe. Không hiểu sao cảm thấy nó thật quen thuộc, cũng không hiểu sao tay cô tự động đánh bài đàn này. Giai điệu rất nhẹ nhàng và hay, mặc dù chỉ là khúc nhỏ nhưng cũng đủ cho phần bài tập. Thế là Nhiên Di quyết định viết lời cho khúc nhạc vừa rồi, cố gắng làm cho bài hát đầu tiên của mình được thành công nhất có thể.

Trước khi lên trình bày, Nhiên Di tập lại bài hát không biết bao nhiêu lần. Cô thu hết can đảm, ngồi trước cây đàn piano rồi bắt đầu phần bài hát của mình. Cuối giờ học, giảng viên quyết định chọn bài của cô, Noãn Noãn và một bạn nam trong lớp cho lễ khai giảng. Trước khi đi còn không quên đe dọa là phải làm thật tốt mà thoảng chốc cũng tới ngày khai giảng.

.....

“Thầy Bách, xin thầy hãy nhận món quà này. Em nghe bạn cùng lớp nói ngày mai là sinh nhật của thầy, thật trùng hợp khi sinh nhật thầy trùng với ngày khai giảng. Em sợ mai không tìm được thầy nên...” Một bạn sinh viên nữ e ngại, đưa hộp quà màu đỏ có ruy băng màu hồng ra.

Bách Bạch Hân nhú mồm, nhìn chằm chằm cái hộp quà đó. Sau đó anh ngước lên, nhìn thẳng vào mắt của sinh viên nữ kia.

“Sinh nhật tôi có liên quan gì đến em mà em phải tặng quà?”

“Vì... vì thầy là thầy của em, cho nên em mới tặng cho thầy.” Cô sinh viên nữ kia ngạc nhiên trước câu nói của anh nhưng vẫn trả lời lại.

“Xin lỗi, tôi không muốn nhận quà của người khác giới.”

“Tại sao?”

“Vợ tôi ghen.” Bạch Hân thật thà trả lời.

“Gi cơ? Thầy chỉ mới hai mươi tuổi, làm gì có vợ? Thầy không cần nói đùa đâu, em biết thầy ngại khi nhận quà của người khác mà.” Cô sinh viên nữ cười ha hả.

“Vợ-chưa-cưới. Nếu em còn mặt dày tặng quà cho tôi nữa, đừng trách tôi tại sao lại đuổi em ra khỏi mọi tiết học.” Anh gằn từng chữ, nói xong anh liền xoay người bỏ đi, anh ghét nhất là mấy người mặt dày.

Ngay chiều hôm đó, tin tức về thầy Bách có vợ chưa cưới đồn ầm cả trường. Có người không tin, có người thì gan dạ, trực tiếp đi tìm anh để hỏi. Hậu quả là bị anh cho vào danh sách cấm, không bao giờ được vào tiết học của anh mà phải vào của giáo viên khác. Mà các sinh viên nữ ngành quản trị kinh doanh khi bị như vậy đều rất uất ức vì thầy Bách rất ít khi xuất hiện ở trường. Chỉ có thể lợi dụng trong giờ học để được ngắm mỹ nam, mà giờ cơ hội đó cũng bị người thầy kia hung hăng dập tắt, còn các sinh viên nữ ngành khác thì bị anh cho một cái liếc giết người, làm ám ảnh vô cùng.

Lý An nghe một bạn khác kể lại, cũng liền tức tốc chạy về phòng báo. Nhưng trừ Hữu Kiêu ra thì Nhiên Di và Noãn Noãn lại không có hứng thú với tin này. Bởi vì mặt của vị thầy này, hai người còn chưa từng gặp qua. Chỉ biết là thầy ấy chỉ mới hai mươi tuổi, là cháu của hiệu trưởng, họ Bách nhưng lại không nói tên ra, mà thầy ấy cũng rất ít ở trường trừ những ngày có tiết dạy. Nghe nói thầy rất đẹp trai nhưng có phần lạnh lùng, không thích nói nhiều. Ồ, hai người biết có nhiều đó thôi.

.....

Ngày khai giảng cuối cùng tới, Nhiên Di và Noãn Noãn đã dậy từ sớm để tập lại bài hát của mình. Trang phục cô cũng đã nhờ Dạt Y chuẩn bị. Ngay sáng hôm đó liền có người gửi trang phục đến, kèm với trang sức và giày. Trong khi thầy hiệu trưởng đang đọc bài trình bày thì hai người cũng đã thay đồ xong rồi ngồi chờ người đến trang điểm. Mọi thứ đã xong xuôi, bạn nam kia cũng đã tới. Nhiên Di ngồi trên ghế mà tâm trạng cứ căng thẳng, đây là lần đầu tiên cô hát trước mặt hơn một nghìn người, thật sự là rất lo lắng. Noãn Noãn thấy thế, liền vỗ vai an ủi, miệng không ngừng động viên cô.

“Và bây giờ, tôi xin được giới thiệu các sinh viên mới của ngành nghệ thuật. Hôm nay các em ấy sẽ biểu diễn cho chúng ta những bài hát hay nhất.” Hiệu trưởng vừa nói xong, một trận pháo tay lớn vang lên.

Phía sau sân khấu, ba người ngồi oằn tù xì để chọn thứ tự Kết quả, Noãn Noãn ra đầu tiên, bạn nam kia ra thứ hai và cuối cùng là Nhiên Di.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Hôm nay anh vui lắm

Noãn Noãn được thầy hiệu trưởng mời ra sân khấu, cô mặc một chiếc váy xòe màu hồng phấn, tuy đơn giản nhưng lại tôn lên nét ngây thơ của cô, vì chiều sao có hạn nên Noãn Noãn mang đôi giày cao gót màu trắng. Hai tóc được thắt bím ở hai bên, còn gắn vài bông hoa ở trên đó. Cô cầm chiếc micro, sau khi nhạc nổi lên, cô cất giọng hát. Phía bên dưới sân khấu, các sinh viên yên lặng, hai tay giơ lên rồi đung đưa qua lại. Sau khi kết thúc, một tràng vỗ tay nổi lên. Sau đó là tới bạn nam, một bản nhạc rock nổi lên, đám sinh viên hú hét rồi nhảy theo điệu nhạc, náo loạn cả một phía dưới.

Bách Bạch Hân ngồi ở bàn giáo viên đối diện sân khấu, sắc mặt anh có chút mệt mỏi vì hôm qua phải thức khuya xử lý công việc. Đáng nhẽ anh sẽ xin nghỉ, nhưng hôm nay lại là lễ khai giảng, không thể nghỉ được. Bạch Hân nhắm mắt lại nghỉ ngơi, mặc kệ những tiếng hú hét và âm nhạc ầm ầm trên sân khấu kia.

“Và cuối cùng là một em học sinh Trung Quốc, đáng yêu có, ngọt ngào có, xinh đẹp cũng có. Xin mời em Freya Clarks.” Thầy hiệu trưởng vừa nói xong, một hình ảnh màu tím bước ra sân khấu.

Nhiên Di mặc một chiếc váy ren màu tím được đính với những viên đá quý nhỏ, mái tóc cô xõa ra, ở trên đầu mang một chiếc cài hoa, đôi giày búp bê cũng màu tím nốt. Cô đi đến chiếc đàn piano màu đen kia, ngồi xuống rồi bắt đầu dùng những ngón tay linh hoạt lướt qua những phím đàn. Một giai điệu du dương, nhẹ nhàng vang lên. Tiếp theo đó, cô cất giọng hát ngọt ngào của mình lên, kết hợp hoàn hảo đến mức mà người nghe phải xao xuyến.

Các sinh viên nhả mắt lại, hưởng thụ giai điệu kia, mà người nào đó đang nhắm mắt nghỉ ngơi chợt giật mình tỉnh dậy. Anh biết giai điệu này, nó rất quen thuộc, nó giống như... bài đàn anh dạy cô lúc còn nhỏ. Bạch Bạch Hàn nhìn lên sân khấu, một hình ảnh màu tím đắm vào mắt anh. Bạch Hàn ngồi thẳng người, hai mắt híp lại, nhìn thật kĩ người ở trên sân khấu. Đó là cô! Cô đang đánh lại bài đàn hồi nhỏ anh dạy cho cô. Không biết từ lúc nào mà trên khuôn mặt của Bạch Hàn đã xuất hiện một nụ cười, một nụ cười vô cùng ấm áp.

Nhiên Di kết thúc phần biểu diễn của mình, cô cúi đầu chào rồi nhanh chóng biến mất ở sân khấu, sinh viên phía dưới vẫn còn vỗ tay, ồ có vài tiến hô tên của cô ở phía dưới.

“Ba đứa làm tốt lắm, thầy sẽ bảo giảng viên của ba đứa cộng điểm cho mỗi đứa.” Thầy hiệu trưởng tươi cười nói.

“Vâng, chúng em cảm ơn thầy.” Cả ba cùng đồng thanh nói. Thầy hiệu trưởng gật đầu rồi rời đi.

Nhiên Di ngồi cái phịch xuống ghế, tay để lên ngực trái của mình. Ôi, tim cô vẫn còn đập mạnh a, thật là căng thẳng muốn chết. Lúc này cô suýt nữa là quên lời hát của mình rồi, may mà bình tĩnh được một chút mới nhớ ra. Không là xấu hổ hồ hồ trước đám đông rồi.

“Cảm giác đứng trước đám đông như thế nào?” Noãn Noãn đưa cho cô chai nước lạnh rồi hỏi.

“Tim tớ sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi đây, sợ quá chừng.” Nhiên Di nhận chai nước, vừa mở nắp chai vù trà lời.

“Rồi cậu cũng sẽ quen thôi, chúng ta học ngành nghệ thuật mà, đứng trước đám đông biểu diễn là chuyện bình thường.” Bạn nam nói.

“Tớ rút được không?” Nhiên Di rung rung nước mắt.

“Cậu tiến đến đây rồi thì làm sao mà lui được? Phải mạnh mẽ lên chứ.” Noãn Noãn chống nạnh nói.

“...”

.....

Buổi khai giảng vô cùng sôi động, các sinh viên và giảng viên quấy hết mình, vui chơi một đêm trước khi chính thức bắt đầu một năm học đại học. Noãn Noãn vì mệt nên về phòng trước, Nhiên Di thì đi ăn, trò chuyện với một số đàn anh đàn chị. Một lát sau, một bạn nam đến báo cô rằng, có người muốn gặp cô ở vườn trường. Nhiên Di đành tạm biệt các anh chị rồi đi ra đằng sau vườn trường.

Khu vườn của trường rất rộng, lại trồng rất nhiều cây và hoa, còn có hồ nước và một cây cầu to. Hôm nay nó cũng được bộ phận trang trí của trường trang trí lại, trên cây và các bụi cây được gắn đèn led nhỏ, nhiều màu sắc. Thảm cỏ trải dài các lối đi, vừa lãng mạn mà vừa thơ mộng. Nhiên Di còn đang nhìn ngắm xung quanh thì bị một lực từ đằng sau kéo lại, rồi bị ôm vào lồng ngực ấm áp. Cô đang định la lên nhưng chưa kịp hét thì đã bị xoay người lại, đôi môi tức tốc bị chặn lại.

Nhiên Di mở to mắt ra, khuôn mặt phía trước sao mà quen thuộc thế nhỉ? Mà mùi hương này cũng rất quen nha. Mà người nào đó thấy cô không tập trung, liền hôn sâu hơn. Tay ôm người cô sát vào hơn. Mà Nhiên Di sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng cũng nhận ra người trước mặt mình, cô ra sức đẩy anh ra nhưng sức lực đã sớm bị anh hôn đến cạn kiệt. Một lúc sau, au khi đã thỏa mãn, Bạch Hàn mới buông tha cái môi sưng đỏ kia. Nhiên Di cả người sụi lợ, suýt nữa là đã gục xuống đất vì không còn sức, cũng may là được Bạch Hàn ôm lại.

“Tiểu Di, cũng đã hai năm rồi nhỉ? Em càng lớn lại càng xinh đẹp rồi.”

Nhiên Di không trả lời, vẫn đang cố hít thở không khí, cố gắng làm cho mình tỉnh táo trở lại.

“Tại sao... anh lại...ở đây...?” Cô vừa thở, vừa mê mẩn hỏi anh.

“Anh làm giảng viên ở đây.”

Hà..? Làm giảng viên? Anh ta hơn mình chỉ một tuổi, nghĩa là anh ta đã là sinh viên năm hai. Sinh viên năm hai mà đi dạy ở trường đại học? Vô lý, quá sức vô lý.

“Anh muốn anh vào đây dạy?”

“Chú.”

“Chú?”

“Ừ, là chú.”

“Chú anh làm gì?”

“Hiệu trưởng.”

“...” À cô hiểu rồi, khi có người thân là hiệu trưởng thì muốn làm gì mà chẳng được...

Hai người chợt im lặng, cả khu vườn đều im lặng. Nhiên Di len lén nhìn Bạch Hân, phát hiện anh đang nhìn chăm chăm vào mình, cô liền né ánh mắt đi, miệng khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt.

“Anh không nghĩ là em sẽ học ngành nghệ thuật.” Bạch Hân phá tan sự im lặng, anh dùng tay, thích thú xoa hai má của cô.

Đến tôi còn không nghĩ mình sẽ chọn ngành đó....

“Hôm nay là sinh nhật của anh.”

“Ừ.”

“Khi em đánh đàn bài đấy, anh đã rất bất ngờ. Anh cứ tưởng khi em bị mất trí nhớ, em sẽ không còn nhớ về thứ gì nữa.”

“Nó tự nhiên xuất hiện trong đầu tôi.”

“Đó là một dấu hiệu tốt, dấu hiệu cho thấy em đang dần nhớ ra anh.” Bạch Bạch Hân dịu dàng nói, đã lâu rồi anh chưa nghe lại được bài ấy.

Nhiên Di im lặng, cô càng ngày càng không thể kiểm soát tình cảm của mình. Nếu là cô của hai năm trước thì bây giờ cô đã chạy đi rồi, chứ không phải là ở đây mà bình tĩnh nói chuyện với anh ta.

“Tiểu Di.”

“Hử?”

“Hôm nay, anh vui lắm. Cảm ơn món quà sinh nhật của em.” Bạch Bạch Hân nói xong, liền tặng cho cô một nụ hôn nhẹ nhàng.

Mà Nhiên Di lại không có bất kì phản kháng nào, cô không hiểu, cô không hiểu bản thân mình nữa rồi. Tại sao khi ở với Trắc, cô chỉ có cảm giác yên bình, ấm áp từ nụ cười của anh nhưng khi ở với Bạch Hân, cô lại có cảm giác được che chở, được bảo vệ, được yêu thương, tuy có chút thô bạo nhưng cô thích cảm giác này hơn...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tình yêu hay chỉ là tình cảm anh em ?

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên mà cô chịu ngồi lắng nghe anh nói chuyện và cũng là lần đầu tiên mà anh kể nhiều chuyện đến thế. Từ chuyện của cô và anh lúc hai người còn nhỏ, chuyện của hai năm trước, chuyện của hai anh em Thần và Tuệ, cho đến chuyện anh vào đây làm, anh đều kể tất cho cô nghe, giống như là không muốn giấu cô bất cứ điều gì. Anh rất khác, khác hoàn toàn so với hai năm trước. Bỗng nhiên, điện thoại trong túi váy của cô vang lên, Nhiên Di nhìn màn hình điện thoại, là Noãn Noãn gọi a.

“Alo?”

“Cậu đang ở đâu? Tại sao vẫn chưa về? Đừng bảo là say đến nỗi không biết đường về rồi đấy.” Noãn Noãn gần giọng hỏi.

“Ách, tớ về liền đây. Noãn Noãn, xảy ra chuyện gì sao? Giọng cậu có vẻ... tức giận”

“Phải, tớ chính là đang tức giận. Cậu đã bảo là sẽ về sớm để bàn chuyện với tớ, thế mà bây giờ cậu vẫn chưa về. Còn hai con sâu rọu này lại ôm chân tớ ngủ ngon lành, tớ phải giữ tư thế này suốt gần một tiếng đồng hồ, hai chân vừa nhức vừa tê, tớ không thể tức giận sao?”

“Được rồi được rồi Noãn từ, cậu vất vả rồi, tớ về với cậu liền đây.” Nhiên Di nói xong liền tắt điện thoại, cô thở dài rồi đứng dậy.

“Em về sao?” Bạch Bạch Hân tiếc nuối hỏi

“Ừ, bạn tôi đang đợi.” Nói xong cô liền rời đi. Đi được hai ba bước, cô đột nhiên xoay đầu, nhìn ai đó đang còn ngồi trên ghế đá kia. “Anh cũng nên về đi, trời tối rồi đấy.” Sau đó lại đi tiếp.

Bách Bạch Hàn ngạc nhiên nhìn bóng lưng của cô, rồi mỉm cười. Cô đang quan tâm đến anh...

.....

Nhiễn Di vừa mới mở cửa phòng mà cô đã cảm nhận một mùi sát khí nồng nặc. Cô đi đến phong khách, hình ảnh trước mắt làm cô ngây người. Noãn Noãn đang ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt đầm đìa sát khí, mà ở dưới chân cô chính là Lý An và Hữu Kiều. Mỗi người ôm một cái chân của Noãn Noãn, mà nước bọt từ miệng của Hữu Kiều lại từ từ chảy xuống chân của ai kia.

“Cậu còn đứng đó? Mau kéo hai con sâu rọu này ra khỏi chân tớ mau!”

“... Hahaha.”

“Cười cái gì hả?!”

Nhiễn Di khó khăn lắm mới kéo Lý An và Hữu Kiều ra chân của Noãn Noãn, hai người này bám chặt như keo ấy. Sau khi thành công kéo ra, Nhiễn Di để hai người nằm la liệt trên sàn nhà. Noãn Noãn thì cảm khăn giấy, chùi sạch những “tác phẩm” mà Hữu Kiều làm ra.

“Cậu ngồi đi, tớ có chuyện cần báo đây.”

“Chuyện gì vậy?” Nhiễn Di ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Lúc này giảng viên báo cho tớ, nói hai chúng ta sẽ đại diện trường đi thi.”

“Thì? Thi cái chi mô?”

“Là một cuộc thi tài năng quốc gia. Thầy hiệu trưởng sau khi thấy chúng ta biểu diễn đã rất ấn tượng, vì vậy thầy ấy đề nghị chúng ta đại diện cho trường đi thi. Nhưng bạn nam kia đã từ chối rồi nên chỉ còn hai đứa mình thôi.”

“Tớ từ chối luôn được không?”

“Cậu không thể, giảng viên nói chỉ một người mới có thể rút lui, hai người còn lại bắt buộc phải tham gia.”

“...”

Tên con trai chết tiệt đó, cô chưa kịp nghe thông báo gì mà hắn đã tự tiện rút lui, vậy mà lúc sáng còn báo cô là không được bỏ cuộc, không được thể này thế kia. Vậy mà bản thân mình đã rút lui trước.

“Trường đã đăng ký cho chúng ta rồi, cậu muốn rút cũng chả được.”

“...” Lại thêm một tin sốc.

“Được rồi, chúng ta đã bàn công việc xong. Giờ đến việc của cậu, mau nói đi, cậu đang có tâm sự gì?”

“Ách, sao cậu biết?”

“Tớ có giác quan thứ sáu, với lại nhìn sắc mặt cậu cũng không được thoải mái, tớ liền đoán ra là có chuyện.”

“... Thế thì, tớ hỏi cậu nhé. Cậu đã tung yêu chưa?”

Noãn Noãn nghe câu hỏi của Nhiễn Di, cô không hề phản ứng gì mà chỉ hỏi ngược lại.

“Thế trả lời tớ câu này. Cậu có phân biệt được thế nào là tình yêu và thế nào là tình cảm anh em không?”

Nhiễn Di ngạc nhiên nhìn cô, trong tâm trí có chút hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Trừng phạt

Sau khi tâm sự với Noãn Noãn, Nhiễn Di trở về phòng của mình, cô ngồi trên giường mà không ngừng thờ dài. Rốt cuộc tình cảm của cô đối với Hoàn Trắc là gì? Nếu như thật sự như lời của Noãn Noãn nói thì nó chỉ là tình cảm của một người em gái dành cho một người anh trai thôi sao? Và còn cả Bạch Hàn.... Nhiễn Di vô đầu bứt tóc, thật muốn đập đầu vào tường để ngừng suy nghĩ việc này a. Thôi, đi tắm rồi ngủ một giấc, chuyện này... tạm gác

lại thôi.

.....

Sáng hôm sau, khi còn đang chìm trong mộng đẹp thì Nhiên Di bỗng dưng bị tiếng hét thất thanh làm cho tỉnh dậy. Cô vội vàng làm vệ sinh, thay đồ rồi mở cửa, chạy thật nhanh ra ngoài.

“Có chuyện gì thế? Sao lại có tiếng... la hét... vậy.”

Vâng, một cảnh tượng vô cùng đặc sắc đang xuất hiện trước mắt của Nhiên Di. Hữu Kiều đang quỳ gối trên sàn nhà, hai tay giơ ngang vai, cầm hai xô nước to dùng trên đầu còn có một cái chén đựng đầy bột năng. Nghĩa là nếu cô không giữ được thăng bằng, thì chén bột năng đó sẽ trực tiếp đổ đầy trên đầu cô. Còn Lý An thì bị trói vào một cái ghế, miệng không ngừng la hét khi thấy Noãn Noãn cầm con gián, quơ qua quơ lại trước mặt mình. Thấy Nhiên Di đến, hai người liền rung rung nước mắt, cầu cứu cô. Nhưng gan cô không đủ lớn để vào can, một khi Noãn Noãn mà tức giận thì rất đáng sợ a...

“Đây là hình phạt dành cho hai con sâu rọu các cậu, đã dẫn là dùng uống nhiều, kết quả là say như chết. Lại còn ôm chân tớ ngủ và làm cái thứ nước đó chảy lên chân tớ. Biết lỗi hết chưa? Hừ?”

“Biết rồi, biết lỗi rồi a. Noãn Noãn xinh đẹp, nét na à, làm ơn tha cho hai đứa tớ và quăng con gián đó đi đi mà.” Lý An không ngừng cầu xin.

“Lần này tạm tha cho hai cậu, nếu còn lần sau...” Noãn Noãn ngừng một lát, cô bỏ con gián xuống, ung dung ngồi xuống ghế sofa. Tự tay rót cho mình một ly trà, nhấp một ngụm xong rồi liếc hai người đang bị phạt kia. “... tớ - nhất - quyết - không - tha.”

“Chúng tớ biết rồi.”

“Hữu Kiều, cậu bỏ cái đó xuống được rồi đấy. Mau đến mở trói cho Lý An rồi đi ăn sáng đi. Hai người sắp muộn tiết rồi đấy.”

Nghe Noãn Noãn nói xong, Hữu Kiều từ từ bỏ hai cái xô nước xuống, sau đó cẩn thận lấy cái chén trên đầu mình xuống luôn. Cô nhanh chóng chạy đến mở trói cho Lý An rồi cùng Lý An chạy thật nhanh ra khỏi phòng. Mà Nhiên Di còn hơi ngây người, trừng phạt hơi ác nhỉ.

“Cậu suy nghĩ chuyện của mình chưa?” Noãn Noãn bỗng nhiên hỏi, làm Nhiên Di giật mình một cái rồi nhìn cô.

“Tớ cảm thấy nó thật rắc rối, thật đau đầu về việc này.”

“Đến đây uống trà đi, uống trà vào buổi sáng sẽ giúp cậu thoải mái hơn.” Noãn Noãn rót trà ra một chén khác, sau đó đặt nó đối diện với chén trà của cô. Nhiên Di hơi ngập ngừng nhưng vẫn quyết định ngồi xuống, thưởng thức trà.

“Ngon quá.”

“Trà tớ pha mà, đây là loại trà mà tớ phải mất gần một tháng để nghiên cứu và chọn độ đường hợp lý đấy.”

Nhiên Di hơi gật đầu sau đó tiếp tục thưởng thức vị trà thơm ngon, mùi thật dễ chịu, cô còn có thể ngửi được một chút lá trà xanh, vị trà không quá ngọt cũng không quá đắng, rất giống một vị trà hảo hạng nhưng đây lại là trà tự pha.

“Nghe nói tối nay trăng sẽ tròn, đẹp lắm. Sao cậu và hai người kia không cùng đi ngắm nhỉ? Các sinh viên khác cũng đang rủ nhau đi ngắm trăng tối nay.” Noãn Nôn vừa uống trà vừa nói.

“Thật sao? Tớ rất thích trăng tròn, nó rất đẹp. Nhưng tối nay cậu không đi ngắm chung sao?”

“Trăng tròn khiến tớ khó chịu.”

“Khó chịu? Vì sao?”

“Bởi vì... vì nó quá tròn và sáng, tớ không thích.” Noãn oãn hơi ngập ngừng nói.

Tròn? Quá sáng? Cái lý do kiểu gì thế này?

Hôm nay Nhiên Di và Noãn Noãn không có tiết, nên hai người quyết định cùng nhau lên mạng, tìm công thức làm bánh để làm mấy cái bánh cho buổi ngắm trăng tối nay và đương nhiên là không có sự tham gia của Noãn Noãn. Trong khi ngồi đợi bánh chín, hai người cùng nhau nói chuyện về quá khứ của mình. Nhiên Di kể hết tất cả về chuyện của mình và đương nhiên là cũng có chuyện của cô và Bạch Hàn. Noãn Noãn là một người rất biết lắng nghe, trong suốt thời gian Nhiên Di kể, cô vô cùng chăm chú, như là rất hứng thú với chuyện của bạn mình. Sau khi kể hết xong, đương nhiên là đến lượt Noãn Noãn kể.

Noãn Noãn từ trong ví của mình lấy ra một bức hình rồi đưa cho Nhiên Di xem.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Trăng tròn, noãn noãn kỳ lạ

Trong bức ảnh là một cô bé mập, khuôn mặt bầu bĩnh, mái tóc màu hạt dẻ ngắn ngang vai, trên khuôn mặt là một nụ cười toe toét. Nhiên Di ngẩng đầu, hơi có biểu hiện Noãn Noãn. Một lúc sau Noãn Noãn mới thở dài, nói.

“Đó là tớ của hai năm trước đây.”

“Hả?!” Nhiên Di hét lớn, không tai mình.

Sau khi nghe Noãn Noãn kể lại một hồi, Nhiên Di mới hiểu ra đôi chút. Hóa ra mấy năm trước, Noãn Noãn là một cô bé mập xấu xí, đi đâu cũng bị người khác chọc ghẹo, xa lánh. Bạn bè không có, bạn trai lại sớm chia tay thì thân hình của cô nhưng cô lại không quan tâm mà luôn cố gắng lạc quan, cố gắng chạm đến ước mơ của mình - được đứng trên sân khấu và hát. Tuy có vẻ ngoài xấu xí nhưng từ nhỏ Noãn Noãn hát rất hay, cô đã đăng ký không ít các cuộc thi tổ chức ở trường. Nhưng điều đáng buồn là tất cả đều bị từ chối, từ đó cô cũng hiểu ra rằng, dù cho có tài năng đến đâu nhưng không có sắc đẹp thì ai cũng không chấp nhận mình.

Từ đó cô bị trầm cảm nặng, nhốt mình trong phòng không chịu ăn uống, nhưng sau khi suy nghĩ lại và được động viên. Cô bắt đầu tìm mọi cách để giảm cân và cuối cùng là cô được thân hình như thế này. Điều đáng buồn là tuy chiều ngang cô đã giảm nhưng chiều cao lại không được tăng lên, vì thế suốt những năm qua, cô vẫn chỉ duy trì được chiều cao 1m55 này...

Nghe Noãn Noãn kể xong, trong lòng Nhiên Di liền xuất hiện một sự cảm thông lẫn đau lòng, không ngờ một cô gái đáng yêu như thế này lại trải qua một quá khứ như thế. Mặc dù cô không trải qua những chuyện đó nhưng việc bị mọi người xa lánh và bị trầm cảm là chuyện rất khó khăn để vượt qua. Mà con người chỉ toàn nhìn về bên ngoài chứ không bao giờ nhìn về bên trong tâm hồn của người đó, cái thứ còn quan trọng hơn cả cái đẹp.

Nhiên Di nhìn xuống bức ảnh sau đó ngẩng đầu nhìn Noãn Noãn, rồi lại nhìn xuống bức ảnh rồi nhìn Noãn Noãn, cứ lặp lại hành động gần năm lần cô mới thốt lên.

“Woa Noãn Noãn, răng nanh của cậu thật nhọn và dài nha. Giờ mới để ý đây.”

Nghe Nhiên Di nói xong, lần đầu tiên Noãn Noãn giật mình. Cô tiếp tục ngáp ngừng một lát rồi trả lời,

“Tớ... tớ trông đấy, cậu thấy đẹp không?”

“Trông răng nanh á? Lần đầu tiên tớ nghe được việc này a.”

“Đương nhiên là có rồi, xã hội bây giờ rất tiên tiến, cậu muốn trông răng gì chẳng được.”

“Thế à? Chà, tiên tiến đến thế cơ.” Nhiên Di vuốt cằm.

.....

Trời đã bắt đầu tối, trăng tròn cũng dần xuất hiện trên trời, Nhiên Di và Noãn Noãn đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, Lý An và Hữu Kiều cũng đã về. Ba người xách một cái giỏ to đựng đầy bánh, bắt đầu đi ngắm trăng tròn.

“Cậu không đi thật sao Noãn Noãn?” Lý An vừa mang giày vừa hỏi.

“Không, các cậu cứ đi đi. Tớ ở đây là được rồi.”

“Vậy ba đưa tớ đi đây, ngắm chán sẽ liền về với cậu.” Hữu Kiều xách giỏ bánh rồi mở cửa đi ra ngoài.

Cánh cửa vừa đóng lại, Noãn Noãn sắc mặt liền trở nên xanh xao, mồ hôi chảy xuống một lúc càng nhiều, đôi mắt từ màu đen trở thành màu đỏ máu, cô khó khăn trở về phòng mình. Khóa trái cửa rồi ngã xuống nền nhà, cố gắng vượt qua cơn đau và cầu mong cho nó qua thật mau.

Từ trong bóng tối, một bóng người chợt hiện ra, anh đứng trước thân thể đang không ngừng run rẩy kia, bế cô lên giường rồi đắp chăn lại cho cô. Anh ngẩng đầu nhìn trăng tròn ngoài cửa sổ, đôi mắt tà ác nhìn vàng trăng kia. Cái vàng trắng chết tiệt, dám làm Noãn Noãn của anh đau. Mà Noãn Noãn vì đau nên khẽ rên lên vài tiếng, bóng người kia chợt giật mình, dùng tay nhẹ nhàng xoa đầu cô, vừa an ủi vừa động viên cô vượt qua cơn đau.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Lo lắng

Nửa tiếng sau, Nhiên Di, Lý An và Hữu Kiều trở về, mà mặt ai nấy đều rất là không vui.

“Thật là, mới có bảy giờ thôi mà đã bu đông như kiến, chẳng còn chỗ nào để ngồi.” Hữu Kiều khó chịu, rót cho mình một ly nước rồi uống sạch rồi thò lổ dùng tay lau miệng.

“Trách làm sao được, cũng tại tội mình học về trễ thôi.” Lý An nói.

“Noãn Noãn đâu rồi, giờ này có phim cậu ấy thích, đáng nhẽ là đã ngồi đây coi phim rồi chứ? Chạy đi đâu rồi?” Nhiên Di nhìn xung quanh nhà rồi nhìn hai người kia hỏi.

Lý An thì nhún vai còn Hữu Kiều thì trả lời:

“Chắc là về phòng coi hay đi đâu đó rồi.”

“Qua phòng cậu ấy xem sao, rủ cậu ấy ra ăn bánh đi. Dù sao tội mình cũng chưa đụng miếng nào, rủ ra ăn chung cho vui.” Lý An mở giỏ ra, lần lượt lấy từng cái bánh rồi đặt lên bàn.

Nhiên Di gật đầu rồi đi qua phòng của Noãn Noãn. Cô đứng trước cánh cửa phòng màu trắng, dùng hay gõ hai cái.

“Noãn Noãn, cậu có trong đó không?”

Thấy không có tiếng trả lời, Nhiên Di áp tai mình vào cửa, cố gắng lắng nghe nhưng vẫn chẳng nghe được gì. Cô định mở cửa ra nhưng cửa lại bị khóa.

“Noãn Noãn, cậu ngủ rồi à? Sao lại khóa cửa vậy?” Cô lo lắng, lớn tiếng hỏi lại một lần nữa nhưng vẫn không có tiếng trả lời.

“Noãn Noãn, cậu có sao không? Mở cửa ra đi, nếu không tớ phá cửa đó.” Vẫn không có tiếng trả lời, Nhiên Di lo lắng. Không lẽ cậu ấy ra ngoài rồi? Không thể, cậu ấy không bao giờ khóa cửa phòng mình lại cả. Hay là có chuyện gì xảy ra? Cô nhanh chóng chạy ra phòng khách, bảo Lý An chạy đi lấy chìa khóa dự phòng.

Lý An và Hữu Kiều không hiểu chuyện gì nhưng vẫn chạy đi lấy chìa khóa dự phòng. Ba người đứng trước cửa phòng, trong lòng vừa lo lắng mà vừa gấp gáp. Lúc mở cửa phòng ra, cả căn phòng bị ánh trắng vừa tròn vừa sáng chiếu vào, làm căn phòng mờ ảo. Mà Noãn Noãn nghe được tiếng mở cửa, liền dùng chân che hết cả người.

“Noãn Noãn, cậu sao thế? Sao mờ hôi không vậy nè?” Hữu Kiều hét hoảng chạy đến bên giường của Noãn Noãn.

“Không... không sao, chỉ là... tớ... tớ...”

“Cậu làm sao? Lấy chân ra đi, chúng tớ đưa cậu đi bệnh viện.” Lý An dùng sức kéo chân trên người Noãn Noãn xuống nhưng cô nàng vẫn ghì chặt lại.

“Tớ... tớ đang có... không cần đi... bệnh viện.... Một lát... sẽ... sẽ ổn... thôi. Tớ... tớ muốn nghỉ... ngại, ba người... đi... đi ra đi... làm ơn... đi ra đi...”

Cả ba người im lặng, mặc dù Noãn Noãn đang chồm chân kín người nhưng họ vẫn thấy cô đang run rẩy cho trong kia.

“Đề tớ đi nấu nước đường đỏ cho cậu nhé, nó sẽ giúp cậu...” Nhiên Di còn chưa nói xong thì...

“ĐI RA ĐI!” Noãn Noãn trong chân hét lớn.

Cả ba ngạc nhiên, Nhiên Di còn đang định nói tiếp thì Hữu Kiều đặt tay lên vai cô rồi lắc đầu. Cô nhìn Hữu Kiều rồi nhìn Lý An, Lý An cũng ra hiệu là nên đi ra.

“Vậy chúng tớ đi, nếu cậu không khỏe chỗ nào thì cứ nói nhé.” Nói xong, ba người nối đuôi nhau ra khỏi phòng.

Noãn Noãn lúc này từ trong chân ló đầu ra, đôi môi nhỏ nhắn đã bị cô cắn nát đến sưng đỏ, chảy máu. Mờ hôi vẫn không ngưng chảy ra, cô mở đôi mắt màu đỏ máu kia, nhìn cửa phòng mình. Đôi môi khẽ mấp máy hai từ xin lỗi.

.....

Buổi sáng tiếp theo, Hữu Kiều vừa mới thức dậy, khuôn mặt còn say ke đi ra phòng khách thì phát hiện một cái bóng nhỏ nhắn đang ngồi pha trà.

“Noãn Noãn, cậu khỏe rồi chứ?”

“Hả, à tớ khỏe rồi.” Vì bất ngờ nên Noãn Noãn giật mình một cái, suýt nữa là đổ lá trà lệch ra khỏi bình.

Hữu Kiều ngồi xuống đối diện cô, hai tay chống cằm, quan sát cô pha trà. Mà Noãn Noãn lại hơi áy náy, một lúc sau cô mới dám mở miệng nói.

“Xin lỗi... hôm qua tớ hơi lớn tiếng...”

Hữu Kiều bất ngờ nhìn cô nhưng sau đó tươi cười nói lại:

“Có gì đâu. Lúc đang có tớ cũng giống cậu, tâm tình rất khó chịu, sáng nắng chiều mưa mà.”

Biết mọi người không giận chuyện hôm qua, Noãn Noãn hơi mỉm cười.

“Nhưng tớ nhớ tuần trước cậu mới hết mà, sao hôm qua bị lại rồi?”

“Tớ... tớ hay bị thất thường lắm. Lúc có lúc không à.”

“Ồ, ra là vậy. Cũng tội cậu phết, tối hôm qua dọa bọn này sợ muốn chết, coi bộ hôm qua cậu bị hành kinh dữ lắm nhỉ?”

“À ừm...” Thật ra là không phải bị hành kinh... mà lại tại trăng tròn...

Noãn Noãn thở phào nhẹ nhõm, cũng may là không bị phát hiện. Nếu hôm qua ba người họ thấy bộ dạng thật của cô, chắc bị dọa mà tránh mặt cô luôn mất...

Bỗng nhiên Noãn Noãn đang uống trà, không hiểu lý do gì mà chén trà từ trên tay cô rớt xuống đất. Noãn Noãn nhìn chén trà, không hiểu vì sao có một cảm giác bất an. Cô cố gắng định thần lại, tự nhiên cô giật mình, mờ to mắt. Sao có người gặp tai nạn?

Lời t/g: Nay sinh nhật nên đăng ba chương cho các độc giả đọc luôn á. Happy new year nha.*

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Học bơi (1)

“Thông báo đây, thông báo đây!!!” Lý An từ bên ngoài chạy vào phòng. Đóng sập cửa cái rầm rồi ngồi xuống dưới đất thở hổn hển.

Một người đang pha trà, một người đang ngồi xem tivi còn một người thì đang chơi game. Nghe tiếng sập cửa đều đồng loạt nhìn qua.

“Có chuyện gì mà gấp gấp thế?” Nhiên Di tắt tivi rồi quay người lại nhìn Lý An.

“Từ từ... để uống miếng... nước đã.” Lý An thở hổn hển, tay vớ cái chén trà ở trên bàn khách rồi uống hết.

“Trà đó tớ mới pha, còn nóng lắm” Noãn Noãn vừa nói xong, một tiếng phụt vang lên.

“...LUỖI TÔI!” Lý An nhàu dẹt lên.

“... hahahaha.”

Nhiên Di và Hữu Kiều ôm bụng cười, Noãn Noãn thở dài, mở tủ lạnh lấy mấy viên đá bi rồi nhét vào miệng Lý An.

“Ngậm đá sẽ giúp lưỡi bớt đau hơn.”

“Noãn Noãn thật tốt a, cảm ơn cậu.” Lý An rung rung nước mắt.

“Tớ chỉ là không muốn cậu có hận thù gì với bình trà mới pha của tớ.”

“Ahahaha” Hai người kia tiếp tục lăn ra cười tiếp.

“Mấy người... mấy người...”

.....

“Học bơi?”

“Phải phải, lúc này có vào giảng viên báo cho tớ, bảo là 3 giờ chiều nay, phòng của chúng ta và một số phòng khác sẽ có khóa học bơi ngoài trời.” Lý An vừa nhai mấy viên đá lạnh vừa nói, lâu lâu còn phát ra mấy tiếng rột rột.

“Biết bơi vẫn phải học sao?” Hữu Kiều hỏi.

“Phải phải, mà tớ còn nghe nói người dạy khóa hock bơi chiều này là... thầy Bách đó!”

“Thật hả? Vậy là tớ có thể ngắm body của thầy sao?” Hữu Kiều bật dậy, khuôn mặt tràn đầy sự mong chờ.

Mà người nào đó đang uống nước liền bị sặc, ho khụ khụ mấy cái liền. Noãn Noãn ngồi bên cạnh, tốt bụng vỗ nhẹ vào lưng cô. Sau đó quay mặt lại, giọng vô cùng nhẹ nhàng hỏi.

“Thầy Bách ngành quản trị kinh doanh phải không?”

“Đúng vậy, à mà không phải hai người chưa gặp thầy ấy lần nào phải không? Nhân tiện chiều nay đi học đi, chắc chắn sẽ đồ gục trước sự đẹp trai của thầy ấy.” Hữu Kiều hứng khởi nói.

“Cũng được, dù sao cũng muốn được thấy thần tượng của các cậu một lần. Nhiên Di, còn cậu?”

“Chắc là.. không đi đâu...” Cô hơi đỏ mặt trả lời.

“Cậu không thể không đi nha, sẽ điểm danh rất nghiêm ngặt, nếu vắng cậu sẽ phải dọn rác tất cả các phòng học đấy.” Lý An hù dọa.

“Nhưng... còn đồ bơi? Tớ đâu có mang...”

“Không sao, chị đây đã lo tất tần tật mọi thứ.” Lý An giờ cái túi to màu trắng lên. “Trong đây gồm có đồ bơi mà giảng viên đưa cho tớ, tớ còn đi mua cả kính bơi, mũ bơi, áo khoác cho bốn đứa luôn đó nha.”

“Chu đáo vậy ta, được bây giờ là hai giờ trưa, Đi đến nhà ăn và ăn thật no nào. Mua thêm đồ ăn vặt, nước ngọt, phải chuẩn bị tinh thần thật tốt để gặp nam thần a.” Hữu Kiều lôi kéo các chị em ra phòng, hùng dũng đi xuống căn tin.

.....

Hôm nay nhà ăn có vẻ đông người lớn, Hữu Kiều phải kiên nhẫn lắm mới không xông lên mà đánh chết hai đứa con gái bên cạnh mình. Chọn đồ ăn đã lâu rồi, thế mà còn đứng đó, tính số calo của thức ăn. Người thì vừa đói vừa mỏi chân, người thì rảnh đến nỗi đi tính số calo của thức ăn? Bảo nhường chỗ thì vênh cái mặt lên rồi liếc cô, sau đó đứng đo tính tiếp. Nếu không có Nhiên Di đứng bên cạnh ngăn lại, cô thật sự đã đánh cho hai người màu nhập viện.

Cuối cùng cùn lấy xong thức ăn, cả bốn người tìm một cái bàn trống, an phần ngồi xuống rồi bắt đầu ăn trưa. Mà ở trên bàn không chỉ có bốn phần cơm, mà bên cạnh còn có một cái bịch to đựng đầy đồ ăn và nước ngọt.

“Đúng là chỉ có sườn xào chua ngọt là tớ hài lòng nhất a.” Nhiên Di xoa xoa cái bụng, vô cùng thỏa mãn nói.

“Cả nguồn sống chỉ cần sườn xào chua ngọt.” Cả bọn đều đồng tình. Sau đó cả bốn người đều cười rộ cả lên.

.....

Bách Bạch Hàn lái xe đến trường, tâm trạng vô cùng vô cùng không vui. Từ một giảng viên quản trị kinh doanh lại phải đi dạy bơi cho sinh viên nữ? Ông chú ngày càng quá đáng rồi đây. Đang còn tức giận, bỗng nhiên có người gọi tới, Bạch Hàn đeo tai nghe sau đó ấn nút trả lời.

“Alo?”

“Hàn, ta vừa mới coi clip hôm qua mi gửi nha. Nhiên Di càng lớn càng xinh, hát cũng rất hay a. Mà cũng không ngờ người lại tìm được người nhanh như vậy.” Mạc Minh Kiêm ở bên đầu dây kia vô cùng vui vẻ nói.

“May mắn thôi.” Nghe đến tên cô, tự nhiên trong lòng anh cũng dễ chịu được phần nào.

“À mà ta với Tiểu Đình chuẩn bị bay qua đó, Tiểu Đình muốn đi thăm ông nội sẵn tiện thăm Nhiên Di rồi đi du lịch một chuyến luôn. Nhớ ra đón đấy.”

“Ừ, báo giờ và ngày cụ thể.”

“Biết rồi, còn đang bàn đây.”

“Tình hình như thế nào rồi?”

“Không khả quan lắm, ta vẫn đang điều động người đi tìm Linh Linh.”

“Còn Triều La Duệ?”

“Đã gạch tay tự sát, hôm qua mới phát hiện xong.”

“Ừ.”

“Hàn người ở bên đó nhớ cẩn thận một chút, ta đang ghi rằng cô ta sẽ qua bên đó làm khó mi đấy.

“Biết rồi, cúp máy đây.” Bạch Hàn gỡ tay nghe ra, phóng xe thật nhanh đi đến trường.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Học bơi (2)

"Nhanh lên nào Nhiên Di, chỉ là đồ bơi thôi mà cậu cần gì phải ngại chứ?" Hữu Kiều chu môi nói, tay vẫn tiếp tục đập cửa phòng thay đồ. Mà Lý An và Noãn Noãn chỉ đứng một bên quan sát, hai người truyền tay nhau bịch bánh snack khoai tây chiên, vừa ăn vừa xem.

"Tớ không muốn ra, ngại lắm a." Trong phòng thay đồ vang ra một tiếng trả lời.

"Cậu không ra, tớ phá cửa đây." "

"Cậu phá được cửa thì tớ ra."

Hữu Kiều bẻ tay răng rắc, cô hít thở thật sâu rồi nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

"Tớ quên nói cho Nhiên Di biết." Lý An thì thầm bên tai của Noãn Noãn.

"Chuyện gì?" Noãn Noãn hỏi.

"Là chuyện Hữu Kiều có đi học võ ấy mà." Lý An vừa nói xong thì rầm.

Cánh cửa phòng thay đồ bị một lực chân đá mạnh, vội bật tung ra. Nhiên Di ngơ ngẩn nhìn chân của Hữu Kiều còn đang giao trên cao, cô khó khăn nuốt nước bọt.

"Giờ chịu ra chưa hả?" Hữu Kiều tươi cười nói nhưng giọng nói có phần nguy hiểm a. Nhiên Di đành phải đi theo cô nàng ra bể bơi.

Trường có hai bể bơi, một cái ở ngoài sân, xây chung với sân đá bóng, sân bóng rổ, sân bóng chày, vv,..., một cái thì ở trong nhà kính nhưng do bể bơi trong nhà kính đang được dùng cho các sinh viên nam nên đành phải dùng ở ngoài sân. Bể bơi dài 20m, độ sâu tối đa là 3m, luôn trong tình trạng sạch sẽ, không bị bám rêu hoặc bị dơ. Nước cũng sạch và trong, ánh nắng buổi chiều chiếu nhẹ lên tạo ra mặt nước thật hư ảo, tuy chỉ có mùi nước tẩy là hơi khó chịu.

Cả bốn người cùng nhau đi đến bể bơi, Lý An và Hữu Kiều đứng sát lại với nhau để che đi bịch đồ ăn vặt to ở phía sau rồi đi tìm chỗ để giấu. Nhiên Di vừa đi vừa kéo áo khoác xuống để che phần đùi trắng bị lộ, chỉ có Noãn Noãn là vẫn thản nhiên vừa đi vừa ăn, mắt liếc nhìn xung quanh.

Một lúc sau các sinh viên nữ đã tập hợp đầy đủ, thầy thể dục điểm danh, dặn dò vài câu rồi bắt đầu khởi động tay chân, sau đó là chạy hai vòng quanh bể bơi. Nhưng mà đa số chỉ là chạy một vòng đi bộ một vòng và bốn cô nàng kia cũng là một trong số đó. Tiếp theo thầy thể dục cho các sinh viên nữ xuống nước để tập thích ứng, Nhiên Di rất rất không muốn cởi áo khoác ra nhưng có ai xuống bể bơi mặc áo khoác chứ, vì thế cô đành cay đắng cởi áo khoác ra rồi bỏ qua một bên. Lần đầu tiên trong đời, cô quyến luyến với một chiếc áo khoác như thế.

Còn Noãn Noãn thì chỉ cao có 1m55 nên khi vừa xuống nước, nước cũng đã tràn qua đầu cô, thậm chí chân của cô còn không thể chạm được đáy bể. Cũng may là Noãn Noãn từng học bơi nên cô đạp chân nhẹ ở phía dưới để giúp mình nổi trên mặt nước dễ hơn.

"Noãn Noãn, cậu không sao chứ?" Thấy có chút khốn ỉn, Lý An nhìn Noãn Noãn hỏi.

"Không sao." Noãn Noãn nhẹ nhàng trả lời, sau đó nở nụ cười tươi lộ ra hai chiếc răng nanh nhọn.

"Cậu nên uống sữa nhiều hơn thay cho uống trà, cậu nhìn cậu xem, uống trà nhiều đến nỗi chiều cao chỉ có 1m 50 đấy." Lý An trêu chọc.

"Uống trà giúp cho tâm tình sáng khoái và làm chúng ta luôn trong tình trạng thoải mái. Tớ chẳng cần cao, chỉ cần thoải mái là được."

"Được được, theo ý cậu. Không biết idol của tớ đâu rồi, sao còn chưa thấy tới a?"

"Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền tới kìa." Nhiên Di nói thầm trong lòng.

Các sinh viên nữ thấy một bóng dáng từ xa đang đi tới, sau khi xác định chính xác liền hú hét ầm lên. Mà Lý An và Hữu Kiều cũng không phải dạng vừa gì.

"My idol, my idol!!!" Lý An hét lên. Còn Hữu Kiều thì hét chung với đám sinh viên nữ kia. Chỉ riêng có Noãn Noãn và Nhiên Di là yên lặng, một người thì nhìn chăm chăm, người thì cúi cái đầu thấp xuống, nong ai đó không thấy mình. Nhưng ông trời nào có chịu thương cô, cô đã sớm bị người đó phát hiện rồi.

Bách Bạch Hàn lúc đầu đi rất chậm nhưng sau khi thấy bóng lưng ai đó, anh liền lập tức bước nhanh hơn, khoe miệng cũng nhếch lên, tạo thành nụ cười nhẹ, có lẽ dạy bơi cho sinh viên nữ cũng không tệ nhỉ. Đám sinh viên nữ liền nhanh chóng phát hiện nụ cười đó, lại một lần nữa hét ầm lên.

.....

"Tôi là thầy Bạch, là người sẽ dạy khóa học bơi cho các em. Khi làm việc với tôi thì hợp tác, nếu như ai thích đùa giỡn, thích cãi lời, thích làm màu trước mặt tôi thì vui lòng rút càng xa càng tốt, tôi không chào đón những người như vậy. Nếu thấy tôi khó, không hài lòng thì cũng rút xa ra, mục đích sống của tôi không phải là làm hài lòng các em. Bây giờ ai phản đối, không đồng ý hoặc không muốn học, có thể đi chuyển về phòng, tôi không ép các em phải học." Bạch Hàn vừa nói vừa quét mắt nhìn xung quanh, ánh mắt vô tình lạnh lùng khiến ai nấy đều phải đổ mồ hôi lạnh. Duy chỉ khi nhìn thấy Nhiên Di, ánh mắt anh liền trở nên dịu dàng và ấm áp.

Nhiên Di sau khi nghe Bạch Hàn nói xong, cô định đứng dậy rồi đi nhưng lại bị Noãn Noãn nắm lấy cổ tay rồi kéo xuống. Noãn Noãn dùng ánh mắt đe dọa nhìn cô như muốn nói lên rằng: "Cậu dám bỏ tớ đi không?". Cô chỉ có thể ầm ức mà ở lại.

"Tốt, nếu không ai muốn rời đi thì chúng ta sẽ bắt đầu khóa học. Những ai đã biết bơi có thể không cần học, chỉ cần bơi hai vòng, tư thế hoặc kiểu gì thì tùy. Bơi xong có thể ngồi chờ đến khi nào hết giờ. Còn những ai không biết thì tôi sẽ dạy. Bây giờ chia hai nhóm, nhóm đã biết bơi thì mau chóng xuống bể bơi, nhóm không biết bơi ngồi tại chỗ. Đừng hòng giả bộ là không biết bơi, nếu để tôi biết thì đừng nói sao tôi ác. Được rồi bắt đầu đi."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Học bơi (3)

Các sinh viên nữ nháo nhào lên, một số mặc dù đã biết bơi nhưng vẫn rất muốn được idol mình dạy bơi, cơ mà sau khi nghe lời đe dọa của idol, bọn họ đành phải thoát khỏi danh sách những người không biết bơi, trong đó có Lý An và Hữu Kiều. Noãn Noãn cũng đã sớm được học bơi nên cô cũng ra khỏi danh sách, thế là trong cả bốn người, chỉ có một mình Nhiên Di là không biết bơi. Trong lúc kiểm tra trình độ bơi, Bạch Hàn vẫn không ngừng liếc mắt nhìn bóng dáng màu tím kia, thật may là cô không biết bơi, anh từ lâu đã rất muốn dạy cô bơi a, bây giờ có cơ hội rồi.

Sau khi kiểm tra hết xong, chỉ còn có ba người là không biết bơi và đương nhiên trong đó có Nhiên Di. Mà thay vì dạy một lúc ba người. Anh dạy hai người kia trước, đặc biệt trong suốt buổi dạy, anh chỉ đứng trên bờ, không hề chạm tay vào hai người đó, chỉ dùng miệng để dạy họ đập nước, cách thở, cách quạt tay và dạy cũng chỉ là sơ qua. Sau bốn mươi lăm phút đồng hồ, anh bảo hai người kia lên bờ rồi ra hiệu cho ai đó xuống nước.

Nhiên Di đã rất ngại khi phải mặc đồ bơi như thế này, bây giờ lại càng ngại thêm vì ánh nhìn chăm chăm của Bạch Hàn. Cô từ từ xuống nước, vì nước lạnh mà Nhiên Di khẽ run người lên một cái. Mà Bạch Hàn thấy cổ run lên vì lạnh liền đau lòng muốn chết, anh cởi áo khoác trên người ra, lộ làn da trắng cùng cơ bắp, đặc biệt là bụng sáu múi kia. Tuy là có sáu múi, cơ mà hiện ra không rõ ràng nên khó nhìn thấy nhưng cũng đủ cho đám sinh viên ngồi đằng sau và ở gần đó lại một lần nữa hú hét, cũng không quên lấy điện thoại ra chụp hình.

Nhiên Di thấy Bạch Hàn cởi áo khoác, theo phản xạ dùng hai tay che mắt mình lại, sau đó cô nghe thấy tiếng người đang xuống nước, lúc mở mắt ra đã thấy anh đứng bên cạnh mình, Nhiên Di bị giật mình, chân bị trượt xuống nên cả người cũng trượt xuống nhưng may mắn là được Bạch Hàn ôm lại rồi kéo lên.

"Em thật bất cẩn, suýt nữa là bị uống nước rồi đấy." Bạch Hàn dịu dàng nói.

"Là anh làm tôi giật mình. Rồi... rồi anh định ôm tôi đến như vậy bao giờ?"

"Bao giờ chán thì thôi."

"Nhưng... nhưng mọi người đang nhìn..."

"Mặc kệ họ, em không cần quan tâm đến họ, quan tâm anh thôi là được."

"Tôi mới không thèm quan tâm anh, anh là tên xấu xa, tên biến.. Á, sao anh véo tay tôi?" Bị véo đau, Nhiên Di hơi nhú lông mày lại.

"Vì em mắng anh."

"Tôi mắng như vậy là đúng mà. Anh còn đứng đó làm gì? Mau dạy tôi bơi đi, anh còn ôm tôi nữa thì mai trường có sị can đan đấy."

"Anh chính là muốn có sị can đan, vậy em nghĩ là sị can đan gì?"

"Thầy giáo đâm dê sinh viên trong hồ bơi." Nhiên Di mạnh dạn trả lời.

"Chứ không phải là sinh viên âu yếm với thầy giáo à? Anh thấy như vậy hay hơn nha."

"Hay cái đầu anh, mau dạy tôi nhanh đi."

Bị hốt thúc, Bạch Hàn cười cười nhìn cô rồi bắt đầu dạy cô bơi. Đương nhiên kiểu dạy khác hoàn toàn so với hai người kia, lần này anh tự tay chỉnh tư thế bơi cho cô, giúp cô duỗi thẳng chân và tay,... Các sinh viên nữ khác ở bên dưới không ngừng ganh tỵ, Lý An và Hữu Kiều có chút nghi ngờ, Noãn Noãn chỉ mỉm cười nhẹ nhìn hai người trong bể bơi, cô đã được nghe Nhiên Di kể chuyện về mình, cũng thật không ngờ nam chính trong câu chuyện đó lại là thầy Bách. Vậy nghĩa là suốt những năm qua, người cũng chịu không ít đau khổ đi, bây giờ cũng chỉ mong cô bạn ngọc của cô nhận ra tình cảm của chính mình thôi.

Mà Nhiên Di cũng rất thích thú khi học nha, đôi khi cô chăm chú lắng nghe lời dạy của Bạch Hàn hoặc là cười vui vẻ khi biết cách quạt tay, đạp nước. Mỗi lần làm được, cô đều được thưởng một cái xoa đầu từ tay của anh. Trong phút chốc mà cô chỉ cảm giác như đây là thế giới riêng của hai người vậy, mọi người xung quanh dường như không tồn tại.

"Freya Clarks, Nora Garcia, hai em mau ra đây cho tôi!!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chảy máu mũi

"Freya Clarks, Nora Garcia, hai em mau ra đây cho tôi." Một giọng nam hét lớn.

Nhiên Di và Noãn Noãn nghe có người gọi tên mình liền ngẩng đầu lên tìm kiếm, thoáng thấy người nào đó đang khoanh tay trước ngực, đứng ở gần bể bơi, khuôn mặt đầy sát khí, hai người liền nhận ra đó chính giảng viên Natthip. Giảng viên Natthip là người Thái, là quản lý kiêm phụ trách và giúp đỡ hai người trong cuộc thi tài năng quốc gia sắp tới. Ăn trọng đầu tiên về thầy chính là người lúc nào cũng mặc đồ style rất lạ, tay cầm túi xách và dáng đi cùng cách nói chuyện rất chỉ là men lì.

Noãn Noãn nhanh chóng đứng lên rồi đi ra, Nhiên Di lúc này đang trong vòng tay của Bạch Hàn, cô cũng nhanh chóng đi ra khỏi bể bơi. Mất đi cảm giác ấm áp ở trong lồng ngực, Bạch Hàn nhủ mảy, khó chịu vô cùng, ánh mắt lạnh lùng trừng lên, nhìn chăm chăm Natthip.

"Thầy, thầy tìm tụi em?" Noãn Noãn chạy lại hỏi.

"Đương nhiên là đang tìm hai em, giờ này là mấy giờ rồi mà còn ở đây. Không phải đã dặn là hôm nay quay video nộp thi sao?"

"Không phải ngày mai sao? Hôm nay mới là ngày 22 thôi mà?" Nhiên Di ngạc nhiên. Kì lạ, sao có người gửi mail cjo cô, báo là 23 mới hạn chót mà.

"Tối nay đã là hạn chót rồi, hai đứa này, hôm nay hai em bị sao thế?"

"Vậy nghĩa tối nay hạn chót?" Cả hai người cùng đồng thanh hỏi.

"Chứ sao nữa? Thầy cứ tưởng hai đứa chiều nay tự quay rồi nên yên tâm đi spa, ai ngờ hội đồng thi gửi mail thông báo là vẫn chưa nộp video. Thế là thế nào, không phải hai đứa quên rồi chứ?"

"..."

"Thôi được rồi, bây giờ chỉ mới là bốn giờ chiều thôi, chúng ta quay nhanh một chút thì chắc sẽ kịp. Hai đứa mau vào trong thay đồ, make up. Chúng ta sẽ quay ở ngoài đây luôn."

"Há? Nhưng ở đây nhiều người lắm thầy, hay vào phòng tập đi thầy, nha nha." Nhiên Di chấp hai tay lại, năn nỉ.

"Không thể, thầy đã cho người chuẩn bị ngoài này hết rồi, nhóm nhảy cũng đã chuẩn bị sắp xong, với lại quay ở ngoài trời có khi sẽ làm tăng thêm sự năng động của các em."

"Nhưng..."

"Không bàn cãi nữa, vào trong mau." Thầy Natthip gằn giọng lên. Noãn Noãn và Nhiên Di cuống cuống chạy vào trong.

Natthip nhìn hai người chạy đi liền thở dài một cái, mới đi làm spa có nửa tiếng đã phải chạy đến đây. Xong lần này, anh chắc chắn phải phạt hai đứa này. May là đề thi chỉ quay vũ đạo thôi, nếu quay MV thì toi chắc rồi. Anh nhìn xung quanh, máy quay đã được chuẩn bị, laptop cùng loa cũng đã xong, CD bài hát cũng đã được mang tới, nói chung là xong hết đi.

Mấy tuần trước, chủ đề thi là sáng tác ra một bài hát, Nhiên Di và Noãn Noãn đã phải "thức ngày ngủ đêm", nặn óc ra từng lời, từng giai điệu để làm ra một bài hát nộp thi. Hên là được hội đồng thi yêu thích nên chấm qua, bước tiếp đến chủ đề mới - làm video nhảy về bài hát đã sáng tác. Thế là Noãn Noãn suy nghĩ động tác, còn Nhiên Di và Natthip đi tìm một nhóm nhảy có tiếng trong trường và được đồng ý rất nhanh. Sau khi đã hoàn tất động tác, cả bọn đã phải luyện tập rất nhiều. Có những lúc quên, sai động tác hoặc là nhảy không đều. Rắc rối nhất là lịch học của mỗi người khác nhau nên những lúc tập đều vắng đến hai, ba người. Chỉ có thứ bảy là đầy đủ, chủ nhật thì phải để nhóm kia nghỉ ngơi. Vất vả vô cùng.

"Này." Nghe có một giọng kêu, Natthip liền quay đầu lại thì thấy thầy giáo Bách đã đứng trước mặt mình, hai mắt liền sáng lên.

"A thầy giáo Bách, thật xin lỗi khi đã cướp hai học sinh của thầy đường đột như vậy." Natthip ồ ồ nói. Thấy thầy Bách mặc mắt mê mê như vậy, anh liền chảy nước miếng.

"Không sao."

"Thật ngại quá, có gì tôi sẽ đền bù thầy bằng một bữa cơm nhé."

"Không cần."

"Thầy không cần ngại đâu, chủ là một bữa..."

"Thầy, hai người họ chuẩn bị xong rồi." Một người đứng gần đó nói lớn, chỉ tay về phía xa xa kia.

Bạch Hàn nhìn theo chỉ tay của người đó, ở phía xa xa, Noãn Noãn và Nhiên Di đã xuất hiện, phía sau lưng còn có nhóm nhảy. Mà điều đặc biệt nhất chính là... trang phục là đồ cổ động xanh biển vạch vàng nha, lại còn là váy ngắn, áo ngắn, không có tay áo, lộ thịt không ít a. Bạch Hàn thấy ai đó mặc đồ cổ động, bỗng chốc tìm liền "liền hoàn đập", một thứ gì đó ướt ướt từ mũi chảy ra. (Nước mũi chẳng v).

"Ôi trời thầy Bách, thầy chảy máu mũi này." Natthip thốt lên, Bạch Hàn giật mình một cái, đưa tay chạm lên mũi rồi nhìn tay mình, ở trên có một mảng đỏ a, đúng là chảy máu mũi thật rồi.

Natthip lấy khăn giấy trong túi xách mình ra, vừa cẩn thận mà vừa ngại ngùng chạm nhẹ lên mũi Bạch Hàn nhưng khăn giấy trên tay cảm liền nhanh chóng bị giật lấy. Bạch Hàn chùi qua một lượt, sau đó vo nó lại rồi nhét vào mũi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Anh có thể hôn em không ?

"Thầy, tụi em xong rồi." Nhiên Di, Noãn noãn và nhóm nhảy đồng thanh nói. Vì âm lượng có hơi lớn một tí nên Natthip giật mình một cái rồi trừng mắt nhìn cả đám.

"Làm hết hồn hà, không thấy thầy đang bận lau mũi cho thầy Bách à. Chờ một tí đi, xùy xùy." Natthip nói xong, lấy một cái khăn giấy khác từ trong túi xách ra rồi ngại ngùng chấm nhẹ lên mũi Bạch Hàn.

"..."

"Thầy Bách à, thầy thấy trang phục của đám nhỏ như thế nào?" Natthip nhìn Bạch Hàn, chớp mắt liên tục hỏi.

"À thì... ừm, đẹp nhưng mà có điều... hơi... hơi lộ thịt một chút. Nói chung là cũng được à không... cũng đẹp..." Ai đó xấu hổ không nói nên lời...

"Haha, bọn nó sẽ rất vui khi nghe thầy khen như vậy." Natthip vui vẻ nói.

"Nhìn bọn này có giống vui không...?" Cả đám hỏi trong lòng.

"Mấy đứa, còn không mau cảm ơn thầy Bách." Natthip nghiêng răng, ánh mắt đầy đe dọa nói.

"CẢM ƠN THẦY BÁCH À." Cùng nhau đồng thanh, cùng nhau cúi đầu. Mê trai bỏ học sinh, thù này quyết ghim đến cùng.

Và cuộc trò chuyện cứ thế kéo dài, cơ mà chỉ có Natthip nói, còn lại chỉ đứng đó nghe. Nhiên Di thờ dài, cứ như thế này thì biết chừng nào mới quay đây. Cô liếc mắt nhìn Bạch Hàn, thấy trên lỗ mũi bên phải của anh có một cục khăn giấy to chẳng, cô liền bịch miệng cười khúc khích. Mà Bạch Hàn dường như phát hiện được nên xấu hổ dùng tay che mũi lại.

"Mọi người nghe này, bây giờ chúng ta sẽ tập lại một lần nữa, nếu thấy OK rồi thì sẽ bắt đầu quay. Được chứ?" Noãn Noãn nói lớn.

"Được."

Mọi người bước ra chỗ đã được chuẩn bị, Noãn Noãn và Nhiên Di đứng đầu, còn nhóm nhảy đứng phía sau lưng. Nhiên Di nhìn những con mắt đang không ngừng nhìn mình kia mà khó khăn nuốt nước bọt suốt, hai chân hơi run run. Cô phải cố gắng, phải fighting.

"Bắt đầu." Noãn Noãn ra hiệu, âm nhạc bắt đầu vang lên.

Lần tập này có vẻ suôn sẻ, không ai quên động tác cả, cơ mà có một vấn đề nhỏ đã xảy ra. Bên mũi còn lại của thầy Bách cũng đã "đổ máu" và bây giờ thì cả hai lỗ mũi đã có hai cục khăn giấy to.

Bách Bạch Hân quá là xấu hổ đi, lúc Nhiên Di nhảy thì váy đương nhiên sẽ đung đưa theo điệu nhảy, nhưng... nhưng mà váy lần này lại là váy ngắn a. Cho nên vài phần đùi và mông của cô đã bị anh vô tình, chỉ là vô tình thấy. Mà Bạch Hân cũng không ngại lấy điện thoại ra chụp vào tấm nha. Đám sinh viên gần đó cũng thừa thời cơ chụp ảnh thầy Bách chảy máu mũi.

"Bây giờ sẽ bắt đầu quay thật."

"Camera?"

"Đã xong."

"Camera máy bay?"

"OK."

"Còn các nhân vật chính? Đã sẵn sàng chưa?"

"RỒI."

"1, 2, 3, QUAY."

Buổi quay cuối cùng cũng xong, mọi người khi xem lại video đều hài lòng a.

"Mọi người làm tốt lắm. Cậu cũng vậy nữa." Noãn Noãn vui vẻ ôm Nhiên Di vào lòng.

"Vây là được rồi, phần còn lại cứ để thầy Natthip và bọn này lo. Mấy đứa vất vả rồi, sau lần này chị sẽ 'thay trời thành đạo' xử lý thầy Natthip thay cho mấy đứa, không thể chấp nhận vụ mê trai bỏ học sinh này được." Chị quay phim vừa nói xong, cả đám cùng nhìn qua chỗ Natthip và Bách Bạch Hân đang đứng. Vâng, Natthip vẫn knfn nói chuyện rất xung, chẳng quan tâm đến đám bên này.

Trời đã bắt đầu tối, các sinh viên lần lượt trở về ký túc xá, Lý An và Hữu Kiều cùng túi đồ ăn chẳng thấy bóng dáng đâu. Nhiên Di, Noãn Noãn cùng đoàn nhảy cũng đã thay đồ xong và chuẩn bị quay về. Chỉ có một người vẫn muốn ở lại mà say sưa ngắm trai...

"Freya." Một tiếng kêu vang lên. Nhiên Di quay lưng lại thì thấy anh nhóm trưởng của nhóm nhảy đang vẫy tay gọi cô.

"Đàn anh, có chuyện gì ạ?"

"Không có gì nhiều, chỉ là anh muốn nói với em vài chuyện." Anh nhóm trưởng xấu hổ gãi đầu.

"Chuyện gì ạ?"

"Thật ra... anh thích em. Freya, chúng mình quen nhau nhé." Có lẽ do xấu hổ và ngại nên khi thổ lộ có hơi lớn tiếng một chút.

Mọi người gần đó ai cũng nghe được, họ bắt đầu ồ lên trêu chọc hai người.

Nhiên Di nhìn đàn anh trước mắt mình, trề mặt tràn đầy sự ngạc nhiên. Anh nhóm trưởng này nhìn qua thì cũng coi là tuấn tú một chút nhưng đây không phải gu yêu thích của cô, mà đối với cô, anh cũng chỉ là đàn anh và bạn học tác thôi. Bỗng nhiên Nhiên Di cảm thấy thật lạnh sống lưng, cô quay mặt lại thì thấy Bạch Hân đang nhìn chăm chăm mình, khuôn mặt sát khí.

"Xin lỗi anh nhưng..."

"Em không cần nói nữa. Anh biết thế nào em cũng sẽ từ chối nhưng anh... không muốn giữ trong lòng."

"Em..."

"Không sao đâu, chúng ta vẫn có thể là bạn chứ?"

"Được chứ ạ."

"Nếu vậy.... anh có thể... hôn em không? Ý anh là, bên nước của anh, hôn là một phép chào hỏi." Lợi dụng a, quá lợi dụng.

"..."

Lời t.g: Xin lỗi mọi người vì chương này hơi bị nhiều lời thoại ahhihi:)))))). Để xem chương sau có hôn không nhé:3

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Hôn nhầm

"Xin lỗi anh nhưng... em nghĩ không nên đâu. Sẽ bị hiểu lầm mất..." An Nhiên Di từ chối, đồng thời liếc mắt sang Noãn Noãn, cầu xin sự giúp đỡ. Nhưng Noãn Noãn lại không một chút quan tâm, thậm chí là chỉ đứng xem cô sẽ làm gì.

"Chỉ là hôn má thôi, được không Freya?" Anh nhóm trưởng vẫn lấy, tiếp tục cầu xin.

"Không được đâu, em có..." Nhiên Di còn kịp nói xong, một nụ hôn ngay má lập tức giáng xuống mặt.

"Ồ..." Tiếng ồ xung quanh vang lên.

Cô ngây người nhìn đàn anh trước mặt, hai tay theo phản xạ mà nắm chặt lại, rất rất muốn bay lên tát chết thủ phạm. Mà lúc này, một bàn tay đầy mạnh anh nhóm trưởng sang bên cạnh cô, Bạch Hàn liếc anh nhóm trưởng rồi quay sang liếc cô, nger muốn nói rằng: "Sao em dễ dãi thế?"

Bách Bạch Hàn đứng từ xa thấy hành động vừa rồi, máu lập tức sôi lên, nhanh chân đi đến chỗ của cô để ngăn tên con trai kia. Ai ngờ chưa kịp đi tới, hắn ta đã dám hôn vợ anh. Mà vợ anh cũng chỉ đứng đó chờ? Mong được hôn à? Nếu như thế, anh đây hôn luôn, đánh dấu chủ quyền cho tên chết tiệt kia thấy. Bạch Hàn đứng trước mặt Nhiên Di, ánh mắt nhìn vào đôi môi của cô, sau đó từ từ cúi mặt đến gần cô.

"Ngày này, anh định làm gì đó?" Nhiên Di một phe hốt hoảng.

"Dạy cho tên kia biết thế nào mới gọi là hôn." Bạch Hàn nói xong, nhắm mắt lại, tiếp tục cúi mặt lại gần.

Môi anh cuối cùng cũng chạm vào môi ai kia, anh nở nụ cười đắc ý cùng chiến thắng nhưng nụ cười nhanh chóng bị tắt đi. Từ lúc nào mà môi cô lại lạnh và khô như vậy? Những lúc trước khi anh hôn cô, môi cô vừa mềm lại vừa ngọt?

Tại sao cô lại cao thế này?

Và tại sao cô lại có mùi của X-Man?

Bạch Hàn mở mắt ra sau đó trợn hai con mắt mình lên, trước mặt anh không phải Nhiên Di nha... mà là cái tên... lúc này... hôn vợ anh...

Bạch Hàn không thể tin được, anh lao đảo lui xuống vài bước. Sau đó Nhiên Di từ đằng sau lưng anh nhóm trưởng đi ra, ánh mắt tràn đầy vô tội nhìn anh.

"Ahaha xin lỗi thầy Bách, lúc này hoảng quá nên em lỡ tay kéo đàn anh vào. Em không có ý đâu."

Mọi người xung quanh khúc khích cười, trên tay ai nấy đều có điện thoại, nghĩa là hình ảnh lúc này đã được bà con nơi đây chụp lại. Bạch Hàn sốc toàn tập, anh dùng tay chà mạnh môi mình, ho vài cái rồi lịch sự nói.

"Xin lỗi, lúc này tôi hôn nhầm."

Mọi người thấy dáng vẻ của anh, không nhận được nữa mà cười ha hả, đến cả Noãn Noãn cũng phải che miệng cười trộm. Chỉ riêng Natthip đã ngắt từ đời nào, ai mà chịu nổi được khi thấy trai trai hôn nhau, trong khi đón lại là người mình đang "cưa".

.....

Buổi quay video kết thúc trong tiếng cười và sự... nhục nhã. Chỉ trong một đêm mà bức ảnh kia đã được lan truyền lên diễn đàn của trường. Đương nhiên, ai là fan của Bạch Hàn đều đã hoàn toàn sập đổ khi biết idol mình thích... trai. Mà Hữu Kiều và Lý An cũng thế, hai người ôm nhau ngồi khóc cả tối khi nhìn thấy bức ảnh.

Nhiên Di vui vẻ trước thành quả mình làm ra, cô vừa bóc khoai tây chiên vừa xem bình luận của mọi người, lâu lâu lại cười phá lên như một con điên. Duy chỉ có Noãn Noãn vẫn bình tâm uống trà và xem video dự thi của các trường khác trên trang chủ. Lúc này nhớ ra việc gì đó, cô ngừng mặt hỏi Nhiên Di.

"Nhiên Di, cậu nói là có người gửi thông báo cho cậu, bảo rằng ngày mai mới hạn chót nộp video dự thi phải không?"

"Ừm, lúc đó mình đang buồn ngủ chỉ đọc sơ nội dung thôi. Nhưng vẫn nhớ rõ là ngày mai."

"Vậy là bên kia thông báo nhầm sao?"

"Không thể nào, đây là cuộc thi lớn đấy, không thể nhầm một chỗ nhỏ như vật. Mà nếu như có nhầm thì cũng phải gửi mail khác báo lại cho tớ chứ?"

"Hm... mình thấy thật kỳ lạ. Lần trước tụi mình bị mất CD, lần này lại bị thông báo nhầm. Mà hai việc này đều xảy ra lúc gần hạn chót không thôi."

"Hay là có kẻ cố ý hại tụi mình?" Vâng, hai chị lại bắt đầu nhập vai Conan.

"Rất có thể nhưng tụi mình nào có thù oán với ai?" Noãn Noãn vuốt cằm suy nghĩ.

"Có khi có thù mà không biết đấy..."

"Lần này phải chú ý hơn một chút, ngày hôm nay mém nữa là tiêu rồi, tụi mình cần phải quan sát thật kỹ hành động của mọi người trong đoàn, để xem có ai đang nghi hay không."

"Triển luôn!"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Âm thầm theo sau

Sáng hôm sau, tin đồn về mối tình của Bách Bạch Hàn và nhóm trưởng nhóm nhảy nổi tiếng của trường được đăng lên diễn đàn của trường, tin đồn ngày càng được lan truyền rộng rãi. Các sinh viên cũng không ngừng thêm mắm muối, chẳng lâu sau đã tự sáng tác ra một câu chuyện lãng mạn. Hủ nữ đương nhiên vô cùng vui sướng vì điều này nhưng một số khác lại không... vì hình tượng của thầy Bách trong mộng của các nàng đã hoàn toàn bị sập đổ.

Nghe nói sáng này, thầy Bách đã không đến trường. Lại nghe nói sáng nay, nhóm trưởng của nhóm nhảy đã đi khắp sân để tìm thầy Bách. Mặc dù không biết anh ta có mục đích gì nhưng hành động này lại làm không ít người hiểu nhầm. Có người nghĩ là anh sẽ mắng chửi thầy Bách, hoặc là nhào vào đánh luôn, còn có vài người với đầu óc phong phú thì nghĩ anh ấy sẽ đi tỏ tình với thầy Bách...

.....

"Hàn, ta nghe trong trường nói về tin đồn của cháu..."

"..."

"Hàn à, ta biết cháu lớn rồi và có quyết định của riêng mình. Cho dù cháu có thuộc dạng... "thích con trai" đi chăng nữa thì... cháu cũng nên kiểm chế lại. Tại sao có thể hôn học sinh của mình như vậy..."

"..."

"Không phải ta cấm cản gì cháu nhưng nếu ba cháu biết cháu không phải là "trai thẳng" thì anh ấy sẽ sốc đến cỡ nào đây."

"..."

"Vội lại việc cháu nghỉ dạy tùy tiện như vậy thì thật không hay cho lắm..."

"Cháu sẽ đến trường ngay." Bách Bạch Hàn cúp máy rồi xoa xoa huyết thái dương. Trên mặt của anh đã xuất hiện một phần đen đen khó coi, vâng, đó chính là quang thâm. Cả đêm qua anh đã mất ngủ vì chuyện hôn nhầm này! Anh biết cả trường đang rộn ràng lên vì tin đồn của anh, anh vẫn chưa bình tĩnh về việc này nhưng... anh cần phải đi giải quyết người đã làm ra chuyện này - Di Di.

.....

Tình hình trong phòng 007 hiện tại đang rất căng thẳng, Lý An và Hữu Kiều sáng nay vừa đọc được tin hot, hai người liền ôm nhau khóc một trận rồi tự nhiên xảy ra vài mâu thuẫn. Chuyện là Lý An là một hủ nữ, vì thế cô nàng nghĩ rằng chuyện này cũng không đến nổi tệ, nhưng Hữu Kiều lại suy nghĩ hoàn toàn khác. Người thầy Bách trong mộng của cô không thể nào lại thích con trai được, thầy bên ngoài nhìn lạnh lùng, men lì thế mà, và... cuộc chiến tranh lạnh đã được bắt đầu, từ những cái liếc nhau, sau đó là một câu ngời một câu rồi phòng ai nấy về.

Noãn Noãn suốt cả cuộc chiến chỉ ngồi một bên, ung dung lướt web và uống trà. Tin đồn này cô không có hứng, huống chi đêm qua cô cũng đã rõ một vài chuyện của thầy Bách huyền thoại và Nhiên Di Di. Minh người ngoài cuộc mà, thôi thì chuyện người ta, cứ để người ta giải quyết. Noãn Noãn nhấp

một ngụm trà rồi nhìn đồng hồ, bây giờ đã gần mười giờ, Nhiên Di cũng đi được ba tiếng đồng hồ rồi, sao chưa về nhỉ?

Mà ở một quán cafe, Nhiên Di ngồi bên cạnh cửa sổ bằng kính, trên bàn là một chiếc laptop cùng một ly cà phê thơm nồng nàn. Mái tóc màu tím được cô xỏa ra sau lưng, trên đầu cô còn đội thêm cái mũ len màu trắng, chiếc áo phông màu trắng dài tay kết hợp cùng quần jean và giày thể thao, vô cùng năng động và trẻ trung. Ánh mắt cô nghiêm túc nhìn màn hình máy tính, lâu lâu mới di chuyển con chuột rồi bấm lên bàn phím như đang chỉnh sửa gì đó. Một lát sau trên mặt cô liền nở nụ cười thỏa mãn, cô vươn vai vãi cái rồi uống một ngụm cà phê.

Nhiệm vụ sáng tác bài hát của cô đã xong được một nửa, phần còn lại là chọn nhạc thì ngày mai hẳn tính. Cũng may là hôm nay không có tiết học nào, hôm nay đi dạo xả "xì trét" một chút cũng được nhỉ. Nhiên Di thu dọn máy tính, bỏ vào cái balo màu trắng của mình, cô uống hết ly cà phê của mình rồi đứng dậy, đi ra khỏi quán cafe.

Bây giờ đã là mười giờ, dòng người vẫn đông đúc như thường. Nhiên Di vừa nhìn ngắm xung quanh vừa tiện tay chụp vài tấm ảnh phong cảnh làm kỉ niệm. Nhưng cô nào có để ý rằng một chiếc xe vẫn luôn âm thầm theo đuôi cô từ nãy giờ...

Lúc này đang trong lúc chờ đèn xanh, Bạch Hàn liền phát hiện ra cô trong quán cafe, thế là anh liền tấp xe vào chỗ đối diện quán cafe, đôi mắt anh say sưa nhìn cô làm việc. Sau khi thấy cô ra khỏi quán, anh cũng quên luôn việc phải đến trường mà chạy xe chậm chậm, đi theo phía sau cô. Cho đến khi Nhiên Di ngồi xuống ghế đá công viên để nghỉ ngơi một chút, anh mới bóp còi xe để gây sự chú ý của cô. Thấy cô ngước mặt lên nhìn của kính, anh liền hạ cửa kính xuống rồi vui vẻ nhìn thái độ của cô,

"A, sao anh lại ở đây?" Nhiên Di ngạc nhiên hỏi.

"Đang trên đường đi làm, thấy em nên liền bỏ làm, đi theo em." Anh thản nhiên trả lời, cứ như bỏ việc chỉ là chuyện bình thường.

"Theo tôi? Anh theo tôi nãy giờ sao?"

"Phải. Hôm nay em không ở trường mà ra đây làm gì?"

"Hôm nay tôi không có tiết nên muốn ra ngoài đi chơi một chút."

"À... vậy lên xe đi, anh đưa em đi chơi. Gần đây mới mở khu vui chơi, nghe nói cũng nổi tiếng lắm." Bắt đầu dụ dỗ a.

"Tôi không tin anh chút nào cả.... Lỡ anh làm gì tôi hay mang tôi đi bán thì sao?"

"Nếu anh có làm gì e thì ba mẹ em chắc chắn không tha cho anh, còn việc mang em bán thì... em có thấy ai mang vợ mình đi bán chưa?" Bạch Hàn cười cười nói.

"..."

Dụ dỗ một hồi lâu sau, Nhiên Di mới chịu lên xe để đi chơi. Cô vừa mới đặt mông xuống ngồi, anh liền ân cần thắt dây an toàn cho cô, chỉnh chỗ ngồi thoải mái cho cô rồi mới vui vẻ lái xe chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Khu vui chơi (1)

Ngồi trên xe, An Nhiên Di thẳng lưng lên, móng tay cứ cào nhẹ lên quần của mình, lâu lâu cô kiểng mắt sang Bạch Hàn. Không hiểu sao trong xe lại nóng như vậy, mặc dù đang mở điều hòa, và tại sao tốc độ chạy lại chậm thế này =. Căng thẳng, quá căng thẳng rồi! Cô giả vờ lấy điện thoại ra xem ảnh, bấm bấm ra vẻ như tôi bận rộn lắm, anh đừng làm phiền tôi. Mà Bạch Hàn thấy hành động đó của cô liền phì cười.

"Đang làm gì đấy?" Anh hỏi.

"À, chỉ là đang xem ảnh mà thôi..."

"Ảnh gì vậy? Ảnh của anh sao?"

"Ngưng ảo tưởng hộ tôi =."

.....

Bách Bạch Hàn nhanh chóng tìm được một chỗ đậu xe, rất ga lăng mở cửa cho cô và chủ động đi mua vé. Nhiên Di đứng từ xa nhìn anh, sau đó nhìn những cô nàng sẵn sàng nhường chỗ cho anh, đúng là trai đẹp đánh chết lý trí chị em mà...

Bạch Hàn đã rất nhanh chóng mua vé xong, một tay cầm vé, một tay anh cầm tay của Nhiên Di dẫn vào cổng. Vừa bước vào cổng, Nhiên Di liền thấy trò chơi tàu lượn siêu tốc, cô rất hào hứng tiến đến gần nhưng người nào đó lại không nhúc nhích, ngược lại còn lùi vài bước.

"Nhiên Di, em thật sự muốn chơi trò đó đầu tiên sao..?" Mặt Bạch Hàn đầy vạch đen, nghiêm túc hỏi.

Nhiên Di nhìn anh sau đó nhìn tàu lượn rồi lại quay sang anh, thật thà gật đầu một cái.

"Nếu như anh sợ thì có thể ngồi bên kia đợi tôi được mà."

"Em nói làm sao ấy, anh sao mà sợ cái thứ kia được. Nếu... nếu em muốn chơi thì ta cùng chơi..." Minh phải tỏ ra mạnh mẽ, phải tỏ ra thật nam nhi, mình không sợ, mình không sợ...

"Không muốn chơi cũng được mà, tôi không ép anh..." Lời còn chưa dứt. Tay cô đã nhanh chóng bị Bạch Bạch Hàn dắt đi đến chỗ xếp hàng.

Đến lượt của hai người, sau khi an phận ngồi trên tàu lượn Nhiên Di thích thú nhìn cảnh vật xung quanh, duy chỉ có mộ người lại nắm chặt đai bài vệ, đầu cúi gằm xuống, mắt nhắm không chịu mở. Chiếc tàu lượn từ từ leo lên dốc sau đó đứng yên, Bạch Bạch Hàn còn tưởng trò chơi đã kết thúc, anh vui vẻ mở mắt ra thì chiếc tàu lượn liền chạy nhanh xuống dưới, Nhiên Di có thể cảm nhận được tiếng hét rất chi là kinh khủng ở bên cạnh...

Trò chơi kết thúc, Bạch Bạch Hàn lao đảo đi xuống, mặt xanh lè xanh lét, tay bụm chặt miệng như muốn nôn. Nhiên Di nhanh chóng đưa cho anh chai nước lọc rồi đặt nằm nằm lên ghế đá, cô còn ân cần đặt đầu anh lên đùi mình để anh nằm thoải mái hơn.

"Tôi đã bảo là nếu không chơi được thì thôi mà..."

"Chẳng thẳng con trai nào muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt người nó yêu cả." Bạch Hàn yếu ớt rả lời, còn gượng nở một nụ cười.

"Thật là..."

Nghỉ ngơi chừng nửa giờ đồng hồ, Bạch Bạch Hàn đã cảm thấy tỉnh táo hơn đôi chút, anh hào hứng nắm tay cô dẫn đi chơi tiếp theo. Trò tiêu theo nhẹ nhàng hơn rất nhiều nhưng cũng không kém phần la hét - nhà ma. Hai người cá cược với nhau rằng ai hét trước sẽ là người thua cuộc và phải làm theo lời của người chiến thắng. Tuy nhiên, Nhiên Di là người không biết sợ ma, còn người kia thì chỉ hơi thôi, chỉ là hơi thôi, nhưng vẫn muốn cược...

Nhiên Di và Bạch Hàn ung dung ddi vào, đều ra dáng là những người không biết sợ ma và không hiểu vì sao cả hai lại rất nhanh chóng đi qua, chỉ phút chốc mà sắp đến cửa ra. Thế nhưng chẳng có ai thua cả, có lẽ là do mực kinh dị ở đâu quá tệ. Nhiên Di còn đang vui vẻ vì mình không thua thì từ đâu đó, một vật thể kỳ lạ bay ngang qua mặt cô, sau đó đập cánh trên vai cô, rồi còn từ từ bò xuống người cô. Nhiên Di cúi đầu xuống nhìn thì liền hét lên.

"Giánnnnnn, lấy nó ra, lấy nó ra huhu, lấy nó ra!!!" Tiếng hét của cô lần này có phần ghê hơn cả tiếng hét lúc trước của Bạch Hàn...

Bạch Hàn nghe thấy liền dùng tay phui con gián xuống đất, Nhiên Di lập tức hoảng sợ mà chạy ra ngoài, cô đặt tay lên lồng ngực thờ lên thử xuống. Bạch Bạch Hàn cũng nhanh chóng đi ra. Trên môi còn nở nụ cười chiến thắng vinh quang.

"Nhiên Di yêu dấu, em thua rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.